

nominis *παῖς* signif. habet Gall. vocab., primas Græci literas retinens, Paie; sed in eo litera *i* est consonans, ideoque vulgus scribit etiam Page. Hoc præterea sciendum est, magis strictam habere signif. nostrum hoc sive Paie s. Page, quam *παῖς*: quod dicatur quidem de puero qui famulatur cuiuspiam, sed peculiariter, proprie quidem certe, de iis qui et nobili genere sunt orti, et iis qui e nobiliorum numero sunt, famulantur: adeo quidem ut et regi famulantes pueri nomine isto vocentur; dicimus enim Les paies du roi, quos Bud. Latine appellavit Prætextatos regis asseclas. At ego malim cum Liv., et brevius et nomine magis respondente Græco pariter et Gallico, appellare Pueros regios. Ceterum non dubito quin *παῖς* a Græcis itidemque a Lat. dictum sit pro Servo s. Famulo, respiciendo ad ætatem aptam obeundis illis ministeriis quæ requiri solent ab huiusmodi famulis, Et uno quidem in l. mihi assentitur Eust., scribens, "Ὅθεν καὶ παῖδες οἱ δοῦλοι, καὶ παιδίσκαι, διὰ τὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ὑπηρετητικόν: at in alio scribit *παῖδας* et *παιδίσκας* appellari τὰ τῶν ἀνδραπόδων χρηστότερα, quod heri paterno quodam amore illos prosequantur. Locus hic est, p. 1907. quem e multis verbis in pauca contraho, ille autem p. 438. Quod si illum, nou hunc, sequi voluissem, huic nominis *παῖς* significationi tertium locum dedissem, sc. post *παῖς* significans Filium.

Παῖς, Puer, i. e. Filius. Retineo autem pro hac quoque signif. nomen Puer, quod hunc ejus usum ap. Poetas observasse me meminerim; et nominatim ap. Ovid. in hoc versu Elegiæ qua mortem Tibulli deflet, Ecce, puer Veneris fert eversamque pharetram, etc. ὁ τῆς Ἀφροδίτης *παῖς*. Sed proprie, ut opinor, *παῖς*, Filius qui adhuc puer est, perinde ac si Gallice dicas Son petit fils, i. e. Filius parvus: ut Tibullus dixit Filia parva, Sa petite fille: itidemque Puer Latinis. Sic tamen ut et generaliter *παῖς* pro Filio cujusvis ætatis, et *παῖδες* pro Filiis s. Liberis accipiatur. Il. Ψ. (222.) Ὡς δὲ πατὴρ οὐ παῖδός ὀδύρεται ὅστέα καίῳ Νυμφίον, Od. A. (308.) Ὡστε πατήρ ῥ' αὖ παιδί, aliisque locis quamplurimis: e quibus est hic Il. Υ. (308.) Καὶ παῖδες παίδων τοὶ κεν μετόπισθε γένωνται: quem ita reddidit Virg. Et nati natorum, et qui nascentur ab illis: quæ verba mutuatus Plato scripsit de Rep. 2. Παῖδας γὰρ παίδων φασὶ καὶ γένος κατόπισθεν λείπεσθαι τοῦ ὀσίου καὶ εὐόρκου. Sed et ap. alios *παῖδες* παίδων generalius pro Posteris. Lucian. de Cal. Ὡσανεὶ οὐ θεοῦ *παῖς* ὢν μόνον. Plut. de Frat. Car. Οὐ τοὺς ἐαυτῶν *παῖδας*, ἀλλὰ τοὺς τῶν ἀδελφῶν. Thuc. 1, (81.) Δέδοικα δὲ μᾶλλον μὴ καὶ τοῖς παισὶν αὐτῶν ὑπολείπωμεν, ubi *παισὶ* non solum pro Liberis, sed et Posteris reddi fortasse potest, ut sit pro *παισὶ* παίδων, sicut in ll. paulo ante cc. Accipitur vero *παῖς* et pro Filia, Nata, Gnata: ut cum hunc Arati versum (653.) Ἡ δὲ καὶ αὐτὴν παῖδός ἐπείγεται εἰδῶλοιο Δελῇ Κασσιέπεια, ita Cic. reddit, Labitur illa simul gnatam lacrymosa requirens Cassiepea. Sappho in quadam Ode ad Venerem, *παῖ* Διὸς δολοπλόκε. Paus. Καὶ τῶν παίδων ἀρεσκόμενος τῇ Ὑγνῇ θοῇ μάλιστα. Et ap. Diog. L. ex Aristotele τῇ παιδί et τὴν παῖδα. Ut autem Liberi ap. Lat. tam de filiis, quam de filiabus dicitur, sic et *παῖδες* ap. Græcos: qui *παῖδας* ἄρρενας ideo dicebant, cum distinguere sexum volebant, ut Plut. (6, 667.) Σκίλουρος ὀγδοήκοντα *παῖδας* ἄρρενας ἀπολιπών: unde et *παῖδας* ποιεῖσθαι ap. Plat. de Rep. 2. et voce comp. παιδοποιεῖσθαι, Liberos procreare. At *παῖδα* ποιεῖσθαι sicut et *παῖδα* θέσθαι, est Adoptare: cujus generis loquendi auctor est Hom. Il. Γ. 490. ἀλλὰ σε *παῖδα*, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, Ποιεύμεν, i. e. ἐτιθέμεν, inquit Eust. Hinc autem ποιητὸς, vel potius εἰσποιητὸς, et pro eod. θετὸς, Adoptatus, et ἐκποιητὸς, In adoptionem datus: de quibus suo loco. Et *παῖδες* γνήσιοι, Liberi legitimi justique, s. natura, s. adoptione, Bud., ap. quem vide et hoc genus loquendi κατὰ παίδων ὀμνύναι, In capita liberorum jurare, Comm. 115.

Utuntur Græci nomine *παῖδες* et in quodam loquendi genere periphraistico, quod ab Hebræis usurpatum jam fuerat; ut mox docebo; cum sc. *παῖδες* *ιατρῶν* s. *παῖδες* Ἀσκληπιαδῶν dicunt pro *ιατροῖς*, pe-

rinde ac si dicas Filii medicorum, pro Medici: itidemque *παῖδες* φιλοσόφων pro φιλόσοφοι, Philosophi: et *παῖδες* ῥητόρων, pro ῥήτορες, etc. Athen., vel potius Ulpianus ap. Athen., "Ὅσα εἰρήκασι περὶ ἄρτων ἡ περμάτων ἐτι τε ἀλφίτων Ἀσκληπιαδῶν *παῖδες*. Sic φιλοσόφων *παῖδες* ap. Lucian., necnon ap. Jul., ubi scribit, Jul. imp. de medicina loquens, Διὸ καὶ ταύτην ἐξ οὐρανοῦ πεφοιτηκέναι, δικαίως φιλοσόφων *παῖδες* κηρύττουσι. Itidem vero ποιητῶν *παῖδες* pro Poetis ap. Synes. Καθεῖρξας εἰς ἀνεπιχείρητον φρούριον ἐν οἷω τοὺς Τιτᾶνας δεδέσθαι ποιητῶν *παῖδες* φαντάζονται. Sed et γραφέων *παῖδες* pro Pictoribus, ap. Lucian. (2, 453.) nisi quis malit φιλοσόφων *παῖδες*, quod ad verbum sonat Philosophorum filii, reddere Philosophorum natio, itidemque ῥητόρων *παῖδες*, Rhetorum s. Oratorum natio: et γραφέων *παῖδες*, Pictorum natio. Sed et nominum ἐθνικῶν genitivi junguntur nomini *παῖδες*: ut cum dicit Athen. Ῥωμαίων *παῖδες*, scribens p. 275. Ἐν αἷς Ῥωμαίων παισὶν ἔθος ἐστὶ ἐστιᾶν τοὺς οἰκέτας, Sic *παῖδες* Ἰνδῶν, ap. Theophyl. Epist. Dixerat autem ante hos ipse Hom. ead. forma, et quidem plurimis in ll., *υἱες* Ἀχαιῶν, Filii Achivorum, pro Achivi. NAM Ὑῖες i. est q. *παῖδες*. Sed et *παῖδες* δυστήνων pro δύστηνοι ap. eum legitur, Il. Φ. (151.) ubi dicit Achilles, Δυστήνων δὲ τε *παῖδες* ἐμῷ μένει ἀντιώσσι. Fuisse autem hoc loquendi genus et ab Hebræis olim usurpatum, pene innumeri Bibliorum testantur ll.: in quibus דָּם בְּנֵי, Filii hominis, dicitur pro hominibus: itidemque אֲדָמִים בְּנֵי, Filii prophetarum, pro Prophetis. Est autem illud Filii hominis pro Hominiibus, in N. etiam T. frequens: ubi tamen Filius hominis peculiariter de Christo dicitur, nec inveniri alia in signif. existimatur, præterquam in Apocalypsi.

[" *Παῖς*, Pierson. ad Mær. 189. ad Timæi Lex. 150. Toup. Opusc. 1, 329. Emendd. 2, 35. Ammon. 35. 109. 110. 111. ubi v. omnino Valck. item Anim. p. 51. Diatr. 11. Eran. Philo 165. Plut. Mor. 1, 267. Thom. M. 673. Musgr. Suppl. 452. Wakef. Trach. 116. 1018. Eum. 69. Jacobs. Anth. 9, 392. 11, 351. ad Herod. 478. Puella, Mæris 310. Filia, Eur. Phœn. 296. Valck. p. 25. ad Phalar. 279. Jacobs. Anth. 8, 297. De muliere, ad Charit. p. 11. De maritata, 257. Servus cujuslibet ætatis, Dawes. Misc. Cr. 280. Mær. 297. et n., ad Diod. S. 2, 291. 321. 339. 340. Thom. M. 440. Wakef. S. Cr. 5, 30. Heind. ad Plat. Theæt. 285. Famula, Ilgen. Hymn. 433. Filius, Græv. Lectt. Hes. 517. ad Phalar. 344. Callim. Ep. 21. Insciens, Rudis, Plut. 2, 322. Cor. Metaphorice, Jacobs. Anth. 6, 312. 7, 195. 393. 12, 364. Huschk. Anal. 217. Abund., Lobeck. Aj. p. 381. De vocc. cum *παῖς* compos., Tzetz. ad Lyc. p. 760. Müll. *Παῖ* et καὶ conf., Wakef. Ion. 1383. Jacobs. Anth. 6, 245. Porson. Or. p. 50. Lobeck. Aj. p. 416. *Παῖ* et παγ—, Porson. Or. 301. *Παισὶν* et πᾶσιν, Markl. Suppl. 1171. Musgr. Rhes. 44. Heracl. 713. Wakef. Alc. 512. Jacobs. Anth. 7, 201. 205. 242. 298. 349. 9, 140. 325. Wolf. Cur. Philol. 5, p. 674. Porson. Phœn. 1583. Villosion. ad Long. 282. Beutl. ad Callim. 322. ad Lucian. 1, 796. De certaminibus puerorum, Jacobs. Anth. 7, 304. 11, 361. *Παῖς* κόρος, ἄρρην, κόρη, Munck. ad Anton. Lib. 114. Verh. *Παῖς* κόρη, Lobeck. Aj. p. 400. Π. πατρί, Heind. ad Plat. Theæt. 299. Γαστρός π., Jacobs. Anth. 11, 347. Ἐκ παίδος, Thom. M. 284. Jacobs. Anth. 12, 276. Boiss. Philostr. 348. Ἐν παιδί, Gataker. ad M. Anton. (1, 6.) p. 7. b. Ed. 1. Ἐκ παίδος, ἐν παιδί, ἐκ παίδων, ἐν παισὶ, ad Lucian. 1, 458. Καὶ παιδί δηλον, Abresch. Lectt. Aristæn. 69. *Παῖ*, Bibl. Crit. 1, 1, p. 69. An *παῖς* pro *παῖδα*? Valck. Adoniaz. p. 348. Anim. ad Ammon. 180. Koen. ad Greg. Cor. 150. *Παῖδες*, οἱ, Pausan. 1, 223. Anton. Lib. 22. Verh., Zeun. ad Xen. K. Π. 247. Plut. Mor. 1, 277. Poster, Heyn. Hom. 8, 146. I. q. τέκνα, 7, 83. Markl. Suppl. 1088. De colonis, Herod. 7, 9. *Παίδων* *παῖδες*, Nepotes, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 16. Wakef. Herc. F. 7. Heyn. Hom. 8, 80. *Παῖδες* *ιατρῶν*, ad Mær. 46. ad Lucian. 1, 385. Villosion. ad Apollon. Lex. 216. Ἀγήνορος *παῖδες* ἐκ παίδων, Eur. Phœn. 288. *Παῖδες* Θεσσαλοὶ, Musæ, Markl. Iph. p.

149. Ἑλλήνων παῖδες, periphr., Jacobs. Anth. 7, 214. Schol. Aristoph. Πλ. 913. Hemst. p. 310. Ἐκ παίδων, Xen. K. Π. 87. Athen. 1. p. 3. Diod. S. 2, 561. 568. Jacobs. Anth. 12, 85. Ὁ Διὸς ἐκ παίδων, Musgr. Ion. 1099. Ἀνὴρ ἐκ παίδων, Boiss. Philostr. 408. Ἐκ νέων π., Plato de LL. 378. Ast. Πλέον ἢ παίδων, Heind. ad Plat. Phædr. 355. Παισὶ, ἐν παίδων ἀγῶνι, ἐν τοῖς π., ad Charit. 235. 310. Ἐν παισὶ, Boiss. Philostr. 348. Ἐν παισὶ γέρων, Lennep. ad Phal. 130. Τοῖς παισὶν, Filiabus, Paus. 3, 41. an τοῖς π. ? cf. Plut. Alex. 105. Schm. Παῖδας ποιεῖν, Dionys. H. 3, 1802. Παῖδας ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 45. Diod. S. 2, 634. Πάις, Ruhnck. Ep. Cr. 221. 300. Koen. ad Greg. Cor. 273. Baxter. Præf. ad Anacr. p. lii. Toup. Opusc. 2, 243. Hesiod. Θ. 178. Heyn. Hom. 4, 379. 409. 648. 5, 488. 6, 352. 7, 25. 8, 675. Musgr. Herc. F. 696. Archiloch. 11. Accus. παῖν, Valck. Adonias. p. 334. Belin. ad Oppian. 330. Πάιν, παῖν, Jacobs. Exerc. 2, 173. Schæf. Mss. Πάιν, Inscr. Mitylen. in Paciaudi Monum. Peloponnes. T. 1. p. 87.]

[* Παιδοβάτιον, Phav. 566. Hes. 720. * Παιδοβόρος, Æsch. Cho. 1068. μόχοι Θυέστου, ex emend. Valck. ad Phœn. p. 534. ; olim Παιδόμοροι : Nonn. D. 21. p. 562. 44. p. 1154.] Παιδοβοσκός, q. d. Puerorum altor, Lucian. (Lexiph. 13.) ea forma, qua dicitur πορνοβοσκός. [* Παιδόβρωτος, unde * Παιδοβρωσία, Damasc. ap. Galei Opusc. Myth. 148., ubi perperam — βρωσία.] Παιδογόνος, Liberos procreator, Liberos procreans, Ad liberorum procreationem faciens. Exp. et Prolificus non satis Latine. In VV. LL. affertur pro Genitalis ex Eur. et Phocyl. Bud. autem vertit Fœcundus in hoc Theophr. loco, (H. Pl. 9, 18, 10.) Ἐνιαχοῦ μὲν γὰρ τὸ ὕδωρ παιδογόνον φασὶν εἶναι γυναιξίν, ὥσπερ ἐν Θεσπιαῖς : [Athen. p. 41. Eur. Suppl. 628. Schol. Lycophr. 212. "Cassaub. ad Athen. p. 85. Toup. Opusc. 2, 78. Valck. Hipp. p. 221. Jacobs. Anth. 7, 194. 407." Schæf. Mss. "Phocylides 175," Seager. Mss.] Παιδογονία, ἡ, Liberos procreatio, e Plat. de LL. ["Const. Manass. Chron. 95. (352.)" Kall. Mss. Plato 2, 502. 779. 3, 208. Heliod. 10, 39. * "Παιδογόνα, τὰ, Genitalia, Ptol. Heph. 307. * Παιδογόνια, Diod. S. 2, 595." Wakef. Mss. * Παιδοθέτης, unde * "Παιδοθετέω, Const. Manass. Chron. p. 124." Boiss. Mss.] Παιδοκόμος, Puerorum curam gerens s. Liberos, Qui curam puerorum suscepit, et illis prospicit. ["Nonn. D. 5, 378. Hes." Wakef. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 129." Boiss. Mss.] Παιδοκομέω, in Epigr. Puerorum curam gero, et illis prospicio, ["Jacobs. Anth. 9, 300." Schæf. Mss. * "Παιδοκομία, * Παιδοκράτωρ, Hes. (v. Κουράτωρ.)" Wakef. Mss. * Παιδοκτιζῶ, i. q. παιδοποιέω, Erotiani Gloss. in Οὐ παιδοκτίζει ap. Hippocr.] Παιδοκτόνος, q. d. Puericida, ut dicitur Patricida et Matricida, Puerorum interfector, interfectrix, ut Medea παιδοκτόνος, Liberos interfector, [Soph. Ant. 1305. Eur. Herc. F. 835. 1381. "Ad Herod. 594. Jacobs. Anth. 12, 49." Schæf. Mss. * Παιδοκτονέω, Eur. Herc. F. 1280. Cyrill. Homil. Pasch. 5. p. 54.] Παιδοκτονία, q. d. Puericidium, ut dixit Tertull. Infanticidium, Puerorum cædes s. Liberos, q. d. Puericidium. ["Ad Timæi Lex. 107." Schæf. Mss.] Παιδολογία, ἡ, Puerorum delectus, ut ἀνδρολογία, Virorum delectus, VV. LL. eo sensu sc. quo dicitur haberi delectus ad bellum. [Schneidero dubiæ videtur fidei. * Παιδολύμης, Æsch. Ch. 603. "Lobeck. Aj. p. 443." Schæf. Mss.] Παιδομαθής, Qui a puero didicit. Exp. ὁ ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων τινὰ τέχνην, ut Plato dixit de Rep. 2. Μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων, ἀλλὰ παρέργω χρώμενος, sed malim ὁ ἐκ παιδὸς μαθὼν τι. Jungitur interdum genitivo, diciturque παιδομαθὴς τούτου, sicut ἀμαθὴς τούτου. Longin. (44, 3.) Οἱ δὲ νῦν εὐόκαμεν, ἔφη, παιδομαθεῖς εἶναι δουλείας δικαίας. Huic παιδομαθὴς opp. ὁψιμαθὴς. Vocatur παιδομαθὴς et Qui in sua quidque arte optime facit : quia sc. major esse solet eorum peritia, qui a pueritia artem aliquam didicerunt. Fabius 1, 20. (1, 12, 9.) Magis scias si quem jam robustum instituere literis cœperis, non sine causa dici παιδομαθεῖς Eos qui in sua quidque arte optime faciant. [Poyb. 3, 71, 6. 89, 5.

Athen. 240. "Toup. ad Longin. 378." Schæf. Mss. * Παιδομαθία, Hippocr. de Arte p. 2.] Παιδομανής, Qui puerorum amore insanit, [Plut. 6, 330. "Jacobs. Anth. 6, 65. 7, 244. Anim. 312." Schæf. Mss.] Παιδομανία, Plut. (9, 81.) Insanus puerorum amor, quo quis tenetur. [* Παιδόμορος, vide Παιδοβόρος. * "Παιδομονσεῖον, Jacobs. Anth. 10, 226. Coray Theophr. 289." Schæf. Mss. Apud Theophr. Char. 22. vulgo legitur * Παιδιμούσια, τὰ, dubia signif.] Παιδονόμος, ὁ, q. d. Puerorum rector, i. e. Præfectus disciplinæ s. educationi puerorum, quæ sc. erat sub certa lege et ratione victus, Bud. In VV. LL. παιδονόμοι, Qui educandis instituendisque pueris operam impendunt, ut artes et civiles et bellicas edoceantur. Aristot. Pol. 7. de nutricatione infantium loquens, Καὶ περὶ λόγων δὲ καὶ μύθων, ποιοῦν τινὰς ἀκούειν δεῖ τοὺς τηλικούτους, ἐπιμελὲς ἐστὶ τοῖς ἀρχουσιν, οὓς καλοῦσι παιδονόμους. Meminit et Xen. A. (2, 2. 11.) Hesychio quoque παιδονόμος est Magistratus quidam Laced. ["Zeun. ad Xen. K. Π. 26." Schæf. Mss. * Παιδονομέω, Artemid. 2, 30.] Παιδονομία, q. d. Actio ipsa regendi pueros sub certa institutione, disciplina, educatione. Bud. autem vertit Puerorum educatio sub certa lege et ratione victus ; et affert ex Aristot. Polit. 7. Ποίων δὲ τινῶν τῶν σωμάτων ὑπαρχόντων, μάλιστα ὄφελος εἴη τοῖς γεννωμένοις, ἐπιστήσασιν μὲν μᾶλλον λεκτέον ἐν τοῖς περὶ τῆς π. Παιδοποιός, Liberos procreans, Liberos procreator, procreatrix, [Plut. Æmilio 5. Ælian. H. A. 17, 42. Eur. Phœn. 339. Andr. 4. Rhes. 980. Herod. 6, 68.] Παιδοποιία, Liberos procreatio, Plut. de Educ. Puer., Τοὺς ἔνεκα παιδοποιίας πλησιάζοντας ταῖς γυναιξίν, Ut liberis operam dent, [Æschin. 3, 78. Polyb. 6, 6, 2. "Toup. Emendd. 1, 461." Schæf. Mss.] Παιδοποιεῖν, Liberos procreo, Liberos operam do, simpl. Gigno, Genero, Xen. (A. 2, 2, 4.) Οὐ τῶν γε ἀφροδισίων ἔνεκα παιδοποιεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνεις, Lucian. (2, 928.) Οὐ γαμήσας, οὐ παιδοποιησάμενος. Sic in Stoicorum dogmatibus hæc duo conjunguntur Καὶ γαμήσειν καὶ παιδοποιήσασθαι. Ubi Cic. hoc verbum itidem interpr. Liberos procreare. Sed dicitur ETIAM Παιδοποιέω, act. voce, Lucian. (1, 269.) Τὴν σεαυτοῦ νιὸν ἐπονείδιστον ἀποφαίνῃ, μᾶλλον δὲ σεαυτὸν, δε τοιαῦτα γεννᾷς καὶ παιδοποιεῖς. Et vicissim πεκαυδοποιεῖται ap. Dem. (794.) passiva ut voce, ita etiam signif., pro Susceptus est, Generatus est : cum tamen alioqui et ipse active alibi usurpet. ["Παιδοποιέω, Heyn. Hom. 5, 555. De augm., Diod. S. 2, 86. Παιδοποιέω, παιδοποιέομαι, ποιεῖν παῖδας, Erfurdt. ad Soph. Trach. p. xv. Παιδοποιεῖμαι, Bibl. Crit. 3, 1. p. 5. 29. (non significat Adopto.)" Schæf. Mss. Eur. Heracl. 524. * "Παιδοποιεῖν, Clem. Alex. 70. Arrian. Epict. 3, 7. p. 384." Kall. Mss. * Παιδοποιήσις, J. Poll. 3, 14. Plato de LL. 9. p. 189. * Παιδοποιήσιμος, Schol. Soph. Ant. 1575.] Παιδοποιητής, ὁ, Liberos procreator, VV. LL. Παιδοποιητική, VV. LL. : παιδοποιητικὴν ἐργάζεσθαι, e Bud. Epist., Operam dare liberis procreandis. Παιδοπόρος, q. d. Liberis transitum præbens : γένεσις, Epigr. [Anal. 2, 221.] Vulva, quia per eam transiens fœtus in lucem prodit. Exp. et Genitale aruum, e Virg. [* Παιδοσπόρος, Phot. Bibl. 567. 573. "Aristoph. Fr. 255." Schæf. Mss.] Παιδοσπαρέω, Liberos procreo, gigno ; ad verbum, Liberos semio. Affert autem h. l. Bud., non citans Auctoris nomen, [Plat. Phædro 250.] Ἄλλ' ἡδονῇ παραδούς τετραπόδος νόμῳ, βαλνεῖν ἐπιχειρεῖ καὶ παιδοσπαρεῖν. J. Poll. ait hoc verbum esse κοινὸν ἐπὶ πάντων ζώων : et ita sumetur generaliter pro Gigno, Genero. ["Ælian. H. A. 469." Wakef. Mss.] "Παιδοτέκνωσις, Liberos procreatio, VV. LL. Παιδοτέκος, ἡ, Puerpera, Quæ peperit : βίος, Vita pueros pariens s. producens, "conjugalis s. conjugalialis, quæ liberorum est procreatrix. VV. LL." ["Nonn. Jo. 2, 3." Wakef. Mss.] Παιδοτριβής, ον, ὁ, ET Παιδοτρίψ, βος, ὁ, Qui pueros exercet, Præfectus pueris exercendis, (corporis exercitationibus,) Gymnasii magister, Cam. : scribens τριβὴν inter alia signif. usum et peritiam. Sed ab ipso v. τρίβω, non a nomine τριβή, hoc comp. aliaque similia deduco. A Polit. redditur Palæstræ magister ap. Plut. (9, 97.) Alex. Aphr. Probl. 1. dici

athletas, antequam luctatum veniant, oleo præmolliri παρὰ τῶν παιδοτριβῶν. Hinc παιδοτρίβης exp. ἀλείπτῃς, ut mox docebo, rursumque in Παιδοτριβικῶς. Basil. Παιδοτρίβαι καὶ γυμνασταὶ ἔσαν τοὺς ἀθλοῦντας πρὸς τοὺς ἐν τοῖς σταδίοις ἀγῶνας προάγων. Vide ap. Bud. 961. παιδοτρίβου officium e Plat., ubi etiam docet παιδοτρίβην ab Antiphonte vocatum Qui pueros ad jaculum exercebat. Mirum est autem παιδοτρίβαι a Suida pariter et Hes. exponi nou solum ἀλείπτται, sed et γυμνασταὶ, cum alioqui ab Auctoribus hæc duo distinguantur: sicut et γυμναστικὴν ac παιδοτριβικὴν ab Aristot. distingui videmus. || Παιδοτρίβης, Præceptor, Doctor, Ludimagister, διδάσκαλος. Bud. ibid. e Luciano. Theodorit. autem H. E. 4. dixit de quodam Παιδοτρίβης δὲ ἀριστος ἐγένετο τῶν ἀσκητικῶν συνταγμάτων. ["Lucian. Dial. p. 84. ad 1, 367. ad Xen. Mem. 3, 5, 18. Jacobs. Anth. 9, 127." Schæf. Mss. "Gymnasii magister, Manetho 4, 179." Wakef. Mss.] Παιδοτρίψ pro eod. Plato Axiocho (366.) aut quicumque hujus Dialogi est Auctor, Καὶ γυμνασταὶ καὶ παιδοτρίβες [—βαί,] B Lucian. (1, 124.) Ἀγνοοῦντων δὲ ὡς κατάρτος οἰκέτης ἢ οἰκονόμος ἢ παιδοτρίψ ὑπεισιῶν λαθραίως ἐμπαροινήσει. ["Ad Lucian. 1, 367." Schæf. Mss.] Παιδοτριβικός, Ad pædotribam s. pædotribas pertinens. Et Παιδοτριβική, sub. τέχνη, cujus officium erat pulcros et validos homines facere, Bud. 961. ubi affert locum Aristot. in quo ostendit quid παιδοτριβική, item quid γυμναστική præstet. [Isocr. περὶ Ἀντιδ. p. 91. Orell., Perizonius ad Ælian. V. H. 1, 6. Quintil. 12, 2, 12.] Παιδοτριβικῶς, More pædotribarum, Ut decet pædotribas s. pædotribam. Apud Aristoph. Ἰππ. (492.) cum dixisset Chorus, Ἐχε νῦν ἀλείψον τὸν τράχηλον τουτωῖ, Ἰν' ἐξολισθαίνειν δύνῃ τὰς διαβολὰς, respondet ὁ ἀλλαντοπώλης, Ἀλλ' εὖ λέγεις καὶ παιδοτριβικῶς τουταγί, Schol. * ἀλειπτικῶς: addens παιδοτρίβας dictos τοὺς ἀλείπττας καὶ κηρωματιστάς. AT Παιδοτριβία ap. J. Poll. ex Archippo Comico videtur quidem esse i. q. παιδοτριβική, sed non perinde usitatum. Παιδοτριβείον, Locus in quo pueri exercentur. At in VV. LL. male Παιδάτριβον. Παιδοτριβέω, Pueros exerceo, ut qui pædotribæ appellantur. Sed accipitur etiam metaph. pro Institutio, Formo, et generaliter pro Exerceo, Bud. 961., ubi exp. etiam Educare et Promovere, in quodam Plut. l. Observandum est autem Basil. dixisse ἀλείφειν καὶ παιδοτριβεῖν πρὸς τοὺς ἀγῶνας, quod Greg. dixerit, Παιδοτριβεῖν καὶ πρὸς τὸν ἀγῶνα θαρρύνειν: nam Basil. Or. π. Νηστείας, de ipsius Christi jejuniio loquens, scribit, Ἡμᾶς παιδεύων νηστείας ἀλείφειν καὶ παιδοτριβεῖν ἑαυτοὺς πρὸς τοὺς ἐν τοῖς πειρασμοῖς ἀγῶνας. Greg. autem Or. eis Κυπρ., ita, Καὶ περιορᾷν τοὺς ἄλλους τῷ καιρῷ κινδυνεύοντας, οὐκ ὄντος τοῦ παιδοτριβύοντος καὶ πρὸς τὸν ἀγῶνα θαρρύνοντος. Bud. tamen vult hic quoque παιδοτριβεῖν esse Excitare, Animare, Animum addere. [Doceo, Erudio, Dem. 771. Sensus obscæno, Strato Ep. 64. "Wyttenb. Select. 335. Jacobs. Anth. 9, 127. 10, 105." Schæf. Mss. "Plut. 4, 850. (Ἐγκαλῶν ὡς μείζονα καὶ βαρύτεραν πεπαιδοτριβηκότι τυραννίδα τῆς ὑπ' αὐτῶν καταλυθείσης.)" Wakef. Mss. * Παιδοτριβητός, unde] D "Ἀπαιδοτριβήτος, Qui sub magistro exercitatus non fuit, simpl. Inexercitatus, ἀγύμναστος, Hes." [*Ἐμπαδοτριβέω, Joseph. B. J. 2, 8, 12. Dio C. p. 879. "Const. Manass. Chron. p. 108." Boiss. Mss.] Παιδοτρόφος, ὁ, ἡ, Puerorum educator, altor, [Soph. Œd. C. 701. Eur. Herc. F. 901. "Ad Charit. 330. Simonid. xv." Schæf. Mss. Cf. Aristot. H. A. 5, 8.] Παιδοτροφέω, Pueros educo, Hippocr. Sed et pro Servo alo, quos a Latinis Pueros itidem appellari interdum, dictum antea fuit. [Aristoph. A. 955.] Παιδοτροφία, Puerorum educatio. Plato plur. numero etiam est usus, Ἀπορίας τε καὶ ἀληθύνας ὄσας ἐν παιδοτροφίαις καὶ σχηματισμοῖς διὰ τροφὴν οἰκετῶν ἀναγκαίαν ἴσχυονσι, [Plut. 1, 305. 10, 283. Dem. 613. 753. Schol. Aristoph. N. 1419. Xen. Œc. 7, 21. Plato de Rep. 465. 662. 806. "Opp. K. 2, 349. Ælian. H. A. 143. Etym. M. Dio Chrys." Wakef. Mss. * Παιδοτρώτος, Æsch. Eum. 499. * "Παιδοφάγος, Heyn. Hom. 8, 119." Schæf. Mss. Pindari Fr. Inc. 139. Heyn. * "Παιδοφαγία, Infantium devoratio,

Chrys. in Matth. Hom. 76. T. 2. p. 474, 42." Seager. Mss.] Παιδοφθόρος, Puerorum corruptor: si tamen Corruptor pro Stuprator dici potest. Exp. et uno verbo Pædico, Cinædus. || Puerorum perditor i. e. occisor. [Suid. 3, 67.] Παιδοφθορέω, Pueros stupro, occido, ["Clem. Alex. 84. Const. Apost. 363." Wakef. Mss.] Παιδοφθορία, Puerorum stupratio. || Puerorum occisio, cædes [Athanas. 1, 11. 14. 22. Suid. 3, 67.] Παιδοφίλος VEL Παιδοφίλης, quod ap. J. Poll. (3. c. 70.) habetur, Puerorum amator. Pro Pædicone ponitur, sicut et φιλόπαις, necnon παιδεραστής, item παιδέρος, quod tamen infrequentius est. [Παιδοφίλης, Theognis 1357. Bekk. Παιδόφιλος, Suid. v. Γέλλους. * Παιδοφίλη, Orph. H. 39, 13.] Παιδοφιλέω, Puerorum amator sum, Pædico sum. Usus est autem pass. voce παιδοφιλείσθαι Plato Comicus, de puero qui amator, et quidem a pædicone fortasse. [Plut. 9, 10. Athen. 697. Meleager 30. "Valek. Callim. 217. An sic Meleager 72, 4. ? cf. Huschk. Anal. 74." Schæf. Mss.] Παιδοφόνος, Puerorum occisor, interfector, etiam Liberorum, [Eur. Med. 1407. Herc. F. 1199=1204. "Herod. 7, 190. Συμφορὴ παιδοφόνος, Calamitas qua quis imprudens filium suum interfecit." Schw. Mss. * Παιδοφονέω, Pueros occido.] Παιδοφονία, Puerorum occisio: Ἡρώδου, Greg. Naz. Interdum vero Liberorum occisio. [Plut. 8, 902. 9, 430. Popl. 7. * Παιδοφονεύς, Quint. Sm. 2, 322. Apollin. Metaphr. 285. * "Παιδοφόντης, Philo J. 1026." Wakef. Mss. * Παιδοφόρος, Puerum gestans. * Παιδοφορέω, Meleager 7.]

Composita in quorum singulis ο, quod est in præcedentibus, amittitur, ob sequentem vocalem.

Παιδαγωγός, ὁ, Pædagogus, Pueri institutor, Qui educationis pueri curam gerit, et est ejus quasi Educator: intellige autem et de iis qui magis sunt adulti, nam ἀγωγός in hoc comp. sequitur signif. nominis ἀγωγή, quam habet cum alibi, tum ap. Plut. inscribentem quendam suum libellum Περὶ Παίδων Ἀγωγῆς. Male igitur nonnulli παιδαγωγὸν interpretati sunt Ductorem pueri s. puerorum; et in VV. LL. παιδαγωγῶ, Sequor pueros: at contra recte quidam Pueri morum formator. Nec tamen inficior solitos esse eos, qui pædagogi dicebantur, sequi s. comitari pueros, unde ap. Virg. Æn. 5. per custodem comitemque impubis Iuli intelligere possumus παιδαγωγὸν, sed hoc fiebat ut in ipsa etiam via morum formandorum curam gererent: quod apparet cum ex aliis plerisque ll., tum vero e quodam Plut. l. quem in Παιδαγωγία proferam, et ex hoc Ejusd. (7, 730.) Καὶ αὐτοὶ διδάσκουσιν οἱ παιδαγωγοὶ κεκυφέντας ἐν ταῖς ὁδοῖς περιπατεῖν. Aristoph. autem N. (964.) de iisdem loquens, Εἰτα βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως ἐς κιθαριστοῦ. Ibid. vero Plut. subjungit multa ad eam quam vulgo appellamus Civilitatem morum pertinentia, quæ itidem a pædagogis tradebantur. Addit enim, Ἐνὶ δασύλῳ τὸ τάριχον ἄψασθαι, nisi potius pro ἄψασθαι aliud scripsisse putandus est, δυσὶ τὸν ἰχθύν, σίτον, κρέας οὕτω κνᾶσθαι, τὸ ἰμάτιον οὕτως ἀναλαβεῖν. Ceterum possumus nomen hoc παιδαγωγός uno verbo Lat. et quidem Terentiano reddere, Magister: nam a Terentio ita restringi alicubi hujus nominis significationem, e Donato discimus. Plut. de Virt. Mor. "Ὡστε μὴ κακῶς εἰπεῖν τὸν Λάκωνα παιδαγωγόν, ὅτι ποιήσει τὸν παῖδα τοῖς καλοῖς ἡδεσθαι καὶ ἀχθεσθαι τοῖς αἰσχροῖς. Quod dictum alibi (7, 730.) commemorans idem Plut. utitur verbo παιδαγωγεῖν, scribens, Καὶ ὁ Λάκων ἐρωτηθεὶς τί παρέχει παιδαγωγῶν, Τὰ καλὰ, ἔφη, τοῖς παισὶν ἡδέα ποιῶν. Apud Lucian. Vit. Auct. (15.) cum dixisset Socrates, παιδεραστής εἰμι καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, respondet emtor, Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ ἐδεόμην τῷ παιδί καλῶ ὄντι μοι. Apud Eund. Hermotimo, Εἰ δὲ ἡ τὴν μητέρα ἔτυπεν, ἡ παρθένους συνήρπαζε, τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγόν με ἐπεστήσατε αὐτῷ. A Plut. (7, 728.) narratur Diogenes inflixisse colaphum παιδαγωγῷ cujusdam pueri ὀψοφαγοῦντος: et merito, utpote οὐ τοῦ μὴ μαρθάνοντος, ἀλλὰ τοῦ μὴ διδάξαντος τὸ ἀμάρτημα ποιήσας. Interdum conjunguntur παιδαγωγοὶ et διδάσκαλοι cum

ab aliis, tum ab eod. Plut. Sic ap. Xen. A. (3, 2.) "Όταν γε μὴν ἐκ παίδων εἰς τὸ μεираκιουῖσθαι ἐκβαίνωσι, τηνικαῦτα οἱ μὲν ἄλλοι παύουσι μὲν ἀπὸ παιδαγωγῶν, παύουσι δὲ καὶ ἀπὸ διδασκάλων· ἄρχουσι δὲ οὐδένες ἐπὶ αὐτῶν, ἀλλ' αὐτονόμους ἀφίαισι: q. l. integrum attuli, ut obiter etiam animadverteretur in eo, ad quam ætatem usque pædagogus darentur: [cf. 3, 2.] Aliquando autem adduntur et τροφεῖς, et ita quidem ut præcedant, veluti a Plut. Alex. (5.) Πολλοὶ μὲν αὖν περὶ τὴν ἐπιμέλειαν, ὡς εἰκὸς, ἦσαν αὐτοῦ, τροφεῖς καὶ παιδαγωγοὶ καὶ διδασκαλοὶ λεγόμενοι. Invenitur et additus gen. παίδων ap. Athen. Ut autem παιδαγωγὸς παίδων, vel παιδὸς, sic et παιδαγωγία παιδὸς et παιδαγωγεῖν παῖδα invenitur, et tum verbum comp. pro simplici accipitur. || Παιδαγωγὸς metaphorice interdum, ut cum Fabius Aunibalis παιδαγωγὸς appellabatur, Plutarcho etiam teste, in ipsius Fabii Vita [5. Dionys. H. 7. p. 409. Elian. V. H. 14, 20. Servus, Fischer. Ind. Æschin. Herod. 8, 75. Eur. Phœn. 94. Gl. Pædagogus, Pedisequus. "Wakef. S. Cr. 3, 90." Schæf. Mss.] Παιδαγωγία, ἡ, Institutio puerilis, quæ ap. Fabium 1, 1. proficiscitur a pædagogo. Ipsa actio instituendi pueros, aut magis etiam adultos, et mores eorum formandi. Plut. (6, 51.) Εὐ μάλα παραφυλάττωμεν αὐτοὺς ὡς ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι μαλλον ἢ ταῖς ὁδοῖς παιδαγωγίας δεομένους: Alex. (5.) Φεύγων τὸ παιδαγωγίας ὄνομα, καλὸν ἔργον ἐχούσης καὶ λαμπρὸν, ὑπὸ δὲ τῶν ἄλλων, διὰ τὸ ἀξίωμα καὶ τὴν οἰκείότητα, τροφεὺς Ἀλεξάνδρου καὶ καθηγητὴς καλούμενος. Et generalius etiam Institutio: unde παιδαγωγία πρὸς τὸ θεῖον, idem Plut. Numa. Idem certe ad plantas etiam transtulit hoc nomen, sicut παιδείαν ad eas transtulisse Theophr., suò dicitur loco, p. 3. meæ Ed. (=6, 6.) Ποῖα δὲ δένδρα οὐκ, ὀλιγορηθέντα μὲν, στρεβλά φύεται καὶ ἄκαρπα καθίσταται, τυχόντα δὲ ὀρθῆς παιδαγωγίας ἔγκαρπα γίνονται καὶ τελεσφόρα; ["Wakef. S. Cr. 3, 89. ad Eur. Or. 881. cf. Jacobs. Anth. 8, 161. Arborum, Plut. Mor. 1, 7. Oxon." Schæf. Mss.] Παιδαγωγικός, Ad pædagogum s. pædagogiam pertinens: λόγος, Oratio qualis esse solet pædagogorum. Plut. (6, 473.) Ταῦτα ἡμῖν ὁ Γλαῦκος ἐν γέλωτι προὔφερει ὡς παιδαγωγικά. [Plato de Rep. 3. p. 301=406.] Παιδαγωγικός, Pædagogorum more, Greg. Naz. In VV. LL. exp. etiam Imperiose. [Plut. 6, 270.] Παιδαγωγεῖον, τὸ, q. d. Locus in quo pædagogus puerum instituit. Sed ap. Dem. (313.) pro Ludo literario. Apud Plin. autem in Epist. (7, 27, 13.) legimus, Puer in pædagogio mistus pluribus dormiebat. [Plut. Pompeio 6. Ingenuorum pædagogia, Suet. Nerone 28.] Παιδαγωγέω, Institutio pueros, tanquam pueros, Plut. (7, 730.) Καὶ ὁ Λάκων ἐρωτηθεὶς τί παρέχει παιδαγωγῶν, Τὰ καλὰ, ἔφη, τοῖς παισὶν ἡδέα ποιῶν, Eur. Bacch. (193.) Γέρων γέροντα παιδαγωγῆσω σ' ἐγώ. Ubi alluisse videtur ad Prov. Δὲς παῖδες οἱ γέροντες. Quidam interpr. Erudire, in hoc Luciani loco, ubi metaphorice μακέλλη tribuitur, (1, 121.) Πάνν γὰρ αὐτὸν ἡ δίκηλα πεπαιδαγώγηκεν. A Bud. 809. pro Moderor et Rego affertur e Greg. Item pro Freno: quam interpr. adjuvare videtur hic Luciani locus 127(=1, 827.) Φέρε γὰρ τινα αἰσχύνῃ αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ὀνόματος· ἃ δὴ παρακολουθοῦντα παιδαγωγεῖ αὐτόν. Proxime enim præcesserant ista, Ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐτῷ ἡ φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν αἰδώς. || Idem affert e Plat. pro E vestigio sequi sectari-que, de Rep. 10, (p. 294.) Ἡ, εἰ μὴ ἐπειθὺν παρὰ σφίσι οἴκοι εἶναι, αὐτοὶ ἂν ἐπαιδαγώγων ὄψῃ ᾗσαν, ὥς ἱκανῶς παιδείας μεταλάβοιεν: [Alcib. 1. fin. Παιδαγωγῆσω σε ἀπὸ τῆςδε τῆς ἡμέρας.] Sed non esse accipiendum simpliciter pro E vestigio sequor, sector, apparet ex iis quæ in Παιδαγωγὸς dixi. Παιδαγωγέομαι, Ego puer institutor, Institutor ut puer: item generalius pro Institutor, Eruditor ad rem aliquam. Apud Plut. cum infin. Antonio (10.) Πεπαιδαγωγημένος ἀπ' ἀρχῆς ἀκροῦσθαι γυναικῶν. In hoc autem Gal. loco, "Όταν ἡ τῆς ἐμψράξεως διάθεσις καλῶς παιδαγωγῇ, Bud. exp. διαιτηθῇ. ["Wakef. S. Cr. 3, 89. Brunck. Soph. 3, 460." Schæf. Mss. * "Παιδαγώγημα, Clem. Alex. 145. * Παιδαγώγησις, 198." Wakef. Mss. "Pseudo-Chrys. Serm. 5.

A T. 7. p. 238, 22." Seager. Mss. * Παιδαγωγῆτος, unde] Ἀπαιδαγώγητος, ὁ, ἡ, Qui institutus non fuit in pueritia, Qui caruit institutione pædagogici. Bud. tamen interpr., Qui regi nequit, Qui rectorem et moderatorem non habet, in isto Aristot. l., Eth. 4, 1. Ὁ μὲν οὖν ἄσωτος, ἀπαιδαγώγητος γενόμενος, εἰς ταῦτα μεταβαίνει· τυχὼν δ' ἐπιμελείας, εἰς τὸ μέσον καὶ τὸ δέον ἀφίκοιτ' ἂν. Sed hic certe meam illam interpr. sequi malim, quod τυχὼν ἐπιμελείας videam illi ἀπαιδαγώγητος opponi: perinde ac si diceret, εἰ δ' ἐπιμελῶς παιδαγωγῇ. ["Clem. Alex. 167." Wakef. Mss.] Ἀπαιδάγωγος, in VV. LL. affertur ex eod; Aristot. Polit. 8, (3.) Ἀπαιδάγωγοι τῶν ἀναγκαίων: pro Quibus ad res necessarias non est pædagogus et ductor. Sed vereor ne potius et hic ἀπαιδαγώγητοι itidem scr. sit. [* Ἀποπαιδαγώγῳ, Jambl. Protr. 308.] Διαπαιδαγωγέω, i. q. παιδαγωγῶ, præsertim vero in metaph. signif.: Διαπαιδαγωγεῖν τὸν καιρὸν, Plut. Sertorio (16.) Moderari occasionibus, Dirigere opportunitates, Cam.; at Bud. p. 810. Accommodare se tempori, Servire tempori. Idem Plut. dixit in Numa (3.) Διαπαιδαγωγεῖν τὴν πολιτείαν, et in Pericle, Διαπαιδαγωγῶν οὐκ ἀμύσοις ἡδοναῖς τὴν πόλιν, ubi quidam exp. Deliniens voluptatibus: alii, Demulcens, eod. sensu. At ego crediderim potius esse Continens sub sua disciplina, suppeditando voluptates quasdam etc. Quo utimur modo Gallice verbo Entretenir, quod e Tenir, sicut illud Continere, e Tenere, compositum est. ["Plut. Pelop. 10." Kall. Mss.] "Μεταπαιδαγωγέω, i. q. μεταπαιδεύω, Lucian. Ἡρέμα τε μεθαρμοττόντοι καὶ μεταπαιδῶν· γούσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης μεθιστάσιν." Παραπαιδαγωγέω, In diversum instituo, Bud. ap. Lucian. (1, 51.) Μεθαρμοττόντοι καὶ παραπαιδαγούσοι, καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης μεθιστάσι, Utitur et Plut. [7, 273. ubi signif. Insuper instituo. * Συμπαιδαγωγέω, Themist. Or. 18. p. 225.]

Παιδερστής, Amator puerorum. Sed fere accipitur in malam partem pro Pædicone, cujus turpis est amor. Apud Lucian. (1, 555.) cum dixisset Socrates mercatori, se esse παιδερστὴν et σοφὸν τὰ ἐρωτικά, ad quæ ille respondisset, Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαι σε; παιδαγωγὸς γὰρ ἐδεόμην τῷ παιδί καλῶ ὄντι μοι, addit se οὐ τῶν σωμάτων esse ἐραστὴν, sed τὴν ψυχὴν ἡγεῖσθαι καλὴν. Apud Athen. vero quidam etiam delphin vocatur παιδερστής. ["Ad Phalar. 210. Markl. Suppl. 1088. Lobeck. Aj. p. 274. Aliud παῖδων ἐραστής, Valck. Diatr. 275. ad Phalar. l. c. * Παιδεράστρια, Lobeck. l. c." Schæf. Mss.: Gl. Puerarius, Pullarius. "Nempe antiqui puerum, quem quis amabat, Pullum ejus dicebant." Ernesti.] Παιδερστέω, Sum puerorum amator more pædiconum, Athen. (602.) Τοῦ παιδεραστεῖν παρὰ πρώτων Κρητῶν εἰς τοὺς Ἕλληνας παρελθόντος. Sed ap. Lucian. (1, 233.) Rhea παιδεραστοῦσα pro Amore pueri capta. Atque ut παιδερστὴν delphinem habemus ap. Athen., sic anserem παιδεραστοῦντα ap. Plut. [10, 51. Athen. 310. Plato Phædro 249. "Ad Phalar. 210." Schæf. Mss.] Παιδερασία, ἡ, Amor in pueros. Et peculiariter Amor qualis est pædiconum. Plato Symp. [184. "De re, v. ad Xen. Mem. 2, 1, 24. Valck. Callim. 215. 218." Schæf. Mss. * Παιδερστικός, Lucian. 3, 192. * Καταπαιδερστέω, Obscænis puerorum amoribus rem perdo, Isæus 267, 16. "Ad Lucian. 1, 389." Schæf. Mss.]

Παιδέρως, i. q. proxime præcedens παιδερστής, de pædicone: ut παιδέρως Ζεὺς, quod J. Poll. (3, 7.) πεπαῖχθαι dicit ap. Teleclidem. || Παιδέρως a quibusdam dicitur ἡ ἀκανθα, s. ὁ ἀκανθος, ut Diosc. (3, 19. 4, 74.) et Plin. (22, 34.) testantur. Paus. (2, 10.) tamen scribit Genus herbæ Sicyone in uno tantum Veneris septo nasci, quod παιδέρωτα vocent: folium fundens fagino minus, omnino quernis simile: altera parte candidum, altera subatrum, velut albæ populi: eamque ibi tantum spectari. [Nicandri Fr. 2, 55.] Genus etiam unguenti παιδέρωτα vett. nominarunt, quo mulieres nimium cutis candorem occultabant, et vernaculum faciei colorem mentiebantur. Alexis poeta feminas albore nimio decolores uti pæderote solitas, in Comædia significavit. Dicitur et Ægyptium unguentum. Hæc Gorr. Versus autem

Alexidis, cujus meminit, est hic ap. Athen. (568.) ubi agitur περί τῶν σοφισμάτων quibus uti solebant metreticulæ, Λευκόχως λίαν τὸ ἐστὶ; παιδέρωτ' ἐντρίβεται: [542. Παιδέρωτ' τὸ πρόσωπον ὑπαλειφόμενος.] Quidam tradunt παιδέρωτα esse quæ in officinis vocetur Branca ursina. [Ælian. V. H. 9, 9. "Fac. ad Paus. 1, 216. Toup. Opusc. 1, 412. Bergler. Alciph. 137. Toup. Emendd. 2, 156. ad Xen. Œc. 10, 2." Schæf. Mss. De h. v. consule omnino Barkeri Ep. Cr. ad Boiss. 205—9. * Παιδερῶτινος, * Ὁξυπαιδερῶτινος, 209. Vopiscus in Aurel. 46.]

Παιδολέτωρ, ορος, ὁ, Liberatorum perditior s. Puero-
rum, i. e. interfectior, i. q. παιδοκτόνος, [Æsch. S. c. Th. 732. Eur. Rhes. 549. Med. 1393. * Παιδολετήρ, Suid. 3, 67.] FEM. Παιδολέτειρα, Liberatorum perditrix, i. e. interfectrix: Medea παιδολέτειρα, Epigr. Signif. etiam Puero-
rum interfectrix. [Eur. Med. 849. "Jacobs. Anth. 12, 49." Schæf. Mss.] Παιδολέτρια pro eod., Hes. [* Παιδολέτης, fem. * " Παιδολέτης, Jacobs. Exerc. 1, 218. 2, 155." Schæf. Mss. "Epigr. ap. Jacobs. Anth. 13, 623." Boiss. Mss.]

"Παιδοπίτης, ου, ὁ, ea forma dictum qua παρθε-
"νοπίτης," [ab ὀπιπένω,] "Puero-
"dico, Alexis ap. Athen. (563.) Παιδοπίται ὄντες,
"καὶ τοῦτο μόνον ἐξηλωκότες τὸν ἀρχηγὸν ὑμῶν τῆς
"σοφίας Ζήνωντα τὸν Φοῖνικα' ὅς οὐδέποτε γυναικὶ
"ἐχρήσατο, παιδικοῖς δ' ἀέ. Vide Hes." ["Ruhn-
Ep. Cr. 94. Jacobs. Anth. 6, 65. Brunck. Aristoph. 1, 102." Schæf. Mss.]

"Παιδουργία, ἡ, Liberatorum procreatio, VV. LL.
"Plato de LL. 6. p. 623=775. "Musgr. Iph. T. 394. Timæi Lex. 203. et n., Soph. Œd. T. 1246. Brunck. Phil. 927. Musgr. Iph. T. 394." Schæf. Mss.] "Præcedere autem debet Παιδουργὸς, Libe-
"rorum procreator." ["Brunck. l. c. Musgr. l. c." Schæf. Mss. "Const. Manass. Amat. 8, 5." Boiss. Mss. ITEM * Παιδουργέω, Eur. Ion. 175. * "Παιδῶ-
"ναξ, Hes." Wakef. Mss.]

Alia comp., ea sc. in quibus nomen παῖς
postponitur.

'Αγλαῖπαι, Pulcros s. Egregios liberos habens, aut Pulcros pueros: vide supra inter comp. ab 'Αγλαῖ post Αἴγλη, T. I. c. 143. Fortasse autem verti etiam potest Splendidus liberis, Cui splendorem afferunt liberi s. pueri. Simile Epith. habes in ἀγλαόκουρος. [* 'Αεῖπαι, Cæsar. Dial. 1, 20. "Basil. Seleuc. V. Thecl. 232. 273. Ed. Par. 1622." Boiss. Mss. "Clem. Alex. 303. 355." Kall. Mss.] "Ἀμπαίδες, Laconibus sunt οἱ τῶν παίδων ἐπιμελοῦ-
"μενοι, teste Hes., i. e. Liberatorum curatores et edu-
"catores, Pædagogi: quia sc. ἀνὰ παῖδας πολοῦνται." [* 'Ανακτόπαι, Man. Philes 8, 5. p. 254. Wernsd.] 'Ανδρόπαι, q. d. Viripuer, i. e. Puer aliquid virile præ se ferens. Vide et alia de hujus vocis signif. supra, inter comp. ab 'Ανὴρ, T. I. c. 434. 'Αντί-
παι, Puer jam adultus, Puer qui pubertati est proximus, Plut. Philopæmone (init.) "Ἦδη τοῦ φιλοπολίμενος ἀντίπαιδος ὄντος. A quibusdam exp., ὁ ἐκβεβηκὼς τοῦ παιδὸς τὴν ἡλικίαν, Egressus puerilem ætatem, Lucian. (1, 21.) Ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν ἀντίπαις ἔτι ὢν. A Bud. ἀντίπαις exp. Adolescens s. Puer, in h. Plut. l., 'Ἦν δὲ Βερέρη ἀντίπαις υἱὸς, οὐκ ἐλευθερίως δοκῶν προῖστασθαι τῆς ὥρας: [cf. Idem 7, 63.] Sed quid valeat præp. ἀντὶ in hoc nomine Grammat. non declarant. ["In v. 'Αντίπαις præp. ἀντὶ eand. habet vim quam in v. ἀντίθεος, quam Grammatici vett. semper interpr. nomine ἰσόθεος. 'Αντίπαις, secundum etymologiam vocis, est i. q. παιδῖ ἴσος, adeoque stricte denotare videtur Eum qui tantum non puer est. Sed in sensu valde diverso ap. Græcos Scriptt. occurrit pro Eo qui tantum pueritiam egressus est. 'Αντίπαις, i. e. παῖς, Qui pubertati jam proximus est, οὐκ ἄν πρόσηβος, Cujus genas prima lanugo nondum vestivit: per facilem transitum pervenimus ad illum sensum quem hæc vox, teste Hes. v. Παιδὸς, ap. Atticos Scriptt. fert, a quibus pro Puero προ-
σήβη, s. Cujus genas prima lanugo jam vestivit, ponitur." Barker. Ep. Cr. ad Boiss. p. 215., ubi vide plura. "Wakef. Eum. 38. Cattier. Gazoph. 67. Jacobs. Anth. 8, 189. Brunck. Soph. 3, 401. Diod.

S. 2, 111. 148. et n., 568. Dionys. H. 2, 638. ad 3, 1316. Thom. M. 673. Musgr. Suppl. 44. Brunck. Androm. 326. et Musgr., Anton. Lib. 96. Verh., ad Lucian. 1, 167. Ammon. 35. 109. Valck. Anim. 52. 53." Schæf. Mss.] 'Αντίπαιδία, Ætas ejus qui pubertati est proximus. Exp. et Pubertas. [Schneidero susp.] 'Αρτίπαις, Puer adultus. Quam signif. sequendo, fuerit ἀρτίπαις i. q. ἀντίπαις. Sed in VV. LL. habetur illa signif. non nominato ejus Auctore et sine ullo exemplo. ["Thom. M. 673. Valck. ad Ammon. 109. Græv. Lectt. Hes. 626." Schæf. Mss.] 'Απαις, Liberis carens, pro quo Tertull. dicere ausus est Illiberis, Cui nulla est proles: βίος, Epigr., Vita ejus qui liberis caret. Interdum autem additur gen. huic nomini: Xen. K. Π. 4, (6, 2.) "A. δὲ εἰμι ἀρρένων παίδων, Nulli mihi sunt liberi masculi, Cæreo prole mascula. Sic Isocr. (Panath. 48.) Κέκροπος ἄπαιδος ὄντος ἀρρένων παίδων. Pro qua signif. affertur e Plat., ἀπαις τῶν ἀνδρῶν: ex Herod. autem ἀπαις ἔρσεως γόνου: qui dixit (3, 66.) "Ἀπαιδα τὸ παράπαν ἔντα ἔρσεως καὶ θήλεος γόνου. Animadvertendum est autem, cum adduntur hi genitivi, tunc ἀπαιδα significare simpliciter Carentem s. Expertem. ["Markl. Suppl. 12. Iph. p. 314. ad Charit. 733. Wakef. Eum. 69. 1036. Soph. Trach. 911. Jacobs. Anth. 8, 89. ad Lucian. 1, 698. Fischer. Ind. Palæph. v. "Ἀτεκνος, Zeun. ad Xen. K. Π. 82. Brunck. ad Hec. 495. "Ἀπαις τέκνων, Valck. Phæn. p. 115. Jacobs. Spec. 61. ad Charit. 315. ad Diod. S. 1, 279. Dionys. H. 1, 110. 184." Schæf. Mss.] 'Ἀπαιδία, Carere liberis, et q. d. Carentia liberorum: ut ἀπαις dicitur Qui caret liberis. [Soph. Œd. T. 1024. "Brunck. ad Eur. Hec. 495." Schæf. Mss.] "Ἀρρένόπαις, in malam partem accipitur ut ἀρρένων s. ἀρρένώπας infra. Eust. enim p. 1490., cum attulisset hoc hemistichium, γυναικάνδρεσσι ποθεινόν, "idemque valere indicasset γυναικάνδρεσσι quod "ἀνδρογύνοις, subjungit, οἱ καὶ ἀρρένόπαιδες λέγον-
"ται." 'Ἀρρενόπαις, Cui est mas filius. In VV. LL. affertur e Nonno. ["Ad Charit. 718. Meleager 117. Sosipat. 1. Epigr. adesp. 707. Toup. Opusc. 2, 78." Schæf. Mss.] Αὐτόπαις, Qui est ipse quodammodo puer. Quæ expositio habetur ad verbum ap. Hes. Αὐτόπαιδα, αὐτὸν τρόπῳ τινὶ παῖδ' ὄντα. Sed ad hoc significandum non video cur necesse foret pronomen ipsi nomini per compositionem annexere: ac suspicio esse potius αὐτόπαις, In quo ipsissima pueritia cernitur s. In cujus moribus. Q. d. Qui tam puerilibus est moribus, ut in iis ipsissima pueritia conspiciatur. ["Abresch. Misc. Obs. T. 5. p. 110." Boiss. Mss. "Wakef. Trach. 826. Brunck. Soph. 3, 504. Valck. Phæn. p. 180." Schæf. Mss.]

Βούπαις, q. d. Grandis puer, particula βον habente vim intendendi; Qui jam grandi est pueritia. Reddi potest, Puer jam adultus, adultæ pueritiæ. Exp. etiam Adolescentulus, necnon Adolescens. Aristoph. Gramm. ap. Eust. πάλλακα et ἀντίπαιδα, item μελλέφθηβον pro eod. poni tradit. Schol. Aristoph. in Σφ. (1206.) "Ὅτε τὸν δρομέα Φάυλλον ὦν βούπαις ἔτι Εἰλον δώκων λαιδωρίας ψήφοις δύοιν, scribit βούπαις significare, νέος, ἐφήλιξ, μέγας παῖς, οὐπω τέλειος ἀνὴρ. Legimus vero et ap. Theophyl. Epist. "Ἄλλοι τῆς ἀκμῆς ἐπιβαίνουσι, καὶ τὸ βούπαιδες εἶναι κεκλήρονται. Βούπαις, Bovis filius, Bove natus, vide supra inter comp. e nomine Βοῦς. T. I. c. 776. [* "Βραδύπαις, Hes. v. * Ὀψίπαις, ex emend. Is. Vossii." Kall. Mss. * Δίπαις, Æsch. Suppl. 303. Eust. Od. M. p. 465, 43. * "Δύσπαις, Schol. Soph. Œd. T. 1243." Boiss. Mss.] Δυνωδεκάπαις, Duodecim filios habens, Epigr. ["Jacobs. Anth. 8, 124." Schæf. Mss. Vide Δωδεκάπαις.]

Ἐλευθερόπαις, Cui filii sunt liberi. E quo intelligitur Liber: ut ἐ. δῆμος. Affertur vero et hoc ex Epigr. ["Jacobs. Anth. 11, 37." Schæf. Mss.] Ἐμπαις, Quæ infantem utero gestat, Gravida, Prægnans, ἐγκύμων, Hes. ["Musgr. Tro. 520. Toup. Opusc. 1, 332." Schæf. Mss.] Εὐπαις, Bonos habens liberos, Bonæ iudolis, Cui probus est filius, aut proba filia. Apud Eur. autem (Iph. T. 1234.) εὐ-
παις γόνος pro Bona prole s. Bono filio. Datur vero

et tertia signif. huic nomini a Schol. Aristoph. de A
 Eo sc. qui probi patris est filius. Nam exponens
 h. Aristoph. l. Πλ. (639.) Ἀναβοᾶσσομαι τὸν εὐπαιδα
 καὶ Μέγα βροτοῖσι φέγγος, Ἀσκληπιὸν, scribit εὐ-
 παιδα esse vel καλοὺς ἔχοντα παῖδας, vel τὸν καλὸν
 παῖδα: quibus addit, (ἐπαμφοτερίζει γὰρ τὰ τῆς χορή-
 σεως ἐπὶ τε τοῦ καλοῦ παιδός, καὶ τοῦ καλοῦ παῖδας
 ἔχοντος,) ἢ του καλου πατρὸς παῖδα. ["Musgr. Hel.
 1259. Wakef. Herc. F. 690. Æschin. Epigr. Markl.
 Iph. p. 386. coll. Musgr. ad h. l. Antip. S. 42. Ja-
 cobs. Anth. 9, 194. Schol. Aristoph. Πλ. 369. Ku-
 ster. p. 12. Valck. Hipp. p. 170." Schæf. Mss.]
 Εὐπαιδία, Habere bonos liberos, Felicitas quæ est in
 habendo bonos liberos, quam afferunt boni liberi,
 Isocr. (Busir. 17.) Εἰ τῆς μὲν ἡμετέρας εὐπαιδίας τὴν
 αἰτίαν εἰς τοὺς θεοὺς ἀναφέροντες: Evag. (28.) Σπανιώ-
 τατον εὐπαιδίας ἄμα καὶ τὸ πολυπαιδίας τυχεῖν. [Eur.
 Suppl. 490. Ion. 678. Lucian. 1, 271. "Markl.
 Suppl. 490." Schæf. Mss.]

["Ἰσόπαις, Puero æqualis, Æsch. Ag. 74. ἰσχύς.]

Καλλίπαις, Cui pulcri sunt liberi, Basil. ["Musgr. B
 Or. 962. Herc. F. 7. Wakef. 840. Heind. ad Plat.
 Phædr. 299. Valck. Hipp. p. 170. Mitsch. H. in
 Cer. 120." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 771. Barker. Ep.
 Cr. ad Boiss. 224.] Καλλιπαιδία, Habere pulcros
 liberos. [*Κατάπαις, Gl. Puerilis, Puerilius.] "Κλυ-
 τόπαις, Inclytus filiis, Clarus liberis," [Anal. 2,
 230. *Λιπόπαις, Manetho 4, 585. "Ad Charit.
 753." Schæf. Mss.] "Μελλόπαις, Hesychio ὁ ἀπὸ
 "δέκα ἐτῶν προκόπτων παῖς τῇ ἡλικίᾳ, ut sit Proximus
 "adolescentiæ," ["Valck. Anim. ad Ammon. 53.
 Wakef. S. Cr. 4, 45." Schæf. Mss.] "Μονόπαις κόρος,
 "Filius unicus s. unigenitus, Eur." ["Musgr. Or. 962.
 Alc. 906=927. (comma pono post ὥχερ.)" Schæf.
 Mss.]

Ὀλιγόπαις, Cui pauci sunt liberi, Plato de LL.
 [930. *Ὀλιγοπαιδία, Paucitas liberorum, Cyrill. in
 Is. 49. p. 674.] "Ὀμόπαιδας, et Ὀμογόνους, s.
 "Ὀμογύνους, J. Poll. dictos fuisse scribit τοὺς διδύ-
 "μους, utpote Pueros uno eodemque partu editos.
 "Sic Hes. scribit ὁμόπαιδα κάσιν Κασάνδρας dici vel
 "ὁμον παιδευθέντα, vel ὁμοῦ τεκνωθέντα: quoniam
 "sunt δίδυμοι."

Παλίμπαις pro πάλιν παῖς, Iterum puer, i. e. Re-
 puerascens senex, Lucian. (3, 392.) Οὕτω γὰρ ἂν τὴν
 παροιμίαν ἐπαληθεύσαιμι, ἢ φησι παλίμπαιδας τοὺς γέ-
 ροντας γίγνεσθαι. Præbuit autem occasionem com-
 positioni hujus vocab. Prov. Πάλιν παῖδες οἱ γέ-
 ροντες, Iterum pueri senes. Pro quibus usitatus
 est Δις παῖδες οἱ γέροντες, Bis pueri senes. "Παμ-
 παιδὶ, Cum omnibus liberis, e Dione" [269. *Πεν-
 τηκοιτόπαις, Æsch. Pr. 852. Schol. Lyc. 481. Eust.
 Il. A. p. 28, 30=37, 32.] Πολύπαις, Cui multi
 sunt liberi, ["Jacobs. Anth. 6, 137. Wakef. S. Cr.
 4, 171." Schæf. Mss. "Eust. 37, 21." Seager. Mss.]
 Πολυπαιδία, Multitudo liberorum. Vide in altero e
 ll. Isocr. citato in Εὐπαιδία. [*Πολυπαιδής, Nom.
 propr., Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 288.
 Hermann. ad Orph. p. 728.] "Πρόπαις, Puerorum
 "productor: ὁ προαγωγὸς, μαστροπὸς, Hes." [Gloss.
 Herod. p. 177. *Πυρπίαις, Epith. Bacchi, Opp. K. D
 4, 287. Nonn. D. 9, 19.]

Συκόπαις, Qui puerorum instar ficis gaudet. Vide
 Erasm. voce Sycophanta, quam inter Proverbiales po-
 nit. Scribitur ETIAM Συκόπαις, sed magis probatur
 altera scriptura. ["Cattier. Gazoph. 100. Schol.
 Aristoph. Πλ. 874. p. 298. Hemst." Schæf. Mss.
 *Ταρταρόπαις, Orph. Arg. 975. Ταρταρόπαι· Ἐκάτη.]
 Τρίπαις, Cui tres sunt liberi: τρίπαιδες τιμαί, Plut.
 Numa (10.) pro αἱ τῶν τριπαιδῶν τιμαί, Quas conse-
 quantur οἱ τρίπαιδες, quod Lat. Jus trium liberorum.
 Φιλόπαις, Qui pueros amat: τὴν φιλόπαιδα χέλυν,
 Epigr. Quæ amat puerorum cætum, ideoque luben-
 ter sonat inter illos, ut quidam interpr. || Puerorum
 amator, Puerorum amori deditus, in malam partem,
 sicut et παιδοφίλος s. παιδοφίλης, necnon παιδεραστής,
 quod usitatus est. Athen. (603.) Φιλόπαις δὲ ἦν
 ἐκμανὼς καὶ Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς. ["Valck. Phæn.
 p. 759. Hipp. p. 201. ad Callim. 82. Toup. Opusc.
 2, 79. Anal. 1, 8. ad Mær. 97. Abresch. Lectt. Ari-

stæn. 101. Jacobs. Anim. 309. Anth. 6, 234. 7, 390.
 Callim. Ep. 14. Leon. Alex. 1. Philipp. 31. Strato
 94. Theæt. 2." Schæf. Mss. * Εὐφιλόπαις, Pueris
 amicissimus. Æsch. Ag. 730.]

Παιδεῖος. Puerilis: μάθημα, Plato de LL. 5. fin.
 Apud Eund. in Epist. Παιδείων οἰκοδομημάτων. Sed
 in quodam l. Ejusd. παιδείων τιμῶν Ficinus vertit
 Honorum qui disciplina præditis dantur. VV. LL.
 Vide Suid. ["Toup. Opusc. 1, 330. 364. 2, 135.
 Emendd. 2, 36. Brunck. Antig. 981. ad Charit. 555.
 Musgr. Iph. T. 206. Leon. Tar. 73. Euphorion 1. Ja-
 cobs. Anth. 8, 161. 9, 209." Schæf. Mss.] Παιδῆιος,
 Poëtice [et Ionice] per dialysin, itidem pro Puerilis.

Παιδία, Pueritia, Puerilis ætas. De h. tamen v.
 dubitat Bud., quippe qui ita scribit, Παιδία pro
 Ætate puerili Plato posuisse videtur, de LL. 9.
 ["Brunck. Soph. 3, 437. Reperitur sic exaratum
 pro παιδείᾳ, ad Charit. 405." Schæf. Mss. Hippocr.
 Prorrh. 2. Ἐν τῇ παιδίᾳ τε καὶ νεότητι.]

Παιδικός, Puerilis, Ad pueros s. pueritiam perti-
 nens, Pueris s. Pueritiæ conveniens: παιδικὸν ἱμά-
 τιον, Indumentum puerile, quo pueri utuntur: παιδικὴ
 ἡλικία, Puerilis ætas, Pueritia, ap. Plut. π. Δυσωπίας,
 ubi refert dictum Bruti, dicentis τὴν κακὴν φρονεῖν ἡλι-
 κίας. Apud Eund. π. ἔρωτος, Amor puerorum, passive. Et
 π. ἀσχολίας, Aristot. Pol. 8. Pueriles et ludicræ exer-
 citationes. Item π. ἀθλημα ap. Plat. Plut. de Fort.
 Alex. Οὐδὲν ἡρώτα π., οἷον ἄλλοι, Nihil puerile, pueri-
 lem simplicitatem præ se ferens. Item π. φάρμακον,
 Nomen quoddam cataplasmatidis ap. Gal. κ. Τέπ. 4.,
 quod et φαῖον a quibusdam nominatur, ad omnem
 oculorum fluxum et lippitudinem. Gorr. || Παιδικόν,
 sicut Latine Puerile, Ineptum, Absurdum, Quod
 puerilem quandam stultitiam præ se fert. Interdum
 autem ἡλίθιον καὶ π. copulantur, sicut ab Aristot.
 Eth. 10. Sic a Plut. εὐθες et π. Et ADV. Παιδικῶς,
 Pueriliter, Puerorum more, Ut decet pueros. Plato
 opposuit etiam τῷ σπουδαίως. [Polyb. 3, 11, 7. 9, 21;
 9. Plut. Theseo 8.] AT Παιδικὰ, τὰ, Puer qui
 amatur ab eo qui παιδεραστής appellatur, Amasius,
 Catamitus puer. Et generalius etiam de eo qui
 amatur, licet puerilem ætatem aut juvenilem etiam
 excesserit. Thuc. 1, (132.) Παιδικὰ ποτε ὦν αὐτοῦ.
 Aristoph. Σφ. (1025.) οὐδ', εἴ τις ἐραστής, Κωμωδεῖ-
 σθαι παιδίχ' ἐαυτοῦ μισῶν, Summ amasium. Possis
 autem reddere etiam Suos amores. At Polit. ap.
 Plut. Amat. Narr. Ὅς ἐγεγόνει αὐτοῦ παιδικὰ, vertit
 Cujus florem ætatis decerpserat. Xen. Ἀπ. 2, (1,
 24.) Σκοπούμενος τίσι παιδικοῖς ὁμιλῶν μάλιστα ἂν
 εὐφρανθείης. Vocari autem παιδικὰ etiam Amasiam,
 s. Eam quæ amatur, testatur Schol. Aristoph. Σφ.,
 ubi et alia de ejus usu scribit. || Vox hæc παιδικὰ
 ab amoribus puerorum ad amorem honestum et vo-
 luptatem inculpatam translata fuit: ita ut aliquis
 hominem quemvis aut rem quamlibet vocet sua παι-
 δικὰ, significans Quem vel Quam habet in deliciis,
 s. Delicias suas, vel Sibi carissimam. Schol. Ari-
 stoph. de hac voce loquens, Οὐχὶ δὲ μόνον, inquit,
 οἱ ἐρώμενοι καλοῦνται διὰ τούτων τῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ
 καὶ πάντες οἱ σπουδαζόμενοι πάνν, κατὰ μεταφωρὰν
 τὴν ἀπ' ἐκείνων. De hoc autem nominis istius usu,
 simulque de ejus constr., quæ sæpe ad significatum
 et sensum, non ad vocem refertur, lege Bud. 177.
 [Lobeck. Phryn. 420. "Παιδικός, ad Xen. Cæc. 2, 7.
 Toup. Opusc. 2, 251. Thom. M. 672. Lucian. Ep.
 1. Brunck. Soph. 3, 480. Π. πάθος, 437. Π. λόγος,
 Xen. K. Π. 77. (1, 4, 27.) an Narratio jocularis?
 aliter explicat Zeun. in Ind. Παιδικὰ, τὰ, ad Xen.
 Mem. 2, 1, 24. Cæc. 2, 7. Schneid. ad Mem. in
 Add., ad Corn. Nep. 135. Stav. Toup. Opusc. 2,
 83. Lennep. ad Phal. 7. Bergler. Alciph. 202.
 Valck. Callim. 218. Phryn. Ecl. 186. Brunck. Soph.
 3, 405. Plato Phædro 216. 225. 227. 229. Heind.
 Differt ab amasio, ad Anton. Lib. 235. Verh. De
 feminis, Boiss. Philostr. 410. Socrates philosophiam
 dixit sua παιδικὰ, Heind. ad Plat. Gorg. 117." Schæf.
 Mss. Hinc Lat. Pædico, Pædicator.]

Παιδόθεν, A puero, A pueritia, Lucian. (3, 605.)
 sicut παιδιόθεν formatur a παιδίον. Sed frequentius
 dicitur ἐκ παιδός, s. παίδων. ["Jacobs. Anth. 7, 107.

Ἐκ π., Ast. ad Plat. de LL. 170." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 46. 93. * "Ἐκπαιδόμεν, Basil. Ep. T. 3. p. 123." Bast. in Ind. Scap. Oxon. "Ab juventa inde, Jo. Malal. 1, 40. 306. 2, 156." Elberling. Mss.]

[* Παιδοσύνη, Manetho 4, 378. "Ad Charit. 279." Schæf. Mss.]

DIMIN. Παιδίον, τὸ, Pnerulus, Infans. Παιδίον Aristoph. δὲ ἡ τηθὴ τρέφει, Quod alitur a nutrice. Cujus Grammatici locum de harum appellationum gradibus proferam in Παιδάριον. Plut. de Cohib. Irac. "Ὅπερ οὖν αἱ τίτθαι πρὸς τὰ παιδία λέγουσι. Itidem vero ap. Aristot. Rhet. 3. Αἱ τίτθαι τῷ σιάλῳ τὰ παιδία παραλείφουσι. Et ἐκ παιδίου, q. d. A puerulo. Pro quo dicitur potius A puerulo parvulo, A pusillo puero. Xen. K. Π. 1, (6, 17.) Εὐθύς τοῦτο ἐκ παιδίου ἐπαίδευες. Et παιδίων πάθος Hippocr. de Aere, Locis, et Aquis: i. e., Puerulorum morbus, dictus putatur qui Lat. Comitialis, quod a pueritia maxime incipiens, fere semper consenscat. || Puerulus, i. e., Servulus, Aristoph. || Filiolus, Filiola, ut παῖς Filius, Filia, Dem. c. Mid. Παιδία γὰρ παραστήσεται, καὶ κλαίῃσιν, Parvos liberos. ["Valck. Adoniaz. p. 349. Pierson. ad Mær. 189. Ammon. 35. Valck. Anim. 51. Eran. Philo 165. Thom. M. 672. Longus p. 3. Vill. paulo post βρέφος, ibid. p. 4. παιδίον ἄρρεν, p. 6. Θῆλυ ἢν τοῦτο τὸ π., vide p. 7. De ramis, Alberti Peric. Cr. 75. An Tragicis usurpatum, Comm. Soc. Lips. 3. p. 95. Conf. c. παῖς, ad Diod. S. 2, 170. 435. ad Dionys. H. 2, 656. 3, 1610. Π et παῖς quomodo differant, Boiss. Philostr. 392. Τοῦ πατρός τὸ π., Valck. Emendd. 90. Ἐκ παιδίου, Thom. M. 284. Τὸ ἐκ τοῦ βατράχου π., Schol. Plat. p. 21. Heind. ad Theæt. 348. Αὐτός τε καὶ τὰ π., Ast. ad Plat. de LL. 364." Schæf. Mss. * Παιδιογέρων, Pallad. Hist. p. 38. * Παιδιοτρόφος, unde * Παιδιοτροφία, M. Anton. 119.] Παιδιώδης, Puerilis, Ad puerulum s. puerulos pertinens, Puerulos decens. Sed est παιδιώδης a παιδία etiam. [Xen. Σ. 2, 26. var. lect., Plut. 6, 250. "Tzet. Exeg. in Il. 125, 21. Huschk. Anal. 21. Toup. Opusc. 2, 91. Valck. ad Herod. 88. Callim. 15. 262." Schæf. Mss.] Παιδιόθεν adv., i. q. ἐκ παιδίου, de quo dictum modo fuit. Marc. autem 9, 21. Παιδιόθεν, Ab infante, infantia. [* Παιδιότης, Gl. Pueritia, Aq. Ps. 109. 3. Epiphan. 1, 610.] AT Παιδάριον aliud dimin. Puellulus; aut etiam Puerulus, sicut παιδίον. Aristoph. Gramm. ap. Eust. hanc seriem istorum nominum facit, et quidem a βρέφος usque repetens: ut βρέφος sit τὸ ἄρτι γεγονός, Qui modo natus est: Παιδίον dicatur, δὲ ἡ τηθὴ τρέφει, Quem nutrix alit: Παιδάριον appelletur, τὸ περιπατοῦν καὶ ἤδη λέξεως ἀντιποιούμενον, Qui ambulat et loquendi facultatem jam acquirit; nisi malis, Qui loquendi facultatem jam sibi vindicat: Παιδίσκος nominetur, ὃ τῆς ἐχομένης ἡλικίας, Qui ætatis est illi proximæ: Παῖς denique nuncupetur ὃ δι' ἐγκυκλίων ἤδη μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι, Qui jam per disciplinas ἐγκυκλίων peragere cursum potest. At qui est ea ætate quæ παιδὸς ætatem excipit, is dicatur ESSE Πάλλαξ, "s. Πάλληξ," ET Βούπαις, ET Ἀντίπαις, ET Μελλέφηςος. Aristoph. Comicus in Nub. dicit παιδάρια vocare βρύν, τὸ πιεῖν, et μαμμᾶν, τὸν ἄρτον, et κακῶν, τὸ χέζειν. Plut. autem Puerum qui jam quadriennis esset, παιδάριον appellavit, in Polit. Præc. Ibid. παιδάρια dicit de iis qui jam loqui possent, atque adeo apte ad interrogata respondere: si tamen locus mendo caret. Apud Eund. περὶ Εὐθυμίας legimus τὰ μικρὰ cum παιδάρια. || Puella, Puellula; Bud. enim παιδάριον et παιδισκάριον pro eod. poni existimat in Diog. L. loco quem proferam in Παιδισκάριον. ["In loco Diog. L. a Steph. citato, παιδάριον Puerum signif., παιδισκάριον Puellam: nam leg. videtur, Παιδαρίους τε ἐχρήτο σπανίως· ΚΑΙ ἀπαξ ἢ δις πον παιδισκαρίῳ τινι, ἵνα μὴ δοκοῖη μισογύνῃς εἶναι. Opposita sunt supra: Ἐρωτηθεὶς εἰ παιδισκάριον ἢ παιδάριον ἔχει, ἔφη, Οὐ: p. 217, 22. HSt." Seager. Mss. "Mær. 321. et n., Ammon. 35. Valck. Anim. 51. Eran. Philo 165. Phryn. Ecl. 102. Thom. M. 440. 454. 672. Jacobs. Anth. 7, 45. Ἐκ μικρὸν παιδάριον, Dem. 1252." Schæf. Mss. Lobeck.

Phryn. 239.] Παιδαριώδης, Puerilis, Puerulum aut etiam Puerum decens, Simplicitati puerili s. stultitiae conveniens, Herodian. 3, (10, 5.) Ὑπὸ παιδαριώδους φιλονεικίας: 5, (4, 3.) Ὁ δὲ Μακρίνος καταφρονῶν τοῦ πράγματος ὡς παιδαριώδους. [Polyb. 12, 3, 1. "Jacobs. Anth. 9, 326." Schæf. Mss. * Παιδαριωδὴς, Polyb. 27, 2, 10. * Παιδαριεύομαι, Stob. Serm. 141. * Παιδαρίδιον, Gl. Puerculus. * Παιδαρίσκος, Heliod. 5. p. 224. "Const. Manass. Chron. p. 483. * Παιδαρύλλιον, Acta Synodi Ephes. ap. Casaub. ad Suet. Tib. 61." Boiss. Mss.] Παιδίσκος, aliud dimin., quod itidem signif. Puerulus, Puellus; afferturque e Xen. (Ἑλλ. 5, 4, 32.) rarum alioqui. [Lucian. 1, 687. Polyb. 31, 4, 9. "Eran. Philo 165. Zeun. ad Xen. K. Π. 51. Ammon. 35. 109. Valck. Anim. 51." Schæf. Mss.] Cujus FEM. Παιδίσκη usitatus est; sed eo significatur non solum Puella, sed etiam Ancillula, Ancilla, Famula. A Suida exp. θεράπεινα, Ancilla; J. Poll. autem scribit Lysiam παιδίσκην vocasse τὴν θεραπαινίδα, Ancillulam; sed addit, ambiguum esse ad ætatemne an ad servilem conditionem referatur hoc nomen: cum ille ita scribat (21.) Καὶ ἐξελθοῦσα ἡ παιδίσκη τὴν θύραν ἀνοίγνυσιν. Sed παιδισκάριον, quod hinc derivatum est, Hes. ait ab Atticis ad ætatem referri. Pro Ancilla manifeste positum fuit ab LXX. Interpr., e quibus affert Paul. ad Galat. 4, (30.) Ἐκβαλλε τὴν παιδίσκην. At vero Athen. δημοσίας παιδίσκας, ad verbum Publicas puellas, vocat Puellas publice prostantes, et corpus suum vulgantes, ut videbis in Παιδισκεῖον. ["Ad Mær. 310. 319. Ammon. 109. 110. 111. Valck. ad Herod. 48. Thom. M. 548. 671. Phryn. Ecl. 102. (Lobeck. 239.)" Schæf. Mss.] NAM Παιδισκεῖον, est Locus in quo sunt παιδίσκαι, Puellæ: ap. Athen. autem videtur significare Lupanar, Bud. locum tamen non afferens; sed hunc esse puto, (437.) Ὡς ἐγένετο κατὰ τὸ παιδισκεῖον εἰς δὲ τῇ προτεραίᾳ παρεληλυθὼς ὤφειλε χαλκοῦς, ἔχων τότε κατὰ τύχην, ἐκτείνας τὴν χεῖρα πάντων ὀρώντων ἀπέδιδον. Sed quod affirmare non ausus est Bud., ut affirmare possumus, faciunt hæc quæ præcedunt verba, de eodem de quo et illa, sc. de Dionysio Heracleota, Ἦν δὲ ὁ Διονύσιος ἔτι ἐκ νέου, ὡς φησι Νικίας ὁ Νικαεὺς ἐν ταῖς Διαδοχαῖς, πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐκμανῆς, καὶ πρὸς τὰς δημοσίας εἰσῆει παιδίσκας ἀδιαφόρως: quibus subjungit, Καὶ ποτε πορευόμενος μετὰ τινων γνωρίμων, ὡς ἐγένετο κατὰ τὸ παιδισκεῖον κ. τ. λ. ["Lupanar, Valck. ad Herod. 48." Schæf. Mss.] AT VERO Παιδισκάριον e παιδίσκῃ per dimin. factum est, et signif. Puellula. Diog. L. in Zenone (7, 13.) p. 317. Παιδαρίους τε ἐχρήτο σπανίως, ἀπαξ ἢ δις πον παιδισκαρίῳ τινι, ἵνα μὴ δοκοῖη μισογύνῃς εἶναι. [Vide Παιδάριον.] Hes. quoque testatur Atticos ad ἡλικίαν nomen hoc retulisse, ita vocantes κοράσιον. || Sed addit, esse et Nomen lapidis, quo uterentur textores. [Plut. 8, 69. Lucian. 1, 442. 2, 570. "Ad Lucian. 1, 443. Bergler. Alciph. 271. 335. Ammon. 111. Phryn. Ecl. 103. (Lobeck. 239.) Thom. M. 440. 672. Monthly Review Aug. 1799. p. 442." Schæf. Mss. "Clem. Alex. Pæd. 1, 5. Θαυμάζεις ἀκούων τοὺς ἄνδρας τοὺς ἐν ἔθνεσι, παῖδας παρὰ κυρίῳ; οὐ μοι δοκεῖς Ἀπτικῆς ἐπαίειν φωνῆς, παρ' ἧς ἐστὶν ἐκμαθεῖν τὰς καλὰς καὶ ὠραίας, ἐτι δὲ καὶ ἐλευθέρως νεανίδας, παιδίσκας καλονμένας, παιδισκάρια δὲ τὰς δούλας: Str. 1, 2. (p. 167.) e Comico, Παιδισκάριον με εὐτελὲς καταδεδούλωκεν." Gataker. Mss.]

"Παιδάκιον, τὸ, in VV. LL. redditur Puellulus, sicut et παιδάριον. At Hes. non παιδάκια, sed παιδάκια exp. μειράκια, quod παιδάκιμα magis etiam suspectum est."

"Παιδοῦσα, Prægnans, VV. LL. e Callim. Suidas "vult scribi vel παιδουσα, vel παιδοῦσα." [Schol. Soph. Trach. 308. "Ἀναδρὸς ἢ τεκοῦσα" γράφεται τεκοῦσα, ἢτοι τέκνα ἔχουσα, ὅπερ Καλλιμαχὸς φησι παιδοῦσα. Brunck. ad l.: "Minus bene Aldus τεκοῦσα. Membr. in textu habent τεκοῦσα, et in margine: γρ. τεκοῦσα, ἢτοι τέκνα ἔχουσα. In Scholiis scripturam emendavi, τεκοῦσα — παιδοῦσα. Non enim sunt ista participia, sed nomina adjectiva formæ contractæ e *τεκνέσσα et *παιδέσσα, qualia sunt πτεροῦσσα in Eur. Hipp. 738. αἰθαλοῦσσα in

Æsch. Pr. 1000. οἰνοῦντα, μελιτροῦτα ap. Comicum. Eodem, quo hic Tragicus, nomine usus est Theophr. ab Athen. laudatus p. 31. itidem emendandus: Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ περὶ Φυτῶν Ἱστορίᾳ φησὶν, ἐν Ἡραΐᾳ τῆς Ἀρκαδίας γίγνεσθαι οἶνον, ὃς τοὺς μὲν ἄνδρας πινόμενος ἐξίστησι τὰς δὲ γυναῖκας τεκνούσας ποιεῖ. "Παιδέεσσα, παιδοῦσσα, Toup. Opusc. 1, 331. Porson. Emendd. 4, 467. * Παιδῶ, Toup. l. c. Append. in Theocr. p. 8. et Ind., Valck. Diatr. 184." Schæf. Mss. Tzetz. ad Lycophr. 843. Phavorin." Kall. Mss. Dionys. H. p. 103. Ἐπαιδῶθη ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος. * Παιδῶσις, Joseph. A. J. 17, 2, 3. γυναικῶν τέκνων. Apud Hippocr. 584. legitur * παιδίουσα γίνεται, quod videtur depravatum e παιδοῦσα s. παιδοῦσσα. [* "Παιδῶν, Pierson. ad Mær. 63." Schæf. Mss. Hesych. Παιδῶνας τοὺς μισθοῦ ἐκ τῆς ἀγορᾶς κομίζοντάς τι.]

[* Παιδεῶτις, Hes. 719. Phav. 565.]

¶ Παιδὼς, Puer, παῖς, Od. Φ. (21.) Τῶν ἐνεκ' ἐξείσιν πολλὴν ὁδὸν ἤλυθ' Ὀδυσσεὺς Παιδὼς ἑών. Ubi ab Eust. παιδὼς dicitur esse a παῖζω, et poni pro παῖς. At vero ab Hes. dicitur esse Qui excessit e pueris, ut dicit Terentius Excessit ex ephebis, et qui ab Atticis vocatur ἀντίπαις. Ideoque exp. et Adolescentens. Accipi ait et pro ἄφρων, νήπιος, Insipiens, Stultus. ¶ Παιδὼς, adj. Puerilis, unde παιδῶς χειράς legimus in Epigr. ["Diodor. Sard. 15. Markl. Iph. p. 391. Musgr. Iph. T. 1270. ad Callim. 1. p. 24. Παιδῶν, ad Charit. 410. Jacobs. Anth. 6, 183. Christod. Ecphr. 410." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 476. * Παῖλλος, i. q. παιδὼς, Etym. M., Hes.]

ΠΑΙΔΕΥΩ, Instituo, Doceo. Proprie Instituo ut puerum, Doceo, Trado convenientem puerili ætati doctrinam. Sed ad quemvis Instituendi s. Docendi modum extenditur. Dicitur autem παιδεύω σε, σε τοῦτο, παιδεύω τοῦτο, πρὸς τοῦτο, εἰς τοῦτο, etiam περὶ τοῦτο, σε τοῦτο, ἐν τοῦτο, ἐπὶ τοῦτο: sæpe vero et cum infin. Quarum omnium constr. exempla eod. ordiue subjungam. Igitur Παιδεύω σε, ut ap. Aristot. Eth. 10. (init.) Διὸ παιδεύουσι τοὺς νέους, οἰκίζοντες ἡδονὴν καὶ λύπην, Herodian. 3, (10, 3.) Τοὺς τε νιεῖς παιδεύων καὶ σωφρονίζων, Æsch. c. Ctes. Παιδεύων τὰ πλήθη καὶ συμβουλεύων ταῖς πόλεσι. Παιδεύω σε τοῦτο: ut ap. eund. Æschin. (p. 74.) Ἀεμνηστον παιδείαν αὐτοὺς ἐπαίδευσε. Et παιδεύω τοῦτο, sine accus. personæ: Aristot. Polit. 8. "Ἔστι δὲ τέταρτα σχεδὸν ἃ παιδεύειν εἰώθασι. At παιδεύω πρὸς τοῦτο, εἰς τοῦτο, περὶ τοῦτο: ut in seqq. II. Isocr. Areop. Ἐπαιδεύθησαν οἱ πολῖται πρὸς ἀρετὴν: nec enim dubium est, quin itidem dicatur παιδεύειν πρὸς ἀρετὴν. Et παιδεύειν εἰς τέχνην, ut Xen. (Ἀπ. 2, 1, 17.) Οἱ εἰς τὴν βασιλικὴν τέχνην παιδεύμενοι. Sic παιδεύειν εἰς τὸ ἄρχειν, quod et παιδεύειν ἄρχειν. Apud eund. Xen. (Ἀπολ. 29.) Τὸν υἱὸν περὶ βύρσας παιδεύειν. Exempla autem constructionis cum dat., vel solo, vel interjecta præp. aliqua, sunt hæc: Isocr. Paneg. Καὶ τοὺς νεωτέρους τοιοῦτοις ἔθεσι παιδεύοντες. Plut. Apophth. Lac. Καὶ τοῖς ταύτης νόμοις, ἔτι δὲ δικαιοσύνην καὶ καλοκαγαθίαν ἐπαίδευσσε. Rursum Isocr. Panath. Οἱ παιδεύσαντες τοὺς νέους ἐν ἀρετῇ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ πολλῇ σωφροσύνῃ. Sic Xen. K. Π. 1, (2, 2.) Ἐπαιδεύθη γε μὴν ἐν Περσῶν νόμοις. Sed et Plato ita locutus est, itemque Aristot. At exemplum constructionis cum ἐπὶ nullum in præsentia mihi occurrat. Nam in iis quidem Xen. Edd., quæ meam præcesserunt, scio legi K. Π. 8, (8, 7.) παιδεύεσθαι ἐπὶ ταῖς θήραις: quam sequens lectionem Philephus verterit, Institutio ad venandum; sed reponendum esse ἐπὶ ταῖς θύραις, ut habet mea Ed. e vett. Codd. auctoritate, alii ejusd. Xen. ostendunt loci. Legendum autem θύραις, non significatur res quæ docetur, sicut in præcedentibus exemplis, sed locus ubi docentur, s. instituuntur. Superest constructio cum infin., cujus exempla extant cum ap. alios, tum ap. Xen. K. Π. 1, (6, 12.) παιδεύω σε στρατηγεῖν: et παιδεύω ἄρχειν, Ἀπ. 2, (1, 3.) Sic, Παιδεύονται καρτερεῖν πρὸς τὸ ῥίγος, K. Π. 2, (3, 5.) ¶ Παιδεύω alicubi exp. etiam Castigo, et quidem apte: Luc. 23, 22. Παιδεύσας οὖν αὐτὸν ἀπολύσω. Sic ad Hibr. 12, (7.) Ὅτις γὰρ ἐστὶν υἱὸς ὃν οὐ παιδεύει πατήρ; Sic

et alibi. At Herodian. dixit Τοὺς νιεῖς παιδεύων καὶ σωφρονίζων, in l. paulo ante c. ¶ Παιδεύομαι, itidem pro Instituor, Doceor; sequiturque constructiones activæ vocis, quarum et exempla nonnulla cum exemplis illius habes. Aristot. Polit. 3. "Ὅσοι οἱ βασιλέων νιεῖς ἱππικὴν καὶ πολιτικὴν παιδεύμενοι, i. e. διδασκόμενοι. Basil. de Solomone, Ἐκ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα πεπαιδευμένος. Sic παιδεύομαι πρὸς τοῦτο, εἰς τοῦτο, ἐν τοῦτο, etc.: frequentior tamen est illa prima constr. ¶ Sed hoc præterea sciendum est, πεπαιδευμένος dici sæpe et sine adjunctione pro Institutus, s. potius pro Bene Institutus: ut ap. Xen. redditur K. Π. 5, (2, 8.) p. 72. meæ Ed. Idem vero (3, 3, 30.) p. 51. dicit, Πεπαιδευμένους ὡς δεῖ: vel Doctus, Eruditus, Literis excultus: ut cum Lucian. (3, 190.) ἰδιώταις opp. τοῖς πεπαιδευμένοις. Bud. πεπαιδευμένοις vertit Doctis, in hoc Aristot. l. Polit. 3. Ἀποδίδομεν τὸ κρίνειν οὐδὲν ἥττον τοῖς πεπαιδευμένοις ἢ τοῖς εἰδόσι, Judicium tribuimus non minus doctis quam ipsis opificibus. [* Villosion, ad Long. 69. Xen. Mem. 1, 3, 5. ad Phalar. 272. Thom. M. 729. Jacobs. Anth. 6, 424. Lucill. Ep. 9. Brunck. Soph. 3, 437. Boiss. Philostr. 321. 521. Conf. c. διδάσκω, 321. Plut. Alex. p. 16. Schm. Præs. et perf. pass. conf., Schneid. ad Xen. Æc. 37. Seq. infin., Zeun. ad Xen. K. Π. 20. Longus p. 85. Vill. Π. τινά τι, Xen. Æc. 7, 7. Longus p. 8. Vill. Π. εἰς τι, Boeckh. in Plat. Min. 115. Π. σώφρονα, Erudiendo reddo, Koppiers. Obs. 81. cf. Abresch. Lectt. Aristæn. 102. Brunck. Ed. C. 919. Andr. 601. Οἱ παιδεύοντες, Steph. Dial. 53. Παιδεύομαι, Erudiendum curo, ad Timæi Lex. 84. ad Herodian. Philet. 468. Valck. Anim. ad Ammon. 70. Παιδεύμενος cum gen., Thom. M. 184. Cum acc., Longus p. 114. Vill. Πεπαιδευμένους πρὸς τι, Xen. Mem. 1, 2, 1. Πεπαιδευμένοι, T. H. ad Plutum p. 383." Schæf. Mss.] "Παιδεντέον, Docere oportet "s. Instituire." [* Πεπαιδευμένους, Ælian. V. H. 2, 16. "Suid. v. Ἠγμένους." Boiss. Mss.]

Παιδεία, ἡ, Institutio, Instituendi ratio, Doctrina, Disciplina. Extant Xenophontis Libri octo inscripti Κύρου Παιδείας, Institutionis Cyri, Disciplinæ Cyri, vel Institutionis ac disciplinæ: ut Cic. ista duo alicubi conjunxit. Philephus tamen, miror quo consilio, librum illum vertens vocem Gr. retinuit, inflexionemque Lat. ei dans, et libros de Pædia Cyri vocans. In Lat. autem Dictionariis perperam annotatur Pædiam hic vocari a Xen. Pueritiam; nam ut omittam Κύρον Παιδείας scribi, non Παιδίας, quod Pueritiam quidem signif., sed rarum tamen est, Xenophon ipse vocem illam in aliquot Libri locis retinet de institutione loquens et disciplina ad quam eruditus fuerat Cyrus: ut (K. Π. 1, 1, 5.) p. 2. in fine præf. Καὶ ποῖαν τινὰ φύσιν ἔχων καὶ ποῖα τινὶ π. παιδευθεῖς: (5, 1.) p. 13. Ἐπεὶ δὲ διελθὼν τὴν π. ταύτην ἤδη εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐφήβους. Itidem vero et de aliis, ut (8, 3, 15.) p. 129. Ἐμὲ γὰρ τοι ὁ πατήρ τὴν μὲν τῶν παίδων π. γλίσχρως αὐτὸς ἐργαζόμενος καὶ τρέφων ἐπαίδευεν, Puerilem disciplinam. Ubi observa παιδείαν παιδεύειν: pro quo etiam dicitur παιδεία παιδεύειν, sicut in pass. ποῖα τινὶ π. παιδευθεῖς, in l. quem paulo ante protuli. Thuc. 2, (39.) p. 60. Καὶ ἐν ταῖς π., οἱ μὲν ἐπιπόνῳ ἀσκήσει, εὐθὺς νέοι ὄντες, τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται ἡμεῖς δὲ ἀνεμένως διατρώμενοι, οὐδὲν ἥσσον ἐπὶ τοῖς ἰσοπαλεῖς κινδύνους χωροῦμεν: ubi καὶ ἐν ταῖς π. perinde esse puto ac si dixisset, Jam vero quod ad institutionum differentiam attinet. Aristot. de Part. Anim. init. 1. dicit omnem θεωρίαν et μέθοδον habere τὴν ἐπιστήμην τοῦ πράγματος, et τὴν οἶον π. τινά, ubi plura vide. Plato de Rep. 2. dicit esse παιδείαν, τὴν μὲν ἐπὶ σώματι γυμναστικὴν τὴν δ' ἐπὶ ψυχῇ, μουσικὴν. ¶ Peculiari signif. Institutio in bonas artes, Eruditio, Doctrina, Gell. 13, 15. Qui verba Latina fecerunt, quique iis probe uti sunt, humanitatem non id solum esse voluerunt, quod vulgus existimat, quodque a Græcis φιλανθρωπία dicitur, et signif. Dexteritatem quandam benevolentiamque erga omnes homines promiscuam; sed humanitatem appellarunt id propemodum, quod Græci παιδείαν vocant, nos Eruditionem institutionemque in bonas

artes dicimus : quas qui sinceriter cupiunt appetunt-que, ii sunt vel maxime humanissimi. Plato Gorgia, Οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης, Ignoro quanta sit ejus doctrina et quanta justitia : vel, ut Cic. vertit, Quam sit doctus. Aristot. Pol. 8, Νῦν δὲ τῆς ἡδονῆς χάριν οἱ πλεῖστοι μετέχουσι τῆς μουσικῆς· οἱ δ' ἐξ ἀρχῆς ἔταξαν ἐν παιδείᾳ, i. e., Bud. interpr., In doctrinarum numerum redegerunt. Idem Aristot. de ead. re, Διὸ τὴν μουσικὴν οἱ πρότερον εἰς παιδείαν ἔταξαν. Quod convenit cum loco quem paulo ante e Platone protuli, de Rep. 2. Polit. ap. Herodian. vertit etiam Literas, quo modo et ipsi Græci γράμματα dicunt, ut 5, (7, 9.) Παιδείαν τε Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων ἐπαίδευε, Græcisque eum pariter et Lat. literis instituens. Apud Eund. 5, (5, 1.) Διδασκάλους τε πάσης π. λάθρα μετεπέμπετο, reddit πάσης π., Omnium disciplinarum. : Ceterum ut in illo priore l. dicit Herodian. παιδείαν Ἑλλήνων, sic Lucian. παιδείαν Ἑλληνικὴν, in Scytha : ubi fortasse Græcas artes non male quis interpretetur. Animadvertendum est autem παιδείαν non tam late accipi in hujusmodi ll., quam cum sine adjectione ponitur. At cum dicitur ἢ ἐξωθεν παιδεία a Greg. et Basilio ceterisque Theologis, sicut et ὁ ἐξωθεν λόγος, intelliguntur Literæ disciplinæque omnes nihil ad scripta Evangelica pertinentes. || Metaph. de plantis, quæ et ἀναγωγή, Exactor cultus conformatioque plantarum, ap. Theophr. (C. Pl. 3, 7, 4.) cujus verba citat Bud. 372. in Ἀναγωγῇ. Gaza vertit Eruditio plantarum. Alii malunt Institutio, sicut Suet. de Claris Gramm. dixit Vitem manu ejus institutam. Vide in Παιδαγωγία eand. metaphoram.

Παιδεία, Castigatio, ad Hebr. 12, (7.) Ἐἰ παιδείαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός, Si castigationem sustinetis, patimini ; potius quam Disciplinam, ut Bud. vertit : cum præcedat itemque sequatur παιδεύειν aperte positum pro Castigare. Sic παιδεύει ibid. vocantur Castigatores. ["Xen. K. Π. 31. Phryn. Ecl. p. 2. Bibl. Crit. 3, 1. p. 50. Lucian. 1. p. 3. Valck. ad Phalar. p. xvi. Lennep. p. 6. Ammon. 110. Thom. M. 671. ad Dionys. H. 1, 20. Reisk. ad 1, 601. Liber, Mahne de Arist. p. 15. Lips. Conf. c. παιδιὰ, ad Charit. 405. ad Lucian. 2, 281. Buttmann. ad Plat. Gorg. 518. Π. εἰς τε, Boeckh. in Min. -115. Οἱ ἀπὸ παιδείας, Casaub. Athen. 1, 45. Παιδείας χάριν, Plato Gorg. 129. Heindorf. ad 139. Ἐπὶ παιδείᾳ, Boeckh. ad Sim. p. xxiv." Schæf. Mss. Xen. Mem. 4, 2, 1. Eur. Tro. 128. Theognis 1305. 1348. Παιδεία, Docti, Lobeck. Phryn. 469.]

Παίδευμα, τὸ, Quod docetur, Id in quo aliquis instituitur. At nomine Documentum non satis apte redditur. Dem. (1393.) Ἐν πᾶσι τοῖς π. ἦσαν ἐπιφανεῖς, τὰ πρόποντα καθ' ἡλικίαν ἀκούοντες ἐκάστην. [Xen. K. Π. 1, 5, 7. Œc. 7, 6. K. 2, 2. Conf. cum ἐπιτήδευμα, Isocr. 2, 210. Cor. "Brunck. Soph. 3, 490. Eur. El. 887. I. q. παιδεύθεις, Valck. Phœn. p. 506. cf. Diatr. 147. 240. Toup. Emendd. 4, 502. Plut. Mor. 1, 386. Π. βοῶν, Longus p. 27. v. Villos. p. 69. Παιδεύματα, (i. q. παῖδες,) Eur. Hipp. 11." Schæf. Mss.] Παίδευσις, ἡ, Institutio, Disciplina, Ipsa actio instituendi s. docendi, Xen. Ἀπ. 2, (1, 34.) p. 431. Οὕτω πως διώκει Πρόδικος τὴν ὑπ' ἀρετῆς Ἡρακλέους παιδευσιν, i. e. διηγείται πῶς ὑπ' ἀρετῆς Ἡρακλῆς ἐπαυθεύθη, Isocr. Περὶ τὴν π. τῆς τοιαύτης ἀρετῆς, Plut. de Puer. Instit. Πατήρ τις λεγόμενος πλείω λόγον τῆς τῶν δεομένων ποιεῖται χαρίτος, ἢ τῆς τῶν τέκνων π.; Apud Thuc. autem 2, (41.) p. 61. Τὴν τε πᾶσαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος π. εἶναι, quidam interpr. Magisterium, alii Disciplinam : sicut et ap. Plut. Lycurgo, παιδευσις Ἑλληνικὴ, Disciplina Græca. Hoc certe constat ut παιδεία pro παιδευσις ponitur, ita vicissim παιδευσις pro παιδείᾳ poni. ["Thom. M. 671. Cattier. Gazoph. 26. Quæ docet, Musgr. Phœn. p. 216. ad Lucian. 1, 246. Ammon. 110." Schæf. Mss.] COMP. Ἀπαιδευσία ET Εὐπαιδευσία. Dicitur autem ἀπαιδευσία de eo qui eruditus non est s. doctus : q. d. Ineruditio, aut Carentia eruditionis, s. doctrinæ. Redditur etiam Inscitia, Imperitia. Æschin. (88.) Ἀξιὸν δ' ἐστὶ καὶ τὴν ἀ. αὐτῶν θεωρεῖσθαι.

PARS XXII.

A Isocr. opposuit τῇ παιδείᾳ, ad Demon. At Εὐπαιδευσία dicitur contra de eo qui est eruditus, bene institutus : quo usum esse Eur. testatur J. Pollux [9, 161. Ἀπαιδευσία, Illiberalis institutio, Xen. Ἀθ. 1, 5. Lucian. 1, 76. 3, 112. 124. Thuc. 3, 84. "Εὐπαιδευσία, Valck. Hipp. p. 275." Schæf. Mss. Aret. 3, 6. Schol. Apoll. Rh. 1, 741. Philostr. 510.]

Παιδευτής, Qui instituit, Doctor, Præceptor, Magister, Plut. de Puer. Educ. Ἀνθρώπους τοὺς μηδενὸς τιμίους αἰροῦνται τοῖς τέκνοις παιδευτάς. Sic etiam paulo ante, Τὴν ἐνίων τῶν π. ἀπειρίαν ἀμα καὶ μοχθηρίαν : ita enim in vet. Cod. legitur et hic, non παιδευόντων. || Παιδευτής, Castigator, ad Hebr. 12, [9. Plut. Lycurgo 12. * Παιδευτήρ, unde] Παιδευτήριον, τὸ, Locum in quo pueri instituuntur, Ludus literarius, ["Monum. Byz. 28." Schæf. Mss. Strabo 4. p. 273. Diod. S. 13. p. 344, 23. Longus 2, 38.] Παιδευτικός, ut παιδευτικὴ τέχνη, q. d. Ars institutoria, Ars instituendi, J. Poll. : a quo et βίος παιδευτικός idem esse traditur, qui λογικός, sicut πολιτικός idem qui πρακτικός. [Plut. Lycurgo 4.] Παιδευτικῶς ap. J. Poll., q. d. Institutorie, More eorum qui instituunt, s. docent. Pro eod. et διδασκαλικῶς, ap. Eund. ["Clem. Alex. Philo J." Wakef. Mss.]

Παιδευτός, Doctus, Eruditus, VV. LL. sed sine exemplo, quod etiam vix posse reperiri existimo. At COMP. Ἀπαιδευτός ET Εὐπαιδευτός, exemplis passim non carent, pro Ineruditus, et Eruditus, vel Valde eruditus, s. magis ad verbum Bene eruditus. Auctor Axiochi (369.) Δήμος γὰρ ἀχάριστος, ἀψίκορον, ὠμὸν, βάσκανον, ἀ. Comicus quidam (Alexis) ap. Athen. (39.) Ὁ γὰρ διμάτωρ βρόμιος οὐ χαίρει συνῶν Ἀνδράσι πονηροῖς οὐδ' ἀπαιδεύτω βίω. Dicitur etiam ἀπαιδευτός alicujus rei : ut a Xen. K. Π. 3, (3, 24.) Τοὺς δ' ἀ. παντάπασιν ἀρετῆς. Lat. autem Eruditus et interdum etiam Institutus ablat. etiam jungunt. Idem 1, (5, 7.) usus est et alio modo dicens, Ἀ. ὡς δεῖ χρῆσθαι. ["Casaub. ad Athen. 54. T. H. ad Plutum p. 382." Schæf. Mss.] Ἀπαιδεύτως, Inerudite, Indocte, etiam Imperite, ["Wakef. Ion. 257." Schæf. Mss. * Ὑπαπαιδευτός, Phrynich. Bekk. 69.] AT Εὐπαιδευτός potius sine adj. Eruditus, Doctus, Valde eruditus, doctus. ["Compar., Athen. 177. (T. 2. p. 208. Schw.)" Wakef. Mss.] Εὐπαιδεύτως, Erudite, Docte et perite, Isocr. Panath. Οὐκ ἀ., ἀλλὰ νουνεχόντως. At vero Ἀπαιδευσία et Εὐπαιδευσία, vide in Παίδευσις. [* "Συνεμπαιδευτός, Simul recte institutus, Aret. ἀνείλησις." Lex. Hederici. Schneidero valde susp.] "Ἡμπαυδευτός, Semidoctus, ἀπαιδευτός, Indoctus, Suid."

[* "Ἀναπαιδεύω, Rursus erudio, Soph. ap. Clem. Alex. 625 (=748.)" Kall. Mss. Cf. Schol. Aristoph. N. 1421. : Ἰππ. 1099. Philostr. V. A. 523. 528. "Toup. Opusc. 2, 191. Kuster. Aristoph. 63. 115. Cattier. Gazoph. 65. * Ἀναπαιδευότροπος, ad Diod. S. 2, 600." Schæf. Mss. Perperam pro * Ἀπαιδευότροπος.] Διαπαιδεύω, ET Ἐκπαιδεύω, Institutio, Erudio, Doceo, i. q. simplex παιδεύω, nisi quod præp. vehementiam aliquam significationi addere videri potest : ut cum dicis Edoceo pro Doceo. [Διαπαιδεύω, Xen. K. Π. 1, 2, 15.] Invenitur autem ἐκπαιδεύω, de equis etiam dictum. [Eur. Inus Fr. ap. Stob. tit. lxxxix. "Luzac. Exerc. 22. Jacobs. Anth. 12, 413. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. L. Valck. Diatr. 175. Eur. Cycl. 275." Schæf. Mss. Cf. Æsch. Pers. 820. * Ἐκπαιδεύω, i. q. παῖς, Eur. Cycl. 597. * Ἐμπαιδεύω, Philostr. Soph. 516. Tzetz. Ch. 6. p. 104. * Καταπαιδεύω, Symm. Thren. 1, 13. Vide Schleusn. Lex. V. T.] "Μεταπαιδεύω, Aliter erudio et instituo, Multo institutionis genere erudio, Lucian. (2, 346.) Παραλαβὼν αὐτὸν μεταπαιδεύω, καὶ δίδασκε ἀ χρὴ λέγειν." Προπαιδεύω, q. d. Præinstitutio, Ante institutio, doceo, ut cum docemus aliqua minora antequam ad majora veniamus. Et pass. Προπαιδεύομαι, Prius institutor, doceor. Sed et ars aliqua dicitur προπαιδεύεσθαι, Plut. de Rep. 7. Τὰ μὲν τοίνυν λογισμῶν τε καὶ γεωμετρίας, καὶ πάσης τῆς παιδείας, ἣν τῆς διαλεκτικῆς δεῖ προπαιδευθῆναι, παισὶν οὐσι χρὴ προβάλλειν, Utitur et Aristot. Polit. 8. init. ["Longus p. 2. : Villos. p. 8." Schæf. Mss.] Προπαιδεύματα ET Προπαιδεία,

20 M

Quæ docebantur ante philosophiam et ante theologiam, Bud. 627. ["Προπαιδεύματα, Hes. Philo J. Προπαιδεία, Clem. Alex. Julian. 235." Wakef. Mss.: Gl. Rudimentum.] Συμπαιδεύω, Condoceo, Condocefacio, Xen. Œc. (5, 14.) Συμπαιδεύει δὲ καὶ εἰς τὸ ἐπαρκεῖν ἀλλήλοις ἡ γεωργία, Polyb. Ὁ δὲ βίᾳ καὶ θυμῷ συμπεπαιδευμένος, Condocefactus in violentia et iræ furore, pro Educatus in violentia etc., perinde ac si dixisset βίᾳ καὶ θυμῷ σύντροφος. Potest etiam exponi, Jam inde a pueritia assuefactus violentiæ: ut sc. assuefieri solemus iis quæ in ipsa pueritia docemur.

ΠΑΙΔΙΑ, ἡ, [Atticis Παιδία, penacule, vide Athen. 323. et quæ notavit Schw.] Ludus, Lusus, Relaxatio animi, s. Quicquid fit relaxandi animi gratia. Et quidem proprie Ludus puerilis; sed generalius de aliorum etiam lusu. Herodian. 1, (10, 12.) Ἄνετός τε παῖσι δέδοται ἐξουσία παντοδαπῆς παιδιᾶς. Plut. de Frat. Car. Ἐκ πότου τινὸς ἡ π. ἢ παλαίστρας. Interdum copulant hoc nomen cum γέλως: Xen. K. Π. 2, (3, 7.) p. 32. Παίοντες σὺν πολλῷ γέλωτι καὶ π. Aristot. Rhet. 2. Ἐν παιδιᾷ, ἐν γέλωτι, ἐν ἐορτῇ, ἐν εὐημερίᾳ: ἀτ ποιεῖσθαι τι γέλωτα καὶ παιδιάν, vide in Παιδιᾷ, Jocus. Passim autem opp. σπουδῇ: extatque ap. Athen. (519.) Liber Athenodori inscriptus περὶ Σπουδῆς καὶ Παιδιᾶς. Plut. Symp. 1. Οὕτω παραβάλλει τῇ σπουδῇ τὴν παιδιάν. Xen. initio Symposii scribit facta hominum virtute prædicatorum non solum τὰ μετὰ σπουδῆς πραττόμενα, verumetiam τὰ ἐν ταῖς π. Plut. autem dixit eleganter σπουδὴν εἰς τὴν π. καταναλίσκοντες. Aristot. Eth. 10. scribit stultum esse σπουδάζειν καὶ πονεῖν παιδιᾶς χάριν. Plut. opposuit etiam ἐρρωμένον ἀγῶνα huic nomiui παιδιᾷ, de Prud. Anim. Οὐ παιδιὰ τὸ χρῆμα τοῦ λόγου γέγονεν, ἀλλ' ἐρρωμένους ἀγῶν. Nonnunquam jungitur hoc nomen verbo παίζειν, diciturque παίζειν παιδιάν, quo utitur Athen., sicut Ludere ludum. Item ut dicitur Ludus tesserarum, talorum, calculorum, ita παιδιὰ ψήφων, a Plut. itidemque alia ab aliis. Apud Aristot. autem Rhet. 1. Παιδιὰ μαχητικαὶ et ἀθλητικαὶ et ἐριστικαὶ. || Jocus, Plut. Alex. Ῥῆμα καὶ παιδιὰ τις ἐμφασιν ἤθους ἔχουσα. Unde μετὰ παιδιᾶς, Joco, Per jocum. Plut. Præc. de San. Ὁπερ γὰρ φασιν εἰπεῖν τὸν Ἐπαμινώνδαν μετὰ παιδιᾶς. Et sæpe cum σκῶμμα, ut ap. Eund. De non Irasc. Ἀλλὰ καὶ σκῶμμα καὶ παιδιὰ. Et in Lyc. Αἱ δὲ μετὰ π. καὶ σκωμμάτων δῆξεις. || At vero παιδιάν ποιεῖσθαι τι, vel τινὰ, ut Lat. Ludos facere aliquem, Illudere, Irridere. Apud Plut. vero, Ταῦτα γέλωτα καὶ π. ἐποιούντο, exp. Hæc risu ac joco prosecuti sunt. Dicitur etiam ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ τίθεσθαι. Παιδιὰ cur prius esse putem quam παίζω, docebo in Παίζω. ["Ad Phalar. 313. Valck. p. xvi. T. H. ad Plutum p. 390. Kuster. Aristoph. 117. De rebus quas contemnimus, Casaub. ad Athen. 76. Furtum, Valck. Adoniaz. p. 359. Conf. c. παιδεία, Ruhnck. ad Tim. 2. Wyttenb. Ep. Cr. 13. Segaar. Ep. ad Valck. p. 24. Fischer. ad Phædr. 283. Bast. Specim. 34. ad Diod. S. 1, 154. Παιδιὰ et παιδία, ad Xen. Mem. 1, 2, 61. Bast. Specim. 34. ad Lucian. 1, 257. Koen. ad Greg. Cor. 37. Zeun. ad Xen. K. Π. 208. Opp. σπουδῇ, Ruhnck. ad Tim. 2. Wyttenb. l. c. ad Plut. de S. N. V. 9. ad Herod. 621. Athen. 1, 16. Boiss. Philostr. 525. Παιδιάν θέσθαι, Athen. 223." Schæf. Mss.] Παιδιώδης, Qui ludo s. lusui est deditus, ludō valde gaudet, etiam Jocis deditus, valde gaudens, etiam Qui lusibus simul et jocis valde est deditus, Aristot. Eth. 7, 7. Δοκεῖ δὲ καὶ ὁ π., ἀκόλαστος εἶναι· ἔστι δὲ μαλακός· ἡ γὰρ παιδιὰ ἀνεσίς ἐστι. ["Sic Ion Poeta Sophoclem ait fuisse παιδιώδη παρ' αἰνον, ap. Athen. 603. Cf. Valck. ad Herod. 2, 173." Schw. Mss.]

Παίζω, ῥω, ῶ, de quo fut. dicam mox, Ludo, et quidem proprie Ludo pueriliter, s. puerorum more, Od. H. (291.) Ἀμφιπόλους δ' ἐπὶ θινὶ τεῆς ἐνόησα θυγατρὸς Παιζούσας, Lucian. (1, 554.) Παῖς παίζων, πεσσεύων, διαφερόμενος. Interdum vero additur dat. nominis. significantis Ludum quo luditur; Od. Z. (100.) Σφαίρῃ ται' ἄρ' ἐπαιζον ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι. Sic παίζειν ἀστραγάλοις, Plut. Alcib. At cum accus. παιδιάν Attico more, ap. Aristoph. Plat.

A Affertur vero et παίζω παλαιστῇ, ex Epicteto pro Ago palæstritam, Ludo palæstra. Ceterum παίω Eust. vult esse fut. Atticum, qua de re dicam in Συμπαίζω, ut παίζω Doricum: a quo est παῖς ap. Herodian. (1, 10, 12.) Sciendum est autem inveniri et παίζονται ap. Xen. Σ. (9, 2.) || Παίζω, Joco, ἐν πενθοῦσι παίζειν κατὰ τὴν παροιμίαν, Demetr. Phal., Plut. ad Col. (603.) Ὡν δὲ παίζων καὶ χρώμενος πρὸς τοὺς σοφιστὰς λογαρίων προῦβαλε γέλωτα αὐτοῖς. Et εὐμούσως παίζειν, ibid. Apud Aristot. autem legimus ἐμμελῶς παίζειν, Eth. 4, (8.) ubi eos τοὺς παίζοντας ἐμμελῶς ait vocari εὐτραπέλους. Sed Plut. dixit etiam παίζειν διὰ σκωμμάτων, in Camillo, Παίζουσι διὰ σκωμμάτων εἰς τοὺς ἀπαντῶντας, quod videtur reddi posse Lat. non incommode, Dicaciter jocantur. Animadvertite autem et constr. in loco illo, παίζειν εἰς τινὰ. Dicitur autem et παίζειν εἰς τι, pro Jocari de re aliqua. Apud Plut. legitur et παίζειν πρὸς τινὰ, quod exp. etiam Illudere alicui. Greg. Naz. autem dixit παίζειν καθ' ἑαυτοῦ, Sibi illudere. Accus. autem duobus modis habet; dicitur enim παίζω σε, pro Illudo tibi, ut τύχῃ, Fortuna, dicitur παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, ap. Lucian. (1, 58.) et quidam a Greg. dicuntur παίζειν τὴν ἀλήθειαν. At παίζω τοῦτο, est Hoc ludo, i. e. Hoc ludens dico, s. illudens, aut jocans: Herodian. 4, (9, 6.) Τοιαῦτά τινὰ παίζειν αὐτῶν δοκοῦντων. Παίζω sæpe opp. τῷ σπουδάζω, ut παιδιὰ τῇ σπουδῇ, Isocr. in Hel. Enc. Ὅσῳ περ τὸ σεμνύνεσθαι τοῦ σκώπειν, καὶ τὸ σπουδάζειν τοῦ παίζειν ἐπιπυνώτερόν ἐστι. Plato Gorgia, Σπουδάζει ταῦτα Σωκράτης ἡ παίζει; Serione an joco dicit? Vel Serione dicit, an jocatur? Xen. autem τῷ παίζειν opposuit σπουδῇ λέγειν. Plut. dixit etiam, Οὐ παίζων, ἀλλ' ἀπὸ σπουδῆς. Apud Xen. vero etiam παίζειν σπουδῇ, Uti jocos habentibus aliquid serii, K. Π. (6, 1, 4.) Οἱ μὲν δὲ τοιαῦτα ἐπαιζον σπουδῇ πρὸς ἀλλήλους. || Παίζεσθαι autem dicitur παιδιᾷ, sicut παιδιὰ διαπαισμένη ap. Plat., i. e. Ludus ludi. Sed usitatus est pro Dici joco: unde τοῦτο δὲ τὸ παίζομενον, Juxta id quod joco dici solet. Hinc πεπαίσθω ap. Plat. Phædro (352.) Οὐκοῦν ἤδη πεπαίσθω μετρίως τὰ περὶ λόγων. Et in Euthydemo, Ταῦτα μὲν οὖν πεπαίσθω ἡμῖν, ubi observanda hæc esse a fut. παίω, quod Atticum esse putatur: unde et ap. Aristoph. παῖσαι. || Παίζεσθαι est etiam Illudi, Irrideri, Ludibrio haberi: unde παίζόμενος νόμος. || Παίζω e παιδιὰ factum esse puto, παιδιὰ autem e παῖς, ut sc. e dat. παιδι derivatum sit nomen παιδιὰ, deinde a παιδιὰ pro παιδιάζω dictum sit παίζω per sync.: at contra quidam vett. Gramm. παίζω a παῖς pro παιδίζω dictum existimant: quod si verum esset, παίζω ante παιδιὰ poni deberet. ["Toup. Emendd. 2, 89. Koen. ad Greg. Cor. 37. Bibl. Crit. 1, 3. p. 47. Heyn. ad Virgil. 2, 164. ad Charit. 683. Jacobs. Anth. 8, 229. 417. 9, 483. 10, 264. 11, 108. 191. 238. Asclepiad. 8. Brunck. Aristoph. 1, 127. Kuster. 67. 223. Schol. ad Plutum p. 215. T. H. ad p. 340. Agathias 65. Boiss. Philostr. 476. Furor, Valck. Adoniaz. p. 359. Phœn. p. 196. ad Horat. 25. Zeun. Fingo, Toup. ad Longin. 311. Wessel. Diss. Herod. 71. ad Herod. 316. Salto, Græv. Lectt. Hes. 608. ad Od. Ψ. 147. Kuster. Aristoph. 192. 240. Sensu nequam, Jacobs. Anth. 9, 141. 10, 113. Cum dat., Valck. Adoniaz. p. 392. Cum acc., ad Lucian. 1, 257. Παίζω, παίω, Zeun. ad Xen. K. Π. 44. ad Mær. 148. 293. Timæi Lex. 222. et n., ad Lucian. 1, 313. Fischer. Præf. Anim. ad Weller. 1. p. xxi. Verh. ad Anton. Lib. 137. Phryn. Ecl. 102. Thom. M. 673. Brunck. Aristoph. 1, 144. Kuster. 223. T. H. ad Plutum p. 390. Παίω, ἐπαίω, παίζω, Valck. Adoniaz. p. 349. Παίζω et πράζω conf., Wyttenb. ad Plut. 1, 559. Παίζω χρυσῷ, Toup. Epist. de Syrac. 339. Valck. Adoniaz. p. 392. II. σφαίραν, Plut. Alex. 177. Schm. Παίζω πρὸς —, Al-ludo ad —, Casaub. Athen. 1, 39. Jacobs. Anim. 186. ad Lucian. 1, 757. II. παρὰ τι, Brunck. Aristoph. 3, 156. Πίνειν, παίζειν, Toup. Opusc. 2, 93. Παίζω, σπουδάζω, Boiss. Philostr. 525. Ἴνα τι καὶ παίω, Toup. Opusc. 1, 530. Παίω, Epigr. adesp. 749." Schæf. Mss. Παίδω, παιδῶ, Laconice

pro παίζω, παιζουσῶν, Brunck. ad Aristoph. A. 1313. * "Παιστέον, Ludendum, Plut. * Παικτέον, Hes." Wakef. Mss.

Παιστικός, Lusorius, ut π. βόλος. Fit autem a fut. παίσω. ["Jacobs. Anim. 186. ad Mær. 110." Schæf. Mss.]

ΑΤ Παίγνιον a fut. παίζω, Eust., intelligens, ut opinor, a πέπαιγμα, quod in formatione sequitur analogiam futuri in ξ, sc. παίζω: ut nimirum dicatur Παίγνιον quasi Παίγμιον. Est autem Παίγνιον, Ludus s. Lusus, et quidem proprie puerilis, Oblectamentum puerile. Sed generalius interdum, Ludus s. Lusus, Ludicrum, ἄθυρμα. Plut. (7, 836.) 'Αλλ' ὥσπερ τὰ μικρὰ παιδάκια, ἀπὸ πολλῶν παιγνίων ἂν ἐν τις ἀφέληται τι, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα προσρίψαντα κλαίει καὶ βοᾷ. Vide Plat. Pol. 174. || Apud Theophyl. Epist. παίγνιον ποιεῖσθαι, pro Ludibrio habere. || Παίγνια plur. Deliciæ, Plut. Interprete in Antonio (59.) 'Ο δὲ Σάρμεντος ἦν τῶν Καίσαρος παιγνίων παιδάριον, ἃ 'Ρωμαῖοι δελικία καλοῦσιν. Sic puer Alexis a Virg. vocatur, Deliciæ domini. At vero Plaut. secus est usus genitivo cum hoc nomine, dicens sc. Delicias pueri pro Delicato puero. Utitur autem et hac voce Græca παίγνιον Idem, sed tanquam nomine proprio; ita enim in Persa, Pægnion, deliciæ pueri, salve. Sic Delicias hominum pro Delicatis hominibus dixit Juv. Παίγνια vocata fuerunt et Poemata aut Alia scripta ludicra. ["Ad Anton. Lib. 213. Verh., Valck. Adoniaz. p. 392. Ruhnck. Ep. Cr. 214. Sallier. ad Mær. 5. Thom. M. 17. et n., Toup. Emendd. 2, 18. Zeun. ad Xen. K. II. 208. Jacobs. Anth. 6, 352. 7, 284. 387. 9, 411. 10, 47. 256. 11, 109. 117. 130. 12, 235. 291. Boiss. Philostr. 476. Poema ludicrum, Jacobs. Anth. 6, 388. 10, 128. Furtum, Valck. Adoniaz. p. 359. Π. ποιεῖσθαι, Bast Lettre 114. "Ἀνθρωπος θεοῦ π., Boeckh. in Min. 117. * Παίγνιος, Ludicrus, Jocosus, Strato Epigr. 54. (Anal. 2, 372.) * Παίγνιδιον, * Παίγνιόω, Sallier. l. c." Schæf. Mss.] Παίγνια, ἡ, i. q. παίγνιον, sed rarum. Utitur tamen Xen. (K. II. 2, 3, 7.) ap. Suid.: item Plut. (6, 108.) Affertur autem ex Herod. (1, 94. 2, 173.) itidem Παίγνιη. Sed παίγνια exp. et ἐορτὴ a Suida: [Aristoph. A. 700. "Ὡστε κάχθες τῇ κάτῃ ποιοῦσα παίγνια ἐγώ. " Ruhnck. Ep. Cr. 214." Schæf. Mss. Schn. Lex. habet παίγνια.] Παίγνιδως, Ludicer, Ludicrus. Et τὸ π., Quod est ludicrum, Res ludicra, s. Jocularis. Utitur autem hoc nomine et Xen. [Eλλ. 2, 3, 24. Σ. 2, 26. Plut. Ages. 2. "Schneid. ad Xen. Hell. 103. ad Thom. M. 18. Valek. ad Herod. 188. (2, 173.)" Schæf. Mss.] Παίγνιδως, Ludicre, Ludibunde, Joculariter, Joco, Per jocum: cui opp. ἐσπουδασμένως. Bud. [Eust. Od. A. p. 30, 23. Schol. Aristoph. Πλ. 592.] ΑΤ VERO Παίγνιμον, seu Παίγνιμον, ΑΥΤ Παίγνιμον, nam hæc tres scripturæ inveniuntur, Jocosus, Qui jocosus s. jocularibus dictis gaudet, ap. Athen. ["261. ex Herod. 2, 173. ubi παίγνιμων memortur fuisse Amasis rex Ægypti." Schw. Mss.], ita enim ap. eum scriptum est, exp. τοῖς παίγνιόις ἐπιστήμων. ["Recte nunc ap. Suid. legitur, Παίγνιμον-νέστατος, τῶν παίγνιων ἐπιστήμων." Schw. Mss. Παίγνιμων, Euseb. 14, 6. "Ad Lucian. 2, 327. Παίγνιμων, Παίγνιμων, ad 2, 134. 327." Schæf. Mss. "Eust. in Dionys. P. 373. * Παίγνιμόνως, Eust. II. 680, 45." Wakef. Mss. * "Παίγνιότης, Coteler. Const. Apost. 8, 32." Kall. Mss. * "Παίγνικός, Ludicrus, Greg. Naz. Carm. p. 14." Kall. Mss.]

Παίγμα, Lusus, VV. LL. quod ἀναλογώτερον formatur quam παίγνιον: quippe quod dicatur quasi παίγμιον, ut docui paulo ante. Nullum autem ibi exemplum affertur usus nominis illius: ["Jacobs. Anth. 12, 107. Valek. Adoniaz. p. 392." Schæf. Mss. Eur. Bacch. 160. * Λυσιπαίγμων, vide Λυσιπήμων. * "Φιλοπαίγμων, Anacr. Od. 42. Lex. περὶ Πνευμ. 220. Schol. Plat. 161." Boiss. Mss. "Toup. Opusc. 1, 358. 406. Lennep. ad Phal. p. 7. ad Charit. 709. Jacobs. Anth. 9, 332." Schæf. Mss. Aristoph. B. 336. Orph. H. 10, 6. Od. Ψ. 134. Plato de Rep. 452. * Φιλοπαίγμόνως, * Φιλοπαίγμοσύνη, * Φιλοπαίσμω, J. Poll. 5, 161. * Παίγμος, i. q. πα-

δὰ, Schol. Ven. II. Φ. 575. * Παίγμοσύνη, Stesichorus ap. Plut. 7, 549.] ΑΤ Παίκτης pro Lusor, quod a πέπαιγμα formatur, sicut παίγμα a πέπαιγμα, ex Epigr. citatur, ["Verh. ad Anton. Lib. 137. ad Charit. 684. Jacobs. Anth. 6, 137." Schæf. Mss. * "Σκληροπαίκτηι, controversa quidem scriptura, memorantur ab Athen. 129. Difficilium ludorum artifices." Schw. Mss. * Τροχοπαίκτης, unde * "Τροχοπαίκτης, Artemid. 1, 68." Boiss. Mss. * Φιλοπαίκτης, J. Poll. 5, 161. * Φιλοπαίκτης, ibid. Ælian. H. A. 4, 34. 5, 39. * "Χοροπαίκτης, ad Hesych. 1, 1740, 28." Dahler. Mss. * "Παίκτης, Verh. ad Anton. Lib. 137. LB." Schæf. Mss. * "Ομοπαίκτης, Schol. Theocr. 6, 18. ubi v. Toup. * Πονοπαίκτης, ad Greg. Cor. 255. Manetho 4, 276. Fem. * Παίκτηρα, Orph. H. 2, 9. Item * "Παίστρια, Const. Manass. Chron. p. 79. Meurs. (=42.)" Schæf. Mss. * "Παίκτης, Jacobs. Anth. 11, 59." Schæf. Mss. * Παίκτης, Jocularis, Illusorius, unde * Παίκτης, Eust. Od. A. p. 53. "Heindorf. ad Plat. Phædr. 287." Schæf. Mss.]

[* "Ἀμφιπαίζω, Const. Manass. Amat. 3, 56." Boiss. Mss.] "Ἀντιπαίζω, Obludo, Ludo contra ludentem, etiam Vicissim ludo, idque interdum "verbis, q. e. Vicissim joco." [Xen. K. 5, 4. cf. J. Poll. 5, 67. "Greg. Naz. 42. Mont. Nicet. Eugen. 5, 44." Boiss. Mss.] Ἀποπαίζω, Ludo, Lusito, Basil. [* Ἀναποπαίζω, Phrynich. Bekk. p. 25.] Διαπαίζω, Illudo, Ludificor, Irrideo. Plato autem de LL. 6. dixit παιδιὰ διαπαισμένη, pro πεπαισμένη, ea forma qua dicitur παίζειν παιδιὰν, Ludere ludum. ["Diog. L. Diogene 224." Seager. Mss. "Thom. M. 218. 363. ad Charit. 684. Wakef. Alc. 791. ad Lucian. 2, 90. 111. 134. Valek. Adoniaz. p. 282. Mær. 158. et n., Casaub. ad Athen. 1, 61." Schæf. Mss. * Διαπαίγμος, Gl. Perlusio. * Ἐκπαίζω, Eur. Herc. F. 460. Schleusn. Lex. V. T. * "ὑπερεκπαίζω, Ludificando transmittō, Clem. Alex. 204. τὴν ὀνομασίαν." Kall. Mss.] Ἐμπαίζω, itidem pro Illudo, Ludificor. Cum dat. personæ, frequens ap. Evangelistas. Et ab ejus pass., Ἐμπαίζομαι, est ἐνεπαίχθη ap. Matth. 2, 16. de Herode, Ἰδὼν ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν μάγων, Cum vidisset se illusum esse a magis. ["Kuster. Aristoph. 223. Jacobs. Anth. 10, 201. Lucian. 2, 328." Schæf. Mss. Musgr. ad Eur. Bacch. 805. Schleusn. Lex. V. T.] Ἐμπαίγμα, τὸ, q. d. Ludificamentum, Id quo aliquem ludificamus, alicui illudimus, Schleusn. Lex. V. T.] ΑΤ Ἐμπαίγμος sonat potius q. d. Ludificatio, Illusio, Derisus, [Ep. ad Hebr. 11, 36. Theod. Exod. 1, 13. Inc. Lev. 25, 43. 46. 53. Pœna cum ludibrio et ignominia conjuncta, 2 Macc. 7, 7. "Ad Diod. S. 2, 525." Schæf. Mss.] ΕΤ Ἐμπαίγνη, pro eod., VV. LL. * Ἐμπαίγμονη, 2 Petr. 3, 3. Ed. Griesb., Cyrill. Alex. 5, 21.] "Ἐμπαίκτης, Illusor, "Irrisor, Derisor," [2 Petr. 3, 3. Jud. 5, 18. * "Λουδεμπαίκτης, Hippol. Tradit. Apost. 22. p. 355. Fabr., sed habet * Λυδεμπίστης Const. Apost. 8, 32." Routh. Mss. * Ἀντεμπαίζω, Schol. Aristoph. Eip. 1112. * Παρεμπαίζω, Tzetz. Chil. 2, 32.] "Ἐμπαί-
D "ζω, Deludo." [* Ἐμπαίστης, unde Alexis Athenæi 516. * Ἐπιπαιστικός, Illusorius, Athen. 448. πρόβλημα.] Καταπαίζω, q. d. Ludo adversus aliquem. In VV. LL. Illudo, sed sine exemplo. ["Thom. M. 218. Aristoph. Fr. 233. Heyn. Hom. 4, 540. ad Mær. 160. ad Lucian. 1, 402." Schæf. Mss. "Eumath. 309. 313." Boiss. Mss. * Καταπαίγμος, Apollon. Lex. Hom. 467. 562. Lobeck. Phryn. 241. * Ἐγκαταπαίζω, ibid. "Euseb. in E. 57. Cyrill. Hier. 72." Kall. Mss. "Chrys. in Ps. 103. T. 1. p. 950, 22." Seager. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Συγκαταπαίζω, Eust. 1653. * Παραπαίζω, Gl. Deludo, Etym. M. 463, 44. "Schol. Aristoph. Πλ. 811. De formis futuri, ad Mær. 148." Schæf. Mss.] "Προπαίζω, Proludo," [Schol. Aristoph. Θ. 1188. "Bast Lettre 98. (Ep. Cr. 135.)" Schæf. Mss.] "Προπαί-
"ζω σοι, Joco tecum, Plato de LL. Sic Synes. Ep. 44. Μηδὲ προσπαίζειν με νομίσῃς σταντῶ, Nec me
"putes tecum joculari; etiam Tibi illudere: ap. Plut. "de Deo Socratis (288.) Oraculum dicitur προσπαί-

“*Zein tois Ἑλλησιν, ὀλιγωροῦσι παιδείας, οἷον ἐφύ-* A
βρίζον τὴν ἀμαθίαν αὐτῶν. Faciebat enim eos,
 “*responsi de ara in Delo duplicanda sensum non*
capientes, περὶ τὴν τοῦ βωμοῦ κατασκευὴν γελοῖα
πάσχειν. Idem utitur ADV. thetico Προσπαιστέον,
 “*Symp. 7, 7. de tibiurum cantu et aliis instrumentis*
musicis loquens, Εἰ γὰρ ἄλλοτε, μάλιστα δῆπον
παρὰ πότον προσπαιστέον ἐστὶ τούτοις, καὶ δοτέον εἰς
ταῦτα τῷ θεῷ τὴν ψυχὴν.” [Dio Chrys. 1, 164. Ju-
 lian. 2, 61. Plato Epinom. p. 700. Ruhn. ad Tim.
 222. “Cum accus., Plato Menex. 3. p. 20. Gottl.”
 Boiss. Mss. Xen. Mem. 3, 1, 4. Jambl. V. P. 124.
 Lobeck. Phryn. 463. “Fischer. Præf. Anim. ad
 Weller. 1. p. xxi. Huschk. Epist. in Propert. 24.
 Valck. ad Theocr. x. Id. p. 94. Hipp. p. 201.
 Bast. Specim. 43. Bergler. Alciph. 439. Phryn.
 Ecl. 208. Thom. M. 746. ad Charit. 684. Jacobs.
 Anth. 10, 165. 181. Schol. Aristoph. Πλ. 817.
 Heind. ad Plat. Phædr. 311.” Schæf. Mss.] Συμ-
 παίζω, Colludo, Simul ludo, Una ludo, [“Phryn.
 Ecl. 103.” Schæf. Mss. Soph. Œd. T. 1129. B
 Theocr. 11, 77. * Συμπαίγμων, Nicet. Ann. 9, 1.]
 Συμπαίστης, ET Συμπαίστωρ, necnon FEM. Συμπαί-
 στρια, Collusor, Qui colludit, s. colludere solet, et
 Quæ colludit. Affertur autem e Plat. συμπαίστης.
 At συμπαίστωρ ex Epigr. Πανὶ μὲν ἀρτίστοκον χίμαρον
 συμπαίστορα ματρός, Collusorem matris, i. e. Cum
 matre ludere solitum. Sed exp. etiam Simul nutri-
 tus, e consequente. At fem. συμπαίστρια extat ap.
 Aristoph. B. [411. “Συμπαίστης, Ruhn. ad Tim.
 p. 3. Phryn. Ecl. 102. Cattier. Gazoph. 48. Simon.
 Dial. p. 19. Συμπαίστωρ, Bibl. Crit. 1, 4. p. 21.
 Phryn. Ecl. 103. Jacobs. Anth. 6, 125. 7, 90. ad
 Anton. Lib. 136. 213. Zeun. ad Xen. K. Π. 44.
 Συμπαίστρια, ibid., ad Anton. Lib. II. cc. Bibl. Crit.
 I. c.” Schæf. Mss.] Ceterum dicitur etiam [* Συμ-
 παίκτης, Meleager 97. “Phot. Bibl. de Phryn.,
 Valck. ad II. 22. p. 62.” Schæf. Mss. “Const.
 Manass. Chron. p. 102.” Boiss. Mss. ITEM] Συμπαί-
 κτωρ pro Collusor, inveniturque et ap. ipsum Xen.
 K. Π. 1, (3, 12.) p. 7. Καὶ παῖδας δέ σοι ἐγὼ συμπαί-
 κτορας παρέξω: quod ideo est observandum, quia
 Eust. fut. παίσω Atticum esse tradit, a quo sit συμ-
 παίστωρ, et συμπαίστρια: at παίζω, Doricum, a quo
 παίγνιον atque ἐμπαίγμός. Cum enim itidem συμ-
 παίκτωρ e fut. παίζω originem habeat, et tamen ab
 Attico scriptore Xen. usurpetur, posse et παίζω ap.
 Atticos reperiri verisimile est; atque adeo παιζοῦν-
 ται ex eod. Xen. attuli supra. [“Συμπαίκτωρ, He-
 ringa Obs. 87. ad Anton. Lib. II. cc. Zeun. I. c.
 Bibl. Crit. I. c. Phryn. I. c. Jacobs. Anim. 119.
 Anth. 6, 125. 300. 7, 58. 90. (* Συμπαικτήρ, unde)
 * Συμπαίκτηρα, 12, 404. Heringa I. c. * Συμπαίκτηρια,
 Brunck. Aristoph. 1, 144. (B. 411.) Valck. ad II. 22.
 p. 62. ad Anton. Lib. II. cc. Zeun. I. c. Bibl. Crit.
 I. c.” Schæf. Mss.] Συμπαίγνία, Collusio: metaph.
 ἀπάτη, in Pand. Bud. [* “Υποπαίζω, Thom. M.
 673.” Schæf. Mss. “Eumath. 169.” Boiss. Mss.
 Schol. Aristoph. A. 331. Eust. Od. A. p. 64, 45.
 Ælian. H. A. 12, 21.]

ΠΑΙΩ, αἰσω, αικα, Percutio, Ferio, Pulso, Xen.
 K. Π. 1, (3, 14.) Ἐν δὲ τούτῳ με ἐπαισεν ὁ διδάσκαλος,
 Percussit me magister. Et cum dat. instrumenti,
 Aristoph. Ὀρν. (497.) παλεῖ ροπάλῳ με τὸ νῦτον.
 Idem vero dixit N. (549.) Κλέων ἐπαισ’ ἐς τὴν γασ-
 τέρη. Sed et, Παίων κεφαλῇ τοὺς ἐντυγχάνοντας,
 dixit Plut. Theseo (11.), at Herodian. 7, (7, 8.) Εὐλῶ
 παισθέντα κατὰ τοῦ κρανίου. Xen. aor. medio utitur
 K. Π. (7, 3, 2.) Ἐπαίσατο τὸν μηρόν, pro ἐπαισε.
 || Παλεῖν ἀπ’ οἰκίας, pro Abigere percutiendo, ex A-
 ristoph. || Affertur autem παλεῖν ex Eod. pro Expe-
 dite aliquid facere, quia Schol. in A. (685.) Ὁ δὲ
 νεανίας ἐαυτῷ σπουδάσας ξυνηγορεῖν, Ἐς τάχος παλεῖ,
 annotat, Παλεῖν dicunt, (de Atticis intelligens, ut
 opinor,) τὸ πᾶν ὁτιοῦν συντόμως ποιεῖν. || Παλεῖν
 pro Subagitare, ex [Eip. 874.] || Pro Comedere, ex
 Eod. in A. (835.) Παλεῖν ἐφ’ ἄλλ’ τὰν μάδδαν. Sed ma-
 lim Raptim comedere. || Παιήσομαι tanquam a th.
 circumfl. ap. Aristoph. N. (1125.) τοιαύταις σφενδό-

vais παιήσομαι. [“Wyttenb. ad Plut. de S. N. v.
 17. Mær. 373. et n., ad Charit. 379=637. Casaub.
 Athen. 1, 85. Fischer. Præf. ad Weller. 1. p. xxi.
 Thom. M. 674. 860. Musgr. Tro. 224. Wakef. Trach.
 1086. Eum. 335. Kuster. Aristoph. 67. 192. 223.
 Brunck. 3, 94. Comedo, ibid. et 120. De undis,
 Musgr. ad Hec. 118. Mitsch. H. in Cer. 129. Conf.
 c. παίζω, Bergler. Alciph. 441.: cum πίπτω, T. H.
 ad Plutum p. 271. Παιήσω, ad Mær. 373. Παισάντες
 καὶ παισθέντες, Lucian. 2, 274. Παισθεῖς, ad 1, 363.
 Πεπαιμένα, πεπαισμένα, T. H. ad 1, 178.” Schæf.
 Mss. “Neutraliter, Xen. K. A. 4, 2, 2. Τηνικαῦτα
 ἐκυλίνδουν οἱ βάρβαροι — λίθους, οἱ φερόμενοι παίοντες
 πρὸς τὰς πέτρας διεσφενδονῶντο.” Seager. Mss. I. q.
 πταίω, Illidor, Æsch. Pr. 891. Hinc Lat. Pavio,
 Pavimentum, Depavio, Obpavio, secundum Fest.]
 “Παῖσμα, Ingressus, VV. LL. e Schol. Hom., qui
 “exp. ποδῶν βάσιν. Postquam enim ἐπαίσοντα
 “esse dixit ἐφορῶντα, addit, παῖσμα γὰρ ἡ τῶν πο-
 “δῶν βάσις: si modo ipse ita scripsit.” [A Schnei-
 dero non agnoscitur. * “Παίστωρ, Musgr. Bacch.
 1155.” Schæf. Mss.]

Ἀναπαίω, Repercutio, Referio, ἀντικρούω: παῖος,
 inquit Eust., dicitur ex eo, quod ibi navis Argo a
 ventis adversis ἀνεπαίσθη ἢ τοι ἀντεκρούσθη. Sic et
 ἀνάπαιστον ajunt vocari παρὰ τὸ ἀναπαλεῖν, ὃ ἐστὶν
 ἀντικρούειν πρὸς τὸν δάκτυλον: ut mox dicitur. [Phi-
 lostr. 601. Ῥυθμοὶ ἔμμετροι καὶ ἀναπαλόν-es.] Ἀνα-
 παίστριδες, αἱ, Mallei fabrorum, [Hes.] Ἀνάπαιστος,
 Pes carminis, qui alio nomine Antidactylus appella-
 tur, ut adversans dactylo: et ex eo, quod illi sit
 oppositus, volunt quidam Gramm. dictum ἀνάπαι-
 στον, quasi παρὰ τὸ ἀναπαλεῖν τὸν δάκτυλον, A reper-
 cutiendo dactylo: quæ repercussio fit sono contrario
 quem habet: nam dactylus primam longam habet,
 sequentes duas breves; at anapæstus primam et se-
 cundam breves, tertiam longam. Non solum autem
 pes dicebatur ἀνάπαιστος, sed et versus anapæstici,
 i. e. pede anapæsto constantes, nominabantur ἀνά-
 παιστοί. Athen. 4. Ἐν ῥυθμῷ μὲν ἀναπαίστωρ. Sed
 Ἀναπαίστους vocabant et Comicam παράβασιν, quod
 versibus anapæsticis ea scribi soleret. Vide Suid.
 et Hes. Inveniuntur autem et ἀνάπαιστα neutro ge-
 nere vocati Versus anapæstici, Plut. Pericle. [“Ἀ-
 νάπαιστος, Wakef. Herc. F. 3. 612. 631. Trach. 715.
 Phil. 491. 614. Brunck. ibid. El. 345. Musgr. ad Eur.
 El. 23. Abresch. Æsch. 2, 87. 101. Jacobs. Anim. 83.
 Lucian. 1, 24. T. H. p. 216. Toup. Opusc. 1, 15. 75.
 102. 134. 563. 578. 2, 176. 261. Emendd. 1, 115. 2,
 176. Wakef. S. Cr. I. in Add., Georg. p. 7. Dionys.
 H. 1, 68. Pierson. Veris. 23. 61. 63. Eichst. de Dram.
 153. Valck. Phæn. p. 286. Diatr. 144. 246. Pierson.
 ad Mær. 270. Eldik. Suspici. 41. Beck. Bibl. Philol.
 1, 92. ad II. B. 426. 811. A. 242. Porson. in Toup.
 4, 487. Dawes. Misc. Cr. 302. 311. Struchtm. Anim.
 Crit. 130. Markl. Suppl. 158. 261. 263. 321. 426.
 441. Iph. p. 315. Anapæstus evitatus Tragicis in
 locis paribus senarii, Valck. Phæn. p. 100. 206. cf.
 Porson. Præf. ad Hec. p. v. Brunck. ad Orest. 229.
 251. 380. 507. 696. Hec. 1180. Œd. C. 371. Prom.
 265. Poet. Gnom. p. 312. Versus anapæsticus, Cic.
 de Fin. 144. Gör., Gell. N. A. 1, 7. Bip., D. R. ad
 Longin. 259. Ἀνάπαιστον, Bergler. Alciph. 369.”
 Schæf. Mss. “J. Poll. 4, 52. Lucian. 3, 432. Æschin.
 22. * Ἀναπαιστικός, Genus carminis, Hephæst. p.
 43. 91. Schol. Eur. Hec. 59. Dicitur etiam Λακωνι-
 κὸν μέτρον, ibid.” Kall. Mss. “Dionys. H. de C. VV.
 387.” Schæf. “Schol. Soph. Aj. 1389. El. 86. 120.”
 Boiss. Mss.] “Ἀμπαίστων pro ἀναπαιστών, Hes.”

Ἀντιπαίω, Contra s. Vicissim percutio, Repercu-
 tio. In VV. LL. Referio, et Renitor. [“Aristot.
 Probl. sect. 11.” Seager. Mss. Jambl. V. P. 70.
 Kiessl.]

Εἰσπαίω, Insilio, Irrumpo, Impetum facio. Exp.
 etiam simpliciter Ingredior; sed tria illa malo, quod
 sumtam esse putem metaph. ab iis qui ingrediuntur
 cum impetu et manibus sublatis ad percutiendos ob-
 vios. Quo dicimus modo in sermone vernaculo Don-
 ner dedans. [Soph. Œd. T. 1252. “Irrumpo, Xe-
 narch. ap. Athen. 64. ἀλάστωρ εἰσπέπαικε, sc. eis τὸν

δόμον." Schw. Mss. "Musgr. Rhos. 560. T. H. ad Plutum p. 271. Thom. M. 674. Bergler. Alciph. 408." Schæf. Mss.] Sed usitatus est BICOMP. 'Επεισπαίω. Aristoph. Πλ. (804.) 'Ημῖν γὰρ ἀγαθὸν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν 'Επεισπέπαικεν, οὐδὲν ἡδίκηκόσι, Irrupit, et quasi impressionem fecit in ædes nostras: sequendo eos qui a hello metaph. esse putant. Apud Eundem, ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια. ["Athen. p. 7. Bergler. Alciph. 408. Thom. M. 674. Jacobs. Anth. 6, 148. Husch. Anal. 176. Boiss. Philostr. 543. Kuster. Aristoph. 14. T. H. ad Plutum p. 271. * Προεισπαίω, ibid." Schæf. Mss.]

'Εκπαίω, pro Egreddior, VV. LL. sine exemplo; sed malo Cum impetu egredior. ["Ad Charit. 437. Wakef. Herc. F. 460. Musgr. ibid. ad Plut. 6, 281. Hutt., Thom. M. 674. Pierson. Veris. 235. Koen. ad Greg. Cor. 188." Schæf. Mss.] Διεκπαίω, in Iisd., Proruo, Prorumpo. Ita enim exp. in verbo 'Επεισπαίω, cui dicitur opponi, cum suo in loco, i. e. ubi habetur collocatum ordine alphabetico, reddatur Intercedo; sed perperam, ut opinor. [Plut. Sertorio 21. "Cum accus., Perrumpo, Appian. B. C. 5, 34. Διεκπαίωσιν αὐτοὺς, Per hostes perrupturus, Posidippus Comicus ap. Athen. 100. Τὴν στοὰν διεξέπαιεν." Schw. Mss. "Ad Diod. S. 1, 516. 2, 180. Kuster. Aristoph. 14. Boiss. Philostr. 543. 601. Pierson. Veris. 234. ad Herod. 318." Schæf. Mss. * Ὑπερεκπαίω, Clem. Alex. 239, 17.]

"Εμπαίω, Imprimo s. Incudo, h. e. Percussu im- primo: ut cum Eust. dicit ἀλίσσον dici poculum "οὐ λείον, quodque ζωτοῖς δαιδάλμασιν ἐμπέπαισται. "Et alibi, ἀλίσσον dici quasi οὐ λείον ὄν, ἀλλὰ περι- φερὲς ἢ ἐμπαιστὸν. Et rursum, τὸ μὴ λείον, ἀλλὰ τραχὺ τοῖς ἐμπαισμασι. Ubi ἐμπαισματα vocat Imagines Picturasve incusas s. impressas. Et ἐμπαιστὸν, "Cui ejusmodi δαιδάλματα incusa sunt et impres- sa. Sic ἐμπαιστικὴν τέχνην dicit quidam ap. Athen. (488.) cum poculum, χρυσεῖοις ἡλοισι πεπαρμένον, secundum Hom., exponens, ait ἐξωθεν ἐμπείρεσθαι "τοὺς χρυσοὺς ἡλους τῷ ἀργυρῷ ἐκπώματι κατὰ τὸν ἐμ- παιστικὴν τέχνην, sub. τρόπον." ["Εμπαίω, Incudo, Percussu imprimo, Σκίπτω χρυσᾶς ἐλικας ἐμπεπαι- σμένος, Baculus aureis gyris incrustatus, Athen. 543. Idem verbum ad animum translatus Percellere signif., Soph. El. 902. ἐμπαίει τί μοι Ψυχῇ ζῆνηθες ὄμμα." Schw. Mss. "Lobeck. Aj. p. 357. H. Steph. Thes. v. Ἀρνίον, Wyttenb. ad Plut. 1, 199. Ἐμπαιστική, Lobeck. l. c." Schæf. Mss. Ἐμπαισμα exp. ἐμβλημα, Salmas. Exerc. 1047. Ἐμπαίω, i. q. ἐμπίπτω, Lycophr. 105.] "Ἐμπαιος, Suidæ ἔμπειρος, Peritus, Expertus, (Od. Φ. 400.) κακῶν δ' ἔμπαιος ἀλήτης. Hes. ἔμπαιον exp. ἔμπειρον, μέτοχον, item ἐπίσιτον. De etymo vide "Etym." ["Ad Od. Υ. 379." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 180. ἐμπαίοις τύχαισι. "Ἐμπαιος, Qui incutitur: τὰς ἐμπεσοῦσαι, Schol.: Hes. "Ἐμπαιον ἔμπειρον, μέτοχον, ἢ ἐπίσιτον. Spectat ad Od. Φ. 400. κακῶν δ' ἔμπαιος ἀλήτης, ubi signif. videtur Is qui παίνεται ὑπὸ κακῶν. Hujus Fabulæ 338. εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κακά. Sed, ut verum fatear, Homericam vocem profluxisse puto ex ἔμπα vetere substantivo, unde ἐμπάζομαι, Curam gero, et forte ἔμπα, Sedulo, Omnino. D

Ἐπιπαίω, Impingo, Offendo: UNDE Ἐπίπαισμα, Offendiculum, Offensio, πρόσπαισμα, πρόσκομμα, [Hes.]

Καταπαίω, Percutio. Videtur autem proprie esse παίω καταφέρων τὰς πληγὰς, Percutio deorsum, ut qui percutit e superiore loco. In VV. LL. exp. etiam Flagello. [Hesychio est μαστίζω, τιμωρέομαι.]

Παραπαίω, Deliro, Desipio, Aristoph. Πλ. (508.) δύο πρεσβύτερα, ζυνθασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαλεῖν. Itidem de sene ap. Lucian. (1, 444.) παραπαίεις, ὃ γέρον, καὶ μεираκιεύει: (2, 929.) Ταῦτα παραπαίων ἐπὶ τοσοῦτων μαρτύρων. Plato μάλινμαι et παραπαίω copulavit in Symp. Hanc autem signif. habet et v. παρακόπτω, cujus alioqui simplex affinem habet simplici παίω signif. [Erro, cum genit., Polyb. 3, 21, 9. 10, 2, 3. 17, 14, 11. "Toup. Opusc. 1, 321. ad Lucian. 1, 373. 457. 2, 314. ad Diod. S. 1, 614. Ja-

cobs. Anim. 188. Thom. M. 674." Schæf. Mss. "Παραπαίωντως, Desipienter, Delire, Hes." "Πα- ραίπαιμα, Hesychio παρακοπή, Deliratio s. Delirium: Ionice s. poetice pro παράπαισμα." "Πα- ραπαιστὸς, Hesychio παραπλήξ, Desipiens, Delirus, "α παραπαίω. Item παρειμένος."

* "Πρόσπαίω, Porson. Hec. 118. Brunck. Antig. 855. Æsch. Pr. 858." Schæf. Mss. "Anna C. 197." Elberling. Mss. Schleusn. Lex. V. T. "Πρόσπαλο- μαί, Complodor; χεῖρες προσπαλόμεναι erat lugentium gestus, Andr. Cret. 238." Kall. Mss.] "Πρόσπαιος, i. q. πρόσφατος ac ποταίνιος, Recens, Nicander Θ. (690.) Εἰ δὲ σύ γε σκύλακας γαλέης ἢ μητέρα λαιδρὴν ἄγρευσεις πρόσπαιον. Dicunt etiam ἐκ πρόσπαλον, "ut ἐξ ὑπογυίου, pro Recens, Subito, Repente: op- ponentes ipsi τὸ ἐκ πολλοῦ, E longo jam tempore. "Aristot. Ethic. 9, 5. Ἡ μὲν φιλῆσις, μετὰ συνηθείας ἢ δ' εὐνοία, καὶ ἐκ πρόσπαλον: mox pro hoc ἐκ προσ- παλον utitur ADV. Πρόσπαίως, dicens nimirum, "Πρόσπαίως εὖνοι γίνονται καὶ ἐπιπολαίως στέργουνσι, "Subito, Repentino quodam animi motu." [Æsch. Ag. 338. εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κακά." "Πρόσπαιος, Recens: πρόσπαια κακά, Mala quæ insuper feriunt, Heath. Imo potius Mala quæ contra feriunt, illam enim vim in compositione non habet præp. πρὸς, quam putat Heath.: Schol. πρόσπαια, πρόσφατα νῦν, προσπαίσαντα καὶ προσκρούσαντα αὐτοῖς. Vide 180. Hes.: Πρόσπαιον πρόσφατον, νέον, ubi citantur Ni- cander Θ. 689. Lycophr. 211. Ὡς θυμάτων πρόσπαιον ἐκτίγων χάριν. Aristot. Nicom. 9, 5. Ἡ μὲν φιλῆσις, μετὰ συνηθείας ἢ δ' εὐνοία, καὶ ἐκ πρόσπαλον: unde vis vera hujus vocis ostenditur, nempe Qui ex im- proviso occurrit." Blomf. Gloss. Polyb. 6, 43, 3. Ἐκ πρόσπαλον τινὸς τύχης, E subito fortunæ casu.]

* Συμπαίω, Soph. El. 727. I. q. συμπίπτω, Eur. Hec. 114. "Bibl. Crit. 1, 4. p. 21. Thom. M. 674. Musgr. Heracl. 379." Schæf. Mss.]

Ὑπερπαίω, Supergredior, Supero, Excedo, Dem. (1217.) Τοσοῦτον ὑπερπέπαικας πλούτῳ τοὺς ἄλλους, ubi observa constr. Apud Lucian. autem (1, 649.) cum solo accus. rei, Ὑπερπεπαικότα πᾶσαν ὕβριν, Excedentia. Bud. Tale est omnino ap. Athen. (538.) Εἰς τῶν ὀπισθοφυλάκων πᾶσαν ὑπερπεπαικῶς κολακείαν. [Aristoph. Ἐκκλ. 1118. "Valck. ad Chrys. 26. Toup. Emendd. 2, 310. Opusc. 1, 521. ad Xen. Eph. 124. ad Diod. S. 1, 96. ad Herod. 663. ad Lucian. 1, 649. 2, 172. Thom. M. 674. 841." Schæf. Mss.]

"ΠΑΛΑΘΗ, ἡ, Massa ficorum et pinguium cari- carum, [aliorumve fructuum, velut nucum, He- rod. 4, 23.] "quas in morem laterum figurantes, ut diu illæ sæ permaneant, calcant atque compingunt: Hieron. in c. 1 Oseæ. Meminit et in c. 6 Ezech. "Apud Lucian. παλάθη ἰσχάδων, necnon παλάθη καρυκῶν legitur: (1, 609.) Καὶ παλάθην ἰσχάδων οὗτος γε προσεπλήψεται: (559.) Ὡνήσομαι γὰρ αὐ- τῷ παλάθας τῶν καρυκῶν. Apud Esaiam παλάθη σύκων. Gaza παλάθας vertit Offas, ubi Theophr. "e prunis nucleo demto contusis fieri παλάθας scri- bit: H. Pl. 4, 3. Et quod Plin. dicit, Purgatum "enim tundunt, servantque ejus offas, Theophr. πα- λάθας vocarat. Apud Diosc. de bdellio, Ἀδρόβωλον παλαθῶδες, Plin. explicat Et in offas convolutum ha- drobolon: ut ann. VV. LL." ["Παλάθη, ad Herod. 291. Lex. Herod. 175. Alciph. 392. Bergler. ad 320. Casaub. Athen. 396. ad Lucian. 1, 559. ad Diod. S. 2, 212. 218. Brunck. Aristoph. 3, 135. (Elp. 574.) * Παλάθιον, ibid. Bergler. l. c. ad Diod. S. 2, 212. (Athen. 478.) * Πάλαθον, Bergler. l. c. * Παλάσιον, Brunck. l. c." Schæf. Mss. Phot. Παλάσια τὰ συγκε- κομμένα σῦκα παλάθην λέγουσι καὶ παλαθίδα εἰσι δὲ ἐξ ἰσχάδων ἢ σύκων κεκομμένοι βῶλοι πλινθοειδεῖς. Πα- λάθη, * Πάλαθος, Schleusn. Lex. V. T.] "Παλαθίς, "ἶδος, ἢ, i. q. παλάθη, Strabo, Ἐξοικειῖσθαι τοὺς ἀν-θρώπους μεταδόσει παλαθίδων." ["Bernard. Rel. 111. Brunck. l. c." Schæf. Mss.]

ΠΑΛΑΙ, Olim, Quondam, Il. I. (105.) ἡμὲν πάλαι, ἡδ' ἔτι καὶ νῦν, Ψ. (331.) Ἡ τεν σῆμα βροτοῖο πάλαι κα- τατεθνεῖωτος, Dem. ad Phil. Epist. Τῷ μὲν ἔργῳ, πάλαι

πολεμεῖ πρὸς τὴν πόλιν, τῷ δὲ λόγῳ, νῦν ὁμολογεῖ: pro A
Cor. Καὶ πάλαι γεγονυῖας, καὶ νῦν ἐφ' ὑμῶν αὐτῶν.
Lucian. (1, 544.) Νῦν μὲν οὐτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῃ σώ-
ματι. Dicitur et πάλαι ποτὲ, vacante ποτὲ, ut in
Prov. Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι: quod ha-
betur cum alibi, tum ap. Aristoph. Πλ. (1002.)
Item cum articulo, τὸ πάλαι, s. τοπάλαι, utitur autem
Thuc. (1, 5.) Affertur et κατὰ τὸ πάλαι pro Olim,
Jam inde a priscis temporibus. Apud Lucian. au-
tem (2, 434.) Τῶν πάλαι [παλαιῶν] ῥιζῶν αὔα κοιλώ-
ματα, Bud. τῶν πάλαι esse ait pro τῶν παλαιῶν, di-
ctum ea forma qua αἱ ἄγαν σπονδαί.

Πάλαι, Pridem, Jampridem, Jamdudum, Dem. pro
Cor. Ἐπεὶ διὰ γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε,
Aristoph. Πλ. (642.) τοῦτο γὰρ ποθοῦς' ἐγὼ πάλαι
Ἔνδον κάθημαι περιμένονσα τουνόνι. Sic Lucian.
Πάλαι περιμένει. Et οὐ πάλαι, Non pridem. Æschin.
(4.) Οὐτοσί δὲ οὐ πάλαι, ἀλλὰ πρόην γυμνὸς ἐπαγκρα-
τίᾳ ζεν. Sed πάλαι dicitur aliquando de Eo quod
paulo ante factum fuit, et valde brevi tempore, pro
ἄρτι, inquit Bud. afferens e Xen. (Ec. 17, 19.) Ἄλλ' B
ἐγὼ σοι πάλαι ἔλεγον ὅτι γεωργία κ. τ. λ. At ego vix
ausim cum Bud. πάλαι exponere ἄρτι, quod oppo-
nantur a Plat. Crit. p. 72. Ἄρτι δὲ ἤκεις, ἢ πάλαι;
Cui interrogationi respondetur, ἐπεικῶς πάλαι. ["Wyt-
tenb. ad Plut. de S. N. V. 87. ad Lucian. 1, 491.
Markl. Suppl. 551. Wolf. ad Herodian. p. xvi.
Brunck. Apoll. Rh. 20. Jacobs. Anth. 9, 297. Dio-
nys. H. 1, 212. Nuper, Jacobs. Anth. 10, 40. Vies des
Orateurs Grecs 2, 85. Ante, Valck. Hipp. p. 281.
Brunck. El. 676. T. H. ad Plut. p. 380. Plut.
Ages. c. 32. Dudum, Plato Phædro 285. Heind.
Conf. c. πόλιν, Musgr. Rhes. 329.: cum πάλιν, Tro.
239. ad Lycophr. 51. ad Diod. S. 1, 551. 2, 8. 128.
420. Abresch. Æsch. 2, 4. Luzac. Exerc. 53. Jacobs.
Anth. 7, 16. 9, 297. Brunck. Aristoph. 2, 52.: cum
παλαιός, ad Diod. S. 2, 342. ad Dionys. H. 1, 12.
An πάλ' dicatur, Brunck. Aristoph. 2, 110. Benti.
323. Τὸ π., Valck. ad Ammon. 111. ad Diod. S. 1,
398. ad Herod. 542. 561. 688. 703. Duker. Præf.
Thuc. 10. Π. ποτὲ, Toup. Append. in Theocr. 23.
Diod. S. 1, 344. 2, 571. Bergler. Alciph. 233.
Husch. Anal. 22. Lucilius 40. Aristoph. Fr. 264.
Dionys. H. 1, 235. Π. τι, π. τοι, Heind. ad Plat. Gorg.
178. Καὶ π., Herod. 1, 45. Ἐτι π., ad Dionys. H. 4,
2235. 2270. Casaub. p. 36. fol. Plut. 2, 93. Cor. Ὁ
π. γονεὺς, Valck. Phæn. p. 122. ubi et de ὁ π."
Schæf. Mss. Diu, Lucian. 2, 539.] "Παλαιάγη,
"Jamdudum, VV. LL. ἀμαρτύρως." "Παλαιγόσιος,
"Antiquus, Grandis natu. E VV. LL. sunt hæc,
"erroris suspicione non carentia." [Deprava-
tum videtur e παλαιγόσιος. * "Παλαιένδοξος, Olim
nobilis, Philo J. 2, 437." Wakef. Mss. Lege divisim
πάλαι ἐν. * Παλαιετής, Vetus, Hes. Item * Παλαι-
δέτης, eod. sensu, ap. Eund. Vide Casaub. ad Athen.
635. * Παλαιθέτης, Ion ap. Athen. l. c., παλαιθε-
τῶν Ὑμνων αἰδοῖ, ubi Schw. et Schn. Lex. παλαι-
θέτων malunt, a] "Παλαιθετος, A longo tempore
"asservatus et reconditus, ὁ ἐκ πολλοῦ χρόνου ἀπο-
"τεθεῖς," ["Callim. 1. p. 580." Schæf. Mss.]
"Παλαιφάτος, Jam olim dictus ceu celebratus: D
"unde redditur Priscus, s. Antiquus: παλαι-
"φάτα θέσφατα, Antiqua oracula, Od. N. (172.)
"Legimus et δρυὸς παλαιφάτον, in Epigr." [et in Od.
T. 163., ubi al. * Παλαιφάγος, et ap. Hesych. * Πα-
λαιφντος. Vide not. in Ed. Ernest. "Παλαιφάτος,
Fischer. Palæph. p. lii. Brunck. Trach. 825. Wakef.
823. Valck. ad Il. 22. p. 68. Jacobs. Anth. 9, 493.
Παλαιφάγος, Valck. l. c. * Παλαιφοῖβος, * Παλαιφοι-
τος, Wakef. l. c." Schæf. Mss. * Παλαιφάμενος, Etym.
M. v. Μύρσος. Παλαιφάτος, Æsch. S. c. Th. 772.
Ag. 759. Suppl. 541.] "Παλαιφάτος est et Nomen
"viri proprium, qui multa volumina τῶν Ἀπίστων
"scripsisse fertur. Extant vero et Παλαιφάτον sive
"hujus sive alius quædam de Fabulis poeticis."
"Παλαιχθων, ονος, ὅ, ἢ, Antiquam terram habens:
"ut παλαιχθων δῆμος ab Æschylo vocatur Atlieni-
"ensis populus, quod ex omni hominum memoria
"ejusdem terræ s. regionis esset incola: utpote qui
"alio nomine dictus sit αὐτόχθων. Fortassis autem

"παλαιχθων reddi etiam possit Antiquus terræ pos-
"sessor, s. priscus." [Epith. Martis, Æsch. S. c. Th.
106. Nom. propr., Suppl. 258. 352. "Musgr. ad
Eurip. p. 192." Schæf. Mss.]

[* Ἀπόπαλαι, Lobeck. Phryn. 45. "Thom. M.
285. 323. 897." Schæf. Mss.] Πρόπαλαι, Jam olim,
Jam dudum, pridem. Ita enim augere putatur hic
præp. πρὸ, ut auget particula Jam in illis. A Bud.
exp. etiam Jamdiu. [Aristoph. Ἰππ. 1153. "Koen.
ad Greg. Cor. 69. Phryn. Ecl. 15. Thom. M. 285.
322." Schæf. Mss.] Invenitur ET Ἐκπαλαι, in quo
ἐκ itidem vim intendendi habet; sed Phrynich. adul-
terinum esse censet. ["Phryn. Ecl. 15. 48. Thom.
M. 13. 285. 323. Plut. de S. N. V. p. 3." Schæf.
Mss. Phot. v. Παλαιφάτον.] Τρίπαλαι, q. d. Ter
olim, pro Valde olim, i. e. Jam inde a valde priscis
temporibus, Primo et omnium antiquissimo seculo,
[Aristoph. Ἰππ. 1154.] Qua forma DICTUR et Te-
τράπαλαι, q. d. Quater olim. Sed accipiuntur et
hæc pro Valde pridem. Extat autem istud in quodam
Epigr. Callimachi, si bene memini. ["Diog. L. He-
racilito 348." Seager. Mss. "Jacobs. Anth. 7, 301."
Schæf. Mss.] Apud Aristoph. autem (Ἰππ. 1154.)
legitur ETΙΑΜ Δεκάπαλαι, q. d. Decies olim. [* Δω-
δεκάπαλαι, ibid.] ITEM Χιλιόπαλαι, q. d. Millies
olim, [1155. * Τρισμυριόπαλαι, ibid.] Sed hæc pro
compp. a ludente Comico fictis habenda existimo.

¶ Παλαιός, q. d. Qui fuit πάλαι, Olim, Antiquus,
Vetus, Priscus: οἱ παλαιοί, Prisci, Homines qui olim
fuerunt, Prisci temporis homines, s. Prisci seculi.
Quo utuntur modo cum alii, tum Aristot. Et παλαιά
s. τὰ π., Res priscæ, olim gestæ, Quæ olim con-
tigerunt, Res antiquæ memoriæ, ut quidam interpr.
Isocr. ad Phil. Καὶ τί δεῖ με λέγειν τὰ παλαιὰ καὶ τὰ
πρὸς τοὺς βαρβάρους; Et quidam Poeta ap. Athen.
οὐκ αἰεῖδω τὰ παλαιὰ· καινὰ γὰρ κρείσσω. Sic Xen.
(Ἀπ. 2, 1, 33.) παλαιὰ πράξεις. Ibid. dicitur παλαιός
χρόνος, Tempus quod jam olim fuit, Tempus lon-
ginquæ antiquitatis, Longinqua antiquitas, vetustas.
Plut. de Rom. Fort. Ἄλλ' ἵνα μὴ δοκῶμεν ὥσπερ
C eis τόπον ἀμυρόν, τὸν π. χρόνον, ἐκ τῶν λαμπρῶν
καὶ ἐναργῶν τεκμηρίων φεύγειν καὶ ὑποχωρεῖν. Soph.
(Aj. 600.) Παλαιός ἀφ' οὗ χρόνος — μένω. Sæpe
autem subauditur χρόνος cum hoc nomine: ἐκ πα-
λαιού, pro Olim, Jam olim, Synes., Ἐταῖροι ἐκ παλαιού
γεγονότες. Sic in superlat. ἀγαπῶντες ἐκ παλαιωτά-
του, Paus. in Cor. Ab omni vetustate. Vide Παλαι-
τατος paulo post. Thuc. jungit etiam cum ἀπό, di-
cens (1, 2.) Ἀπὸ παλαιού. ¶ Dicebant vero et τὸ π.
pro Olim: quo utitur Plut. post Isocr. Atque ut π.
χρόνος, sic π. ἡμέρα ap. Eur.: ut (Rhes. 389.) πα-
λαιᾶ σ' ἡμέρα προσεγγέπω: quod exp. Post longum
tempus. Dicitur etiam res quælibet παλαιά, An-
tiqua: ut παλαιός μῦθος, Antiqua fabula s. Prisca.
Et π. λόγος, Plut. Et π. χάρις, Soph. (Aj. 808.) πα-
λαιὰ ὕβρις, Athen. Apud Hom. autem aliquoties le-
gitur, παλαιὰ τε πολλά τε εἰδώς. Sed et de rebus
quas sensibus corporis usurpamus, et corporeæ sunt,
ut ita dicam: velut παλαιαὶ naves ap. Hom., quibus
opponuntur νέαι ab Eod. Affert autem hoc exem-
plum Suid., postquam dixit παλαιόν significare τὸ
διεργνηκός. Sic τὰ π. τῶν ἀγαλμάτων, Plut. Quæst.
Rom. Sed et π. οἰκία ex eod. Plut. affertur pro Vetus
domus. Citatur alioqui et pro Antiqua familia.
Tale est π. ἱμάτιον. E Soph. autem et pro σαθρός,
Putris, Rancidus. Sed et οἶνος π., Vinum vetus, cum
ap. alios, tum ap. Pind. Quinetiam π. γέρον ap.
Hom., quod imitari voluisse puto Tibullum cum
dixit, Veteres senes, Eleg. 1, 8. In veteres esto dura
puella senes. Ibid. Vetus caput, de sene: paucis ante
versibus, Cum vetus infecit cana senecta caput. At
Prisci senes ap. Ovid. Metam. 10. non est quod dicit
Tibullus, Veteres senes, et diceretur ex Hom. παλαιοὶ
γέροντες, sed Prisci temporis senes. Alioqui παλαιοὶ
sæpe dicitur in prosa sine adjectione pro γέροντες,
et παλαιός pro γέρον, Senex: Isocr. Paneg. (50.)
Τίς γὰρ οὕτως ἢ νέος ἢ παλαιός ράθυμός ἐστιν ὅστις
κ. τ. λ. Sic usurpatur et in festivis hisce Alexidis sena-
riis, Ἀποκόν γε τὸν μὲν οἶνον εὐδοκμεῖν αἰεὶ Παρά ταῖς
ἐταίραις τὸν παλαιόν, ἄνδρα δὲ Μὴ τὸν παλαιόν, ἀλλὰ

τὸν νεώτερον. Apud Hom. autem Π. Ε. (136.) παλαιὸς φῶς a vett. Gramm. expositum fuit non simpliciter γέρον, sed λίαν γέρον. Hesychio autem est etiam ἄφρων: quem vide. || Παλαιὰ sine adjectione ap. Eccles. Scriptt., pro π. διαθήκη, Vetus Testamentum. Quod cum ap. alios, tum Chrys. legitur. Sic et Æcum. Νόμον δὲ λέγει πᾶσαν τὴν παλαιάν. Quod certe ignorans Greg. Naz. Interpretes ὁ παλαιᾶς καὶ νέας μεσίτης vertit, Veterum et novorum mediator. Opp. autem huic et καινή. || Pristinus: παλαιὰ χάρις, e Soph., Pristina gratia. Sic autem ἀρχαῖος pro Pristinus usurpari docui suo loco. || Παλαιὸν quidam significare etiam putant i. q. τὸ ἀρχαῖον. Vide Suid. ["Παλαιὸς, Græv. Lectt. Hes. 572. Brunck. Œd. T. 290. Œd. C. 111. Act. Traj. 1, 244. Valck. Anim. ad Ammon. 17. Diatr. 293. Musgr. Hel. 1180. Wakef. Ion. 749. Trach. 555. Eum. 69. Abresch. Æsch. 2, 86. 102. Brunck. Aristoph. 1, 65. Jacobs. Anth. 9, 412. Diod. S. 2, 382. Heyn. Hom. 6, 542. 547. Stultus, Toup. Opusc. 1, 92. Kuster. Aristoph. 239. Παλαιὸς et ἀρχαῖος conjuncta, Ruhnck. ad Vell. p. 64. Π. et πρέσβυς, Plut. 3, 279. Cor. Παλαιὸς αἶνος, Jacobs. Exerc. 1, 10.: λόγος, Erfurdt. ad Valck. Opusc. 2, 172. λέξις, Hemst. ad Hes. Ep. ad Eulog. not. 36. Χρόνον παλαιόν, Valck. Hipp. p. 260. Παλαιᾷ ἡμέρᾳ, E longo tandem tempore, Eur. Rhes. 389. Παλαιόν, Simon. Dial. p. 22. Οὐ τι π., i. q. οὐ πάλαι, Ruhnck. Ep. Cr. 158. Valck. Hipp. p. 260. Τὸ π., Mær. 107. ad Diod. S. 1, 103. 399. 2, 226. ad Herod. 561. 588. 703. Ἐκ παλαιού, ad Phryn. Ecl. 15. 48. Thom. M. 285. 323. 897. Luzac. Exerc. 74. Diod. S. 1, 710. 2, 539. Duker. Præf. Thuc. 10. Jacobs. Anth. 11, 402. ad Jambl. V. P. 334. Kiessl. Δηὸ παλαιὰ, Jacobs. Anth. 9, 387. Οἱ π. et οἱ Ἀχαιοὶ conf., Boiss. Philostr. 566. Οἱ π., Antiqui Hom. Interpretes, Callim. 1, 465. Αἱ παλαιαί, Heyn. Hom. 5, 719. Τὰ π., Stanl. Eum. init., Pausan. 387. Duker. Præf. Thuc. 10. Τί δέ τι π. λέγειν; Bibl. Crit. 3, 1. p. 46. Ἐκ παλαιῶν, ad Diod. S. 1, 393. Ἐκ π. χρόνων, 2, 370.: Soph. Phil. 493. "Ὁν δὲ παλαί' ἂν ἐξ ὅτου δέδοικ' ἐγὼ Μή μοι βεβήκοι." Schæf. Mss. "Lysias κατὰ Ἀνδοκίδ. 253. Καὶ φοινίκidas ἀνέσεισαν κατὰ τὸ νόμιμον τὸ παλαιὸν καὶ ἀρχαῖον. "Ego equidem παλαιὸν haud moverim: potest aliquid παλαιὸν esse, quod ἀρχαῖον ideo non item sit; et rursus ἀρχαῖον, quod non sit παλαιόν. Est autem παλαιὸν Antiquum, et solummodo rationem habet temporis: ἀρχαῖον autem est, Quod ab initio rerum, aut reipublicæ cuiusdam, semper ita fuit actitatum, ut semel antiquo ritu fuit institutum. Jam si respublica quædam est non admodum vetusta, potest institutum aliquod esse quidem ἀρχαῖον, quod non ideo statim est παλαιόν. In republica contra pervetusta potest aliquid esse παλαιὸν quidem, at non idem ἀρχαῖον, si sc. alia instituta præcesserunt antiquiora, per hoc abrogata. Conjungit quoque duo hæc vocab. Liban. Or. 2. p. 17, 12. Ed. Bongiov. Philostratus 246. Euseb. H. E. p. 16, 22. Themist. 232. Ita quoque Plin. Paneg., Vident ducem Romanorum unum ex ulterioribus illis et priscis. Reisk." Seager. Mss. "Παλαιὸς ἄνθρωπος, sensu Christiano, Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 54." Boiss. Mss. Παλαιὰ δραχμαί, i. e. ἐκ δανείσματος ὀφειλόμεναι, Lysias Photii.] "Παλαιῶρ, Stultus: μωρός, Hes." [* Παλαιῶρ, Laconice, Aristoph. Λ. 988. Παλαιῶρ γὰ, ναὶ τὸν Κάστορα, ὄνθρωπος.] "Ἀλαιὸς, pro παλαιὸς, ἄφρων, Vetus, Demens, Hes. ex Æschylo." "Πληγεῖον, Eid. παλαιόν, Antiquum, Vetus." [* "Παλῆος pro παλαιὸς, Bæotice, Etym. M. 32, 8." Wakef. Mss.] Παλαιότερος pro παλαιότερος, Antiquior, Vetustior. Et Παλαιάτος pro παλαιάτος, Antiquissimus, Vetustissimus. Thuc. 1, (4.) Μίνως γὰρ παλαιάτος ὢν ἀκοῇ ἴσμεν. Sic ἐκ παλαιάτου ap. Eund., Jam olim. Sed παλαιέρον Bud. affert etiam pro Prius, e Synesio. Scio autem mirum videri posse cuiuspiam quod παλαιότερος esse dicatur pro παλαιότερος, itidemque παλαιάτος pro παλαιάτος, cum a πάλαι possit esse regularis formatio: sed μεσαιέρος et μεσαιάτος, itidemque ἰδιαίτερος et ἰδιαίτατος, aliaque multa hujus-

A modi, mirum illud videri non sinent. ["Παλαιέρος, Jacobs. Anth. 7, 282. Matth. Anecd. 1, 18. ad Charit. 251. ad Diod. S. 1, 372. Conf. c. παλαιάτος, Porson. Med. p. 11. Παλαιέρος pro posit., ad Mær. 352. ad Eur. Med. 68. Παλαιέρον, ad Dionys. H. 3, 1535. Olim, Benth. ad Callim. 278. Dionys. H. 1, 101. 229. 335. 569. 2, 797. Παλαιέρον ἔτι, Jam inde, 4, 2120. 2248. Ἐκ παλαιέρον, Herod. 28. Παλαιάτα, Toup. Opusc. 1, 387." Schæf. Mss.]

["Παλαιόδουλος, Ab antiquo servus, Philo J. 2, 468." Wakef. Mss. "Παλαιόθης, ab Hes. exp. *παλαιόπράγμων, et δραστήριος." [Eadem habet Phot.] Παμπάλαιος, Omnino vetustus, Vetustissimus, Bud. ap. Aristot. Athen. ["Ad Herod. 400. Jacobs. Anth. 9, 451." Schæf. Mss. * Προπάλαιος, Pervetustus, Synes. p. 134. Lobeck. Phryn. 47. "Προπαλαιότερος, Tzetz. Ch. 2, 173. 175." Elberling. Mss. * Προπαλαιέρος s. * Προπαλαιότερος τὸ γένειον, J. Poll. 4, 138.]

Παλαιότης, Vetustas, Antiquitas, ["Crassum ali-
B quid et veteris ævi simplicitatem sapiens, Musgr. Hel. 1062." Schæf. Mss.]

Παλαιούμαι, Veterasco, Vetus fio. Unde οἶνος παλαιούμενος ap. Gal. et οἶνος πεπαλαιωμένος ap. Athen., Vinum quod ad vetustatem pervenit; quidam vero vertere ausi sunt, Vinum vetustate affectum, Vinum vetus. ["Athen. 27. Οἶνος παλαιωθείς πολὺν χρησιμώτερος." Schw. Mss.] Alicubi πεπαλαιωμένον exp. etiam Inveteratum. Celsus dixit et Veterarunt, pro Veteres factæ sunt. Cam. e Plat. Symp. affert τὸ ἀπὸν καὶ παλαιούμενον, Quod abit et veterascit, antiquatur. ["De vino, Casaub. ad Athen. 61. De vestibus, Valck. Phæn. p. 114." Schæf. Mss. * Παλαιώμα, Antiquitas, Vetustas, LXX. Job. 36, 28. 37, 18. 21.] "Ἀπαλαιώθη, Antiquatum est, VV. LL. "perperam pro ἐπ." Παλαιώσις, Inveteratio, Plut. (8, 806.) Οἶνω μὲν γὰρ ὠφέλιμον, ἐλαίῳ ἀσύμφορον παλαιώσις ἦν: [604. 807. Schleusn. Lex. V. T. "Athen. 33. Οἶνος χαριέστατος εἰς παλαιώσιν." Schw. Mss. * Παλαιωτός, unde * "Ἀπαλαιώτος, Agapet. Sched. 60." Boiss. Mss. * Ἀναπαλαιώω, unde * "Ἐπαναπαλαιώω, Ancyr. Conc. Can. 1." Routh. Mss.] Ἀποπαλαιώω, Antiquo, Abrogo. Apud Hes. autem habentur ista non sine mendo, Ἀποπαλώσει, ἀποπαλαιώσει καὶ ἀποκρούσεται. [* Καταπαλαιούμαι, Gal. 12, 208. * Προπαλαιώω, i. q. ἐωλίξω, Rufi Fr. 176.]

"ΠΑΛΑΙΣΤΗ, ἡ, Mensura quatuor digitorum, s. quaternum digitorum. Vocatam παλαιστήν Etym. "tradit quasi πελαστήν, nimirum παρὰ τὸ πέλας συνάγειν τὰ ὀστά, i. e. πλησίον ποιεῖν τοὺς δακτύλους. "Fuit vero DICTA Παλαιστής quoque, si Polluci et post eum Eustathio credimus. Sed ap. illum habemus tantum Παλαιστis, per ι, et hoc παλαιστής. "Ita enim legitur, Τῷ δ' αὐτῷ (idem sc. quod δοχμῇ, s. δακτυλοδόχμῃ: quibus significari ait συγκλεισθέντας τοὺς τέσσαρας δακτύλους) καὶ παλαιστis θηλυκῶς, καὶ παλαιστής ἀρσενικῶς. Sed suspicor eum reliquisse scriptum, καὶ παλαιστήν ἢ παλαιστis θηλυκῶς κ. τ. λ. Eust. certe" [ad Il. Ψ. p. 1401, 23.] "contra hujus παλαιστis mentionem nullam facit, sed ceterorum duorum duntaxat: scribens δῶρον "esse tertiam partem σπιθαμῆς, quæ tertia pars vocetur etiam παλαιστή fem. genere, et παλαιστής masculino: his enim significari διάστημα τετραδάκτυλον. Quibus consentanea sunt quæ alibi "tradit, σπιθαμὴν esse διάστημα δωδεκάδακτυλον: "afferens etiam vocabuli hujus etymum, παρὰ τὸ θαμὰ σπίζεσθαι τοὺς δακτύλους, i. e. ἐκτείνεσθαι. "Ceterum ut ad παλαιστήν revertar, sciendum est, "pro eo quod legimus ap. Plin., Quaternum digitorum magnitudine, habere Geop. παλαισιαία μέγέθη, subjungentem τούτῳ τετραδάκτυλαιούς τὰς ρίζας. Uno verbo redditur Palmus: siquidem Hieronymus παλαιστήν, Palmum, ut σπιθαμὴν, Palmam, appellari tradit. Annotant tamen quidam, Plin. "hanc vocem Σπιθαμὴν vertisse Dodrantem, i. e. "Quantum est spatii inter expassos summum pollicem et extremum minimum digitum. Sed et 21,

“7., inquit, palmum alto caule ait quod Diosc. A
 “dicit *καυλὸν σπιθαμιαῖον*, Dodrantalem: et de an-
 “thyllide 21, 29. Addunt denique, Græcos unum
 “pro altero usurpare. Aetius enim, cum 13, 21.
 “dicit viperam esse magnitudinē cubiti, longissimam
 “autem *παλαιστῶν τριῶν*, loco *σπιθαμῆς* posuit *πα-*
 “*λαιστήν*: alioqui minus scripsisset. Nam cubitus
 “valet sesquipedem, i. e. palmos sex. Rursum
 “Diosc. 3, 94. *chamædryn θαμνίσκον σπιθαμιαῖον*
 “vocat: Hermolaus Barbarus vertit fruticem qua-
 “tuor digitorum altitudine: non male: quoniam
 “eorum quæ plurimum usu veniunt, rationem ha-
 “buit. Reliqui Interpr. Plinium sequuntur, qui
 “*σπιθαμὴν* Dodrantem reddidit. L. enim 21, c. 17.
 “ornithogalum, et 27, 13. *thlaspi* dicit esse caule
 “semipedali: quem *δισπιθαμιαῖον* Diosc. dixerat.
 “Et 25, 8. radicem longæ aristolochiæ dixit esse lon-
 “gam quatuor digitorum longitudine, quam Diosc.
 “*σπιθαμιαῖαν*. Alioqui ramulos *σπιθαμιαῖους* in ti-
 “thymalo helioscopio, 26, 8. et in elatine, 27, 9.
 “vertit, Semipedali altitudine, et Semipedaes. De-
 “nique et hoc ab Iisd. annotatur, Plinium, cum pal-
 “mum dicit, fere dodrantem intelligere: ut 20, 11.:
 “in oreoselino, 21, 8.: in chrysocome, 24, 15. et in
 “aliis pluribus II. Esse alioqui duplicem palmum:
 “minorem, digitorum quatuor, qui non solum *πα-*
 “*λαιστή* s. *παλαιστῆς*, sed etiam *δῶρον* et *δοχμή*, et
 “*δακτυλοδόχη* dicatur, et maiorem, duodecim digi-
 “torum, a Græcis *σπιθαμὴν* vocatum. Hæc sunt
 “quæ ab illis annotantur. Quæ cum ita sint, sunt
 “qui *σπιθαμὴν* esse velint Palmum magnum. Esse
 “autem *σπιθαμὴν* appellatam hanc mensuram, *παρὰ*
 “*τὸ ἀποσπᾶσθαι τοὺς δακτύλους*, Quod diducantur
 “digiti. Sed quamvis hæc ab iis dicantur, scien-
 “dum est Plin. pro *σπιθαμῇ* non Palmum magnum,
 “sed simpliciter Palmum dixisse, cum alibi, tum ubi
 “de anthemide scribit, Genera anthemidis tria tan-
 “tum flore distant, palmum non excedentia: ex h.
 “Diosc. I. *Ταύτης εἶδη τρία, ἀνθεσι μόνον διαφέροντα,*
 “*σπιθαμιαῖα*. Alicubi vero *σπιθαμιαῖον* una voce
 “Palmeum interpr.: veluti cum scribit, Orchis her-
 “ba, s. Serapias, foliis porri, caule palmeo: e Diosc.
 “*Ὅρχις, ὃν σεραπιάδα ἔτεροι καλοῦσι, φύλλα ἔχει*
 “*ἐοικότα πρᾶσῳ, καυλὶα σπιθαμιαῖα*. In VV. LL. *σπι-*
 “*θαμιαῖος* redditur Qui palmæ aut semipedis habet
 “longitudinem, Palmaris, Unius palmi, magni aut
 “parvi, altitudine: item Dodrantalis, Vide et Marc.
 “in Diosc. Ceterum non solum *Παλαιστιαῖος*, sed
 “*ΕΤΙΑΜ Παλαιστιαῖος* in VV. LL. legi sciendum est;
 “sed e librarii alicujus errore ortum mihi videri.”
 “[*Παλαιστή*, ad Mær. 131. ad Herod. 23. 177. He-
 “rodiān. Philet. 450. et n., Phryn. Ecl. 130. (Lobeck.
 “295.) Thom. M. 674. Jacobs. Anth. 7, 82. *Παλαι-*
 “*σταῖς πέντε πενιχρότερος*, 9, 280. *Παλαιστής*, Hero-
 “dian. l. c. Phryn. l. c. Thom. M. l. c. *Παλαιστῆς*, Phryn.
 “l. c. *Παλαιστιαῖος*, ibid. ad Herod. 23. * *Παλαιστέω*,
 “Metior, ibid. ad Od. A. 252. Lucian. 3, 585.” Schæf.
 “Mss. Hesych. *Παλαιστή* *παλάμη*, τὸ τεττάρων δακτύ-
 “λων μέτρον, καὶ ἡ σπιθαμή. *Παλαιστιαῖος*, Aqu.
 “Symm. Jud. 3, 16. Herod. 1, 50. De *παλαιστή* et
 “*παλαιστής*, vide Schleusn. Lex. V. T.] “*Παλαιστὸν*,
 “in VV. LL. affertur, tanquam i. significans q. *πα-*
 “*λαιστή* s. *παλαιστῆς*. Additurque in exemplum h. l.
 “ex Exodo 25, (25.) *Ποιήσεις στεφάνην παλαιστοῦ*
 “*κύκλω*, Facies coronam quatuor digitis per circui-
 “tum. Sed cum nominativi *παλαιστὸν* in superiori-
 “bus, ubi de *παλαιστή* dictum fuit, nulla mentio
 “facta fuerit, contra vero *παλαιστής* ex Hes. et Eust.
 “habueris, cur non inde potius gen. *παλαιστοῦ* de-
 “duces? Nisi forte ap. Eosd. LXX. *παλαιστὸν* in-
 “veniatur.” “*Διπάλαιστος*, Qui duorum palmarum
 “est, Bipalmis,” [Xen. K. 2, 5. * *Διπαλαιστιαῖος*,
 “Geop. 9, 10, 2. * *Ἰσοπάλαιστος*, Æquans palmi ma-
 “gnitudinem, Antip. Sid. 23. * *Τετραπάλαιστος*, A-
 “then. 199. Herod. 2, 149. Geop. 5, 44, 2. * *Τε-*
 “*τραπάλαιστον*, Gl. Laterculus. * *Τετραπαλαιστιαῖος*,
 “Geop. l. c. * *Τριπάλαιστος*, Herod. 1, 50. * *Τριπα-*
 “*λαιστιαῖος*, Lobeck. Phryn. 548. * *Παλαιστωμα*, Pal-
 “mus, Aqu. 1 Reg. 7, 9. A Schueidero non agnoscitur.]
 “*Παλαστή*, a Schol. Hom., i. e. ab Auctore brevium

“Scholiorum, exp. ὁ ἀγκὼν τῆς χειρός. Siquidem in
 “Od. A. (252.) Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσήυδα Παλ-
 “λὰς Ἀθήνη, annotat, si legatur *παλαστήσασα*, signi-
 “ficaturum, τῷ παλαστή, ὃ ἐστὶ τῷ ἀγκῶνι τῆς χειρός,
 “*νύξασα*. At Eust. scribit *παλαιστή*, cum ai. In
 “VV. LL. traditur poni et pro *παλαιστή*, quod Pal-
 “mum declarat.” [“*Παλαστή*, Phryn. Ecl. 130.
 “Thom. M. 674. ad Herod. 23. *Παλαστέω*, ibid.
 “* *Παλαστιαῖος*, Thom. M. 674.” Schæf. Mss. Cod.
 “Medic. Herod. 1, 50. ubi etiam *ἐξαπάλαστα*, * *τρι-*
 “*πάλαστα*.] ”

“*ΠΑΛΑΜΙΣ*, ἴδος, ἡ, Amaria, piscis, VV. LL. e
 “Gaza ap. Aristot.” [Alex. Trall. 11. p. 652. Ἀ-
 “σφάλακος (ἀσφάλακος) τοῦ ζῶον, ὃ τινες παλαμίδα κα-
 “λοῦσι.] ”

ΠΑΛΗ, ἡ, Lucta, Od. Θ. (206.) Δεῦρ' ἄγε πειρη-
 “θήτω, ἐπεὶ μ' ἐχολώσατε λῆν, Ἡ πύξ, ἡ ἐπ' αὐτῇ, ἡ καὶ
 “ποσὶν, Plut. Symp. 2, (4.) Τεχνικώτατον καὶ πανοῦρ-
 “γώτατον τῶν ἀθλημάτων τὴν πάλην οὔσαν, ἅμα καὶ
 “πρεσβύτατον εἶναι. Ibid. vocatur πρεσβύτατον τῶν
 “ἀγωνισμάτων. Dicitur καταστῆναι εἰς πάλην, sicut κα-
 “ταστῆναι εἰς μάχην. Paus. Att. (39, 3.) Λέγεται δὲ ὁ
 “Κερκύων τοὺς καταστάντας εἰς πάλην διαφθεῖραι, πλὴν
 “Θησέως. Item νικῆσαι πάλην, Lucian. (1, 163.) Νενί-
 “κηκε δὲ πύξ καὶ πάλην καὶ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μίαις
 “ἡμέραις. Chrys. autem dixit metaph. Ἐσχάτης πάλης
 “πάσας ἀνακαλέσασθαι τὰς ἡττας. Usus est numero
 “plurali Paus. in Att. Πρότερον δὲ ἐχρῶντο μεγέθει μό-
 “νον καὶ ῥώμῃ πρὸς τὰς πάλας. Usus est et Herodian.,
 “et quidem pueris etiam tribuens πάλας, 3, (10, 5.)
 “ubi Polit. πάλας παιδῶν vertit Colluctationes pueror-
 “um, Quod autem ad derivationem attinet, sunt
 “qui a πάλῳ deducant, quia sc. ibi corpus πάλλεται,
 “i. e. agitur, s. quatitur. Afferuntur autem aliæ
 “deductiones a Plut. Symp., quibus non assentior.
 “[Wakef. S. Cr. 1, 114. ad Charit. 479. Markl.
 “Suppl. 474. Aristoph. Fr. 273. A quo exulta, Ja-
 “cobs. Anth. 7, 162.” Schæf. Mss. Aristot. Rhet. 1,
 “5. Æsch. Choeph. 856. Plato de LL. 7. p. 336.
 “Heliod. Æth. 10. p. 506. Schn. Lex.] ”

“*Ἀναπάλη*, ἡ, Genus tripudii et saltationis, Athen.
 “(631.) Ἔοικε δὲ ἡ γυμνοπαιδικὴ τῇ καλουμένῃ ἀνα-
 “πάλῃ παρὰ τοῖς παλαιοῖς: siquidem nudi pueri con-
 “cinne saltabant ad numeros, et manibus pedibus-
 “que jocularia carmina molliter gesticulabantur,
 “palæstræ et quinquertii formam representantes
 “spectatoribus, VV. LL.” [Cf. Sidon. Apoll. Carm.
 “23, 30.] ”

“*Ἀντίπαλος*, ὁ, ἡ, Obluctator, Adversarius s. Con-
 “certator in lucta, Adversarius alicujus in luctu cer-
 “tamine, aut generaliter in athletico certamine, et qui
 “cum eo committitur. Eust. tamen, quod miror po-
 “tius quam probō, *ἀντίπαλος* deducit a πάλος signifi-
 “cante κλῆρος, ut sit ὁ κατὰ πάλον ἐναντίος. || Hostis,
 “πολέμιος, ap. Xen. et Dem.: ut (203.) Ὡς ἀνταλλά-
 “ξασθαι βουλοίμεθα ἀντιπάλους. Interdum adjungitur
 “ei casus, sc. dat., vel gen., et exp. Adversarius, In-
 “imicus, Æmulus. Plut. Ἀγροικίαν τοὺς Θεβαίους ἀν-
 “τιπάλους τοῖς Λακεδαιμονίοις κατασκευάσαντες: de quo
 “dicam paulo post. In Epigr. 1. ἵδωρ ἰδίου ρεύματος
 “ἀντίπαλον. Philo de Mundo, Ἡ ἀντίπαλος τῇ μνήμῃ
 “λήθη, Adversaria. Cum gen. autem, πόλις ἀντίπαλος
 “τῆς Ῥώμης, ap. Plut.: et ap. Greg. Ἀντίπαλος τοῦ
 “μίσους ἡ ἀγάπη, Contraria odio dilectio. || Æquas
 “vires habens, Par viribus, pro ἰσοπαλῆς, i. e. ἀξίμα-
 “χος, ap. Xen.: ut accipitur a quibusdam accusativus
 “ἀντιπάλους in Plut. l. c. Τοὺς Θεβαίους ἀντιπάλους
 “τοῖς Λακεδαιμονίοις. Interdum additur dat. rei. Lu-
 “cian. (2, 79.) Τότε μὲν οὖν νικήσαντες, οὐ γὰρ ἦμεν ἀν-
 “τίπαλοι τῇ παρασκευῇ, ἀνεχωρήσαμεν. Accipit autem
 “hoc e Thuc., ap. quem non semel legitur ἀντίπαλοι
 “τῇ παρασκευῇ καὶ δυνάμει. || Idem Thuc. (2, 61.)
 “Ὅμως δὲ πόλιν μεγάλην οἰκούντας, καὶ ἐν ἡθεσιν ἀντι-
 “πάλοις αὐτῇ τεθραμμένους, Ejus magnitudini respon-
 “dentibus, Bud. || Ἀντίπαλον etiam dicunt interdum
 “absolute, pro Virium s. Potentiæ æqualitate. Inve-
 “nitur τὰ ἀντίπαλα, pro τὸ ἀντίπαλον ap. Thuc. (7,
 “13.) Ἐς τὰ ἀντίπαλα καθεστήκαμεν, Ad æquum par-

tem devenimus. || Legitur etiam ἀντίπαλα adverbialiter positum pro ἀντιπάλως, Æquo Marte: 'Αντίπαλα ναυμαχήσαντα. [Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 215. "Zeun. ad Xen. K. Π. 557. Brunck. ad Bacch. 274. Musgr. ad Eurip. p. 209. Thom. M. 76. ad Lucian. 1, 293. Marcell. de V. Thuc. 9. Boiss. Philostr. 400. ad Diod. S. 1, 466. ad Charit. 120. 611. 619. 626. 647. Musgr. Iph. T. 445. Herc. F. 1208. Wakef. ibid. Jacobs. Anth. 8, 58. 352. 9, 16. 17. Kuster. Aristoph. 67. Par. Wyttenb. Select. 109. ad Herod. 625. Τὸ ἀντίπ., Steph. de Dionys. Imitat. Thuc. Eis ἀντίπαλα χωρεῖν, Dionys. H. 2, 951. 1061." Schæf. Mss.] 'Αντιπάλως, adv. pro ἰσοπάλως, Æquis viribus in lucta. Generaliter pro Æquis viribus, Æquo Marte. Thuc. 8, (87.) Οἱ γε καὶ ἐν τῷ παρόντι ἀντιπάλως μᾶλλον ἢ ὑποδεστέρωσ τῷ ναυτικῷ ἀνθρώμουν. "Απαλον, τὸ, Hesychio ἀνοχή ἀπὸ τοῦ "παλαίειν, q. d. Induciae palæstricæ: cum sc. pa- "læstra aliquantum differtur, ut respirent athletæ." [Sic leg. conjicit Schw. ap. Athen. 631. b.] "Δια- "πάλη, Lucta s. Colluctatio: 'Εν διαπάλῃς γενό- "μενοι, Cum jam colluctari cœpissent. Dicitur ut "διαμάχη." [Plut. 6, 185.] Δυσπαλῆς, ὁ, ἡ, Difficilem luctam præbens, afferens, Non facile eluctabilis, expugnabilis; nam exp. δυσκαταγώνιστος. Sed Eust. ap. Pind. (Π. 4, 487.) haberi δυσπαλῆς ait quod sit a πάλλω. "Δυσπαλῆς, Hesychio δυσχερὲς, σκλη- "ρόν, δύσαντες: Suidæ δυσχερὲς, δυσκαταγώνιστον, "Quocum luctari difficile est." ["Wakef. Eum. 562. Abresch. Æsch. 2, 84. Ruhnk. Ep. Cr. 222." Schæf. Mss. * Δυσπαλέω, Æsch. Eum. 563. μέσση δυσπαλεῖται δίνῃ.] Εὐπαλῆς, ut ἄεθλοι εὐπαλέες, Apoll. Rh. (2, 618.) Certamina luctam facilem habentia, ["Ruhnk. Ep. Cr. 222. * Εὐπαλέως, ibid." Schæf. Mss. Facile, Apoll. Rh. 4, 193.] Ἴσοπαλῆς, VEL Ἴσόπαλος, Æquas vires habens in lucta, Æqualis in lucta s. Par. Interdum pro Par in pugna. Et generaliter etiam pro Par viribus. Thuc. 2, (39.) dixit etiam ἰσοπαλεῖς κινδύνους, pro Paribus certaminum periculis: [4, 94. Herod. 5, 49. "Heyn. Hom. 6, 347. Menses Roman., Jacobs. Anth. 12, 457. Theocr. p. 86. Harles." Schæf. Mss. Orph. Arg. 1017.] Ἴσοπαλῶς, AT Ἴσοπάλως ab Ἴσόπαλος, Æqualibus viribus in lucta, pugna: ἰσοπαλῶς ἀγωνίζεσθαι, Bud. ap. Paus. vertit Ancipiti Marte pugnare. [* Ἴσοπαλέω, Anonym. post Andronic. de Pass. 760. In Parmenidis Fr. 5, 98. μεσσόθεν ἰσοπαλῆς πάντη, Buttmann. legit ἰσοπαλεῖ. * "Ἴσοπαλῆς, Epith. fornacis, 4 Macc. 13, 9. ἰσοπαλῆδος καμίνου. Int. Lat. Pare m tormentis istis fornacem. Sed lectio ipsa mihi admodum suspecta est." Schleusn. Lex. V. T. Cf. Βουπαλῆς. Μοννοπάλης, unde] "Μοννοπάλαι, Hesychio οἱ μόνῃ τῇ "πάλῃ νικῶντες," [Anal. 3, 284. Paus. 6, 4. * Πρωτόπαλος, Dio C. 72, 22.]

Παλαίω, Luctor, Π. Ψ. (621.) οὐ γὰρ πύξ γε μαχή-σσαι οὐδὲ παλαίσεις, Οὐδέτ' ἀκοντιστὴν ἐνδύσεαι, οὐδὲ πύδεσσι Θεύσεαι, Lucian. (1, 782.) Πῶς κληροῦσιν ὄν τινα ᾧ τινι χρὴ παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν. Sic autem et alibi hæc duo conjungit. Metaphorice interdum ponitur: ut cum dicit Hesiod. "Εργ. (2, 31.) Αἰεὶ δ' ἀμβολιτέρῳδς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει, Luctatur cum damnis, Certat cum damnis, i. e. Multum laborat in damnis a se prohibendis s. arcendis, Damna varia illum velut oppugnant, a quibus vix se potest defendere. Sic et ap. Xen. (Ec. 17, 2.) metaph. παλαίσαντες ζημίας, ubi redditur Mulctati damnis. Apud Chrys. item περὶ παλαίειν ἐσχάτη, Cum extrema paupertate luctari, Summa inopia conflictari.

Τὰ παλαίόμενα tanquam a pass. Παλαίωμα pro Luctæ conatus et labores, Bud. 1074. affert e Greg. ["Παλαίω, Valck. Callim. 96. ad Herod. 628. Musgr. Cycl. 624. Boiss. Philostr. 332. ad Charit. 479. Quint. Mæc. 1." Schæf. Mss. "Eur. Rhes. 509. Eur. Fr. Autolycei ap. Athen. 10, 2. Pass., Eur. Cycl. 674. Δεινὸς γὰρ οἶνος, καὶ παλαίεσθαι βαρὺ, El. 686. Ὡς, εἰ παλαίσεις πτόμα θανάσιμον πεσῇ." Seager. Mss. Pind. N. 8, 47. φόνῳ πάλαισεν, Succubuit leto. Cum inf., Achill. Tat. 107. Bip. Ἐπαλαίωμεν τὴν ναῦν eis τὸ ἀντίρροπον καθελεῖν.] Πάλαισμα, τὸ, q. d. Luctamentum. Apud Xen. Λ. (9, 4.) pro Lu-

ctatio, Lucta. || Artificium luctationis ad supplantandum adversarium, luctandi s. eluctandi, Artificiosa luctatio; his enim modis exp. Bud. in Æschin. p. 78 (= 83.) Μηδ' ἀγνοεῖθ' ὅτι πάλαισμα τοῦτ' ἐστὶ δικαστηρίου, ubi videmus metaphorice poni. Quidam interpr. Astuta luctatio fori. Sic et ap. alios Scriptt. pro Artificio, pro Callido consilio, s. Techna. A Suida exp. στρατήγημα, in Aristoph. (B. 689.) Φρυνίχον παλαίσμασιν, ab Hes. * κακοτεχνία. Xen. Ἀπ. 2, (1, 14.) Τοῦτο μὲν τοι ἤδη λέγεις δεινὸν πάλαισμα. Et Soph. Œd. T. (879.) Τὸ καλῶς ἔχον πόλει πάλαισμα, ubi si dicamus in bonam partem accipi, nimis angustam esse judicabimus Hes. exp. [Æsch. Ag. 63. Eum. 592. 779. Suppl. 303. et not. "Valck. Phœn. p. 23. Hipp. p. 252. Bibl. Crit. 3, 2. p. 61. Plut. Mor. 1, 931. Brunck. Œd. T. 879. Casaub. Athen. 1, 39. ad Eur. Suppl. 550. Abresch. Æsch. 2, 88. Stanl. Eum. 592. Jacobs. Anth. 11, 130. Dionys. H. 5, 307. Παλαίσματα τρία, Heindorf. ad Plat. Phædr. 281." Schæf. Mss. * "Παλαισμός, Greg. Naz. Od. 2, 45. p. 107." Boiss. Mss.] Παλαισμοσύνη, Lucta, πάλη, Od. Θ. (126.) Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς πειρήσαντο: sicut ibid. πειρηθήτω cum dat. πάλη, ut dictum est in Πάλη. [Il. Ψ. 701. "Troilus Epigr. Jacobs. Anim. 308." Schæf. Mss.] Παλαιστής, ὁ, Luctator, Adversarius in lucta, Od. Θ. (246.) Οὐ γὰρ πυγμαῖοι εἰ μὲν ἀμύμονες, οὐδὲ παλαισταί, Plut. de Tranq. Animi, Οὐδὲ γὰρ οἱ δρομεῖς ὅτι μὴ τοὺς τῶν παλαιστῶν φέρονται στεφάνους ἀθροῦσιν. [Æsch. Pr. 919. Ag. 1215. Soph. Ph. 431. "Valck. Hipp. p. 262." Schæf. Mss.] Παλαιστικός, Ad luctatorem s. luctatores pertinens, s. Ad luctationem aut palæstram, Palæstricus. Et π. τέχνη, Paus. Atticis, Ars luctatorum, palæstrica, Palæstra. || Artis luctatorum peritus; brevius, Luctæ: item Studiosus luctæ. Utitur Aristot. Vide Παλαιστικός. [Plut. 6, 493. Lucian. 1, 264. "Phryn. Ecl. 102. Thom. M. 576. 675." Schæf. Mss. * Παλαιστός, unde * Ἀπάλαιστος, ὁ, ἡ, Pind. N. 4, 153. Vide Schn. Lex. Suppl.] Δυσπάλαιστος, Vix eluctabilis, superabilis, Superatu difficilis. Ex Eur. affertur etiam pro Ineluctabilis, δυσπάλαιστος τύχη. At ex Æsch. (Suppl. 477.) δυσπάλαιστον πρᾶγμα, pro Opus arduum atque difficile: [Ch. 690. Toup. ad Longin. s. 34. * Εὐπάλαιστος, Qui facile vincitur, Epicharmus ap. Diog. L. 3, 17.] "Παλαιστόριον, Locus ubi palæstra exercetur, VV. LL."

Παλαίστρα, ἡ, Palæstra, Lucta, Luctæ locus, Theocr. 2, (50.) Ὡς καὶ Δέλφιν ἵδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περᾶσαι Μαινομένῳ ἵκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας, ubi plane dicitur λιπαρὰ παλαίστρα sicut ab Ovidio Uncta palæstra. Xen. Λ. (2, 1.) Εὐθὺς δὲ πέμπουσιν eis διδασκάλων μαθησομένους καὶ γράμματα καὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐν παλαίστρᾳ, Herodian. 5, (7, 9.) Παλαίστρας τε καὶ τοῖς ἀνδρῶν γυμνασίοις εἰθίζει. Itidem vero Plut. hæc copulavit in Quæst. Rom. Idem Symp. 2, 4. de hujus nominis signif. ita scribit, Τὸν οὖν τόπον, ἐν ᾧ γυμνάζονται πάντες οἱ ἀθληταί, παλαίστραν καλοῦσι, τῆς πάλης τούνομα κτησαμένης τοπρῶτον, εἴτα καὶ τοῖς αὐτοῖς ἐφευρεθεῖσιν ἐμπαρασχούσης: sic enim leg. puto, non ἐμπαραχεῖν. Ita igitur παλαίστρα generalius etiam usurpatur pro Loco in quo certant ii qui athletæ vocantur. || Decentia illa, qua status motus flexusque corporis ac omnes omnino habitus venustatem quandam leporemque præ se ferunt: quam qui non didicerunt, ii ἀπάλαιστροι ab antiquis dicti sunt. Hæc Bud. Ann. post. in Pand. afferens e Cic. Or., Ut enim athletas, nec multo secus gladiatores videmus nihil nec vitando facere caute, nec petendo, vehementer, in quo non motus hic habeat palæstram quandam: ut quicquid in his rebus fiat viriliter ap. pugnam, idem ad aspectum etiam sit venustum: sic oratio nec plagam gravem facit, nisi petitio fuit apta: nec satis recte declinat impetum, nisi etiam in cedendo quid deceat intelligit. Alioqui certe Palæstra ap. Latinos quoque vel pro Lucta, i. e. Luctatorum certamine, ut exp. Bud. in h. Ejusd. Oratoris I. in Bruto, scribentis de Phalereo, Sed non tam armis institutus quam palæstra, vel pro Loco certaminis ponitur. || Παλαί-

στρα Mulieris nom. proprium, Lucian. [2, 576. A
 "Horat. p. 25. et not. Zeun., Jacobs. Anth. 11, 130.
 Π. Ἑρμοῦ, ad Diod. S. 1, 391." Schæf. Mss. * Πα-
 λαιστροφύλαξ, Hippocr. 1201.] Παλαιστρίτης, idem
 qui et παλαιστής supra, Palæstrita, Plut. (7, 111.)
 Ὑφ' ὧν ἔλαθον ἐκρύνετες τῶν ὀπλῶν, καὶ ἀγαπήσαντες,
 ἀνθ' ὀπλιτῶν καὶ ἱππέων ἀγαθῶν, εὐτράπελοι καὶ πα-
 λαιστρίται καὶ καλοὶ λέγεσθαι: nisi forte leg. καλοὶ
 καὶ ἀγαθοὶ, ut certe suspicor. Observandum autem
 hic obiter ὀπλίτας opponi παλαιστρίταις, aut certe ab
 illis distingui, sicut in l. Cic., quem modo protuli in
 Παλαίστρα, Armis et Palæstra. Quinetiam illud ἐκ-
 ρύνετες τῶν ὀπλῶν itidem ap. Plut. dicitur propter
 γυμνάσια et παλαίστρας, ut ibi videbis. Ceterum si
 antiquum non esse παλαιστρικός, sed pro eo in usu
 fuisse παλαιστικός, vere a Phrynicho scribitur, idem
 et de παλαιστρίτης judicandum esse crediderim.
 ["Valek. Callim. p. 96=512. Musgr. Bacch. 455.
 Jacobs. Anim. 108." Schæf. Mss. Strato Ep. 34.]
 Παλαιστρικός, i. q. παλαιστικός, de quo supra: παλαι-
 στρικὴ ἀσκήσις, quod Plaut. Palæstricum exercitium:
 ἐπιστήμη, Aristot. quæ Palæstrica ars Fabio. Inter-
 dum vero Palæstræ peritus, sicut et παλαιστικός,
 Plut. Symp. 2, 5. in fine, cum dixisset, Δεύτερον δὲ
 συμπεσόντας ἤδη καὶ γενομένους ἐν χερσίν, ὥτισμοίς τε
 χρήσθαι καὶ περιτροπαῖς ἀλλήλων, subjungit, Ὡς δὲ μά-
 λιστα φασιν ἐν Δεύκτροις τοὺς Σπαρτιάτας ὑπὸ τῶν ἡμε-
 τέρων παλαιστρικών ὄντων καταβιβασθῆναι. || Palæstri-
 cus ap. Fabium Palæstræ magister: ut Bud. in hoc
 ejus l. exp., 2, 8. Sic discernet hæc dicendi magister,
 quomodo palæstricus cursorem faciet, aut pugilem,
 aut luctatorem, aliudve quid ex iis quæ sunt sacrorum
 certaminum. Sed ego nequaquam assentior Budæo,
 exponenti Palæstræ magister, existimoque potius ac-
 cipi generaliter pro Palæstræ peritus. Imo vero id
 affirmari etiam potest e præcedentibus hisce Fabii
 verbis, Ut si quis palæstræ peritus, cum in aliquod
 plenum pueris gymnasium venerit, expertus eorum
 omni modo corpus animumque discernat cui quisque
 certamini præparandus sit: ita præceptorem elo-
 quentiæ etc. Quem igitur vocat hic Palæstræ peri-
 tum, non dubium est quin idem sit cum eo quem
 paulo post Palæstricum appellat; præsertim cum in
 quibusdam exempl. legatur Palæstricus ille. Scribit
 alioqui idem Fab. 2, 11. Ne illos quidem reprehend-
 endos putem, qui paulum etiam palæstricis vacarint.
 Non de his loquor, quibus pars vitæ in oleo, pars in
 vino consumitur, qui corporis cura mentem obrue-
 runt, hos enim abesse ab eo quem instituimus quam-
 longissime velim, sed nomen est idem iis a quibus
 gestus motusque formantur: ut recta sint brachia,
 nec iudoctæ rusticæve manus, ne status indecorus,
 ne qua in proferendis pedibus inscitia, ne caput ocu-
 lique ab alia corporis inclinatione dissideant. ["Mæ-
 ris p. 90. Phryn. Ecl. 102. Thom. M. 576. 675. ad
 Lucian. 1, 264." Schæf. Mss. * Παλαιστρικός, Schol.
 Aristoph. Σφ. 1206.] Ἀπάλαιστρος, Palæstræ impe-
 ritus, ut cum Palæstritam Apalæstro Quintil. (9, 4.)
 opponit. Sed peculiariter dici solet de Imperito pa-
 læstræ, dando huic nomini eam signifi., qua dicitur
 de illa decentia status, motusque, flexusque corporis,
 de qua supra. Cic. Or., Itaque qualis eorum motus,
 quos Apalæstros Græci vocant, talis eorum mihi
 videtur oratio, qui non claudunt numeris sententias.
 ["Jacobs. Anth. 10, 106. Meleager 97. et Jacobs.
 Spalding. ad Quintil. 3, 565. Ruhnck. Ep. Cr. 66.
 Valek. Callim. 94." Schæf. Mss.] * Ἐκπάλαιστρος,
 Hesychio ἀνανδρός, Imbellis, ut sit Qui facile se in
 lucta expugnari sinit. Idem tamen mox ἐκπάλαιστα
 exp. δεινὰ, ὑπερήφανα, Gravia, Superba." [* Εὐπά-
 λαιστρος, Palæstræ peritus, Longin. 34, 2. et not.:
 cf. Horat. Carm. 1, 10, 3. "Φιλοπάλαιστρος, Toup.
 Opusc. 1, 542." Schæf. Mss.]

Ἀναπαλαίω, Luctam redintegro, Luctæ certamen
 reparo. Sed metaph. pro Pugnam redintegro, Præ-
 lium reparo. Item τὴν ἡτταν ἀναπαλαίειν. Theodor.
 ap. Bud. 403., ubi et sine accus. ["Ad Xen. Eph.
 214." Schæf. Mss.] Ἀντιπαλαίω, Reluctor, Obli-
 ctor, Resisto, a παλαίω, sicut ἀντίπαλος a πάλη,
 [Schol. Aristoph. A. 570. Schol. Thuc. 2, 89. * Ἀν-
 τιπάλαισις, Lobeck. Phryn. 352. * Ἀντιπαλαιστής,

Ælian. V. H. 4, 15.] "Διαπαλαίω σοι, Tecum
 "luctor, Lucta tecum certo, Philostr. Her." ["Ku-
 ster. V. M. 67. ad Herod. 379. ad Xen. Eph. 214."
 Schæf. Mss.] "Ἐκπαλαίειν, exp. Eluctari, [Gl.]
 "item Præter gymnasticas leges agere." ["Cattier.
 Gazoph. 73." Schæf. Mss. Philostr. Icon. 1, 6. p.
 772. * Ἐπιπαλαίω, vide Ἐπιπαλάσσω.] Καταπαλαί-
 ωμαι, Eluctor, Lucta vinco. A cujus pass. Καταπαλαί-
 ωμαι est partic. καταπαλαίσθεις ap. Paus. pro Victus
 lucta. || Interdum generaliter pro Vinco, Supero,
 Plato de Rep. 2. Καὶ τοὶ ἐμέ γε ἱκανὰ καὶ τὰ ὑπὸ
 τούτου ῥηθέντα καταπαλαίωσαι. ["Huschk. Anal. 155.
 Boiss. Philostr. 566. ad Mær. 91." Schæf. Mss. * Ka-
 ταπαλαίστος, unde] Ἀκαταπάλαιστος, Ineluctabilis,
 Lucta insuperabilis. Et generaliter pro Insupera-
 bilis, Inexpugnabilis. [Schol. Pind. N. 4, 153.
 Gl. Ineluctabilis, Inextricabilis: * Δυσκαταπάλαι-
 στος, Ineluctabilis. * "Προπαλαίω, Ante luctor,
 Heliod. 70. ἔρωτι." Wakef. Mss.] Προσπαλαίω,
 Collector, Obluctor. Jungitur dativo; dicitur enim
 προσπαλαίειν τινί, sicut et παλαίειν τινί. [Pind.
 Π. 4, 514. "Boiss. Philostr. 401." Schæf. Mss.]
 "Συμπαλαίω, Collector. Vide Παλαίω." [Plut. 6.
 190. Συμπαλαίων καὶ συγκονιούμενος. "Villoison. ad
 Long. 80. 82. Wakef. Georg. 74." Schæf. Mss.
 "Plut. Alcib. 4." Boiss. Mss. * Ὑποπαλαίω, Lu-
 cian. 3, 641.]

"ΠΑΛΑΙΜΩΝ, δ, Palæmon, Deus marinus, Fi-
 "lius Leucotheæ: prius Melicerta, a Latinis Por-
 "tumnus dictus." ["Eur. Iph. T. 270. Sic dicitur
 Hercules, Lycophr. 663. (Forte a luctando.) Kall.
 Mss. Cf. Cic. Tusc. 1, 12. Gl. Portunus: * Πα-
 λαιμόνια, Portunalia.] "At vero Παλαιμονεῖν e
 "Pind. Π. (2, 112.) affertur pro Contendere: Χαίρει
 "πραπίδι παλαιμονεῖ κενεῶ."

"ΠΑΛΕΥΕΙΝ, Allicere, Allicientulo fallere. Bud.
 "vertit, Allicere, Fallere per allectores: ducta sc.
 "metaph. a columba illice, quæ παλεύτρια vocatur;
 "hæc enim excæcata, deinde reti imposita, subsul-
 "tans ceteras allicit. Gaza ap. Aristot. παλευτρία
 "vertit Allectrices, Allectatrices, ut quædam Edd.
 "habent. Legimus autem H. A. 9, 7. Αἰ περισσεραί
 "ζῶσιν ὁκτῶ ἔτη αἱ τετυφλωμένα ὑπὸ τῶν παλευτρίας
 "τρεφόντων αὐτάς. Idem, Τεκμαιρόμενοι ἐκ τῶν κατ'
 "οἰκίαν τρεφομένων παλευτριῶν. Hinc παλεύειν red-
 "ditur etiam Pertrahere in retia, In laqueum alli-
 "cere. Vide Erasm. Prov. Sedens columba, ἡμένη
 "πελειάς: pro quo ἡμένη tamen non male suspicari
 "videtur debere reponi ἡμμένη. Aristoph. Ὀρν.
 "(1083.) Κάπαναγκάζει παλεύειν δεδεμένους ἐν δίκτυ,
 "Plut. Sulla (28.) metaphorice utitur, simulque
 "metaphoricæ signif. rationem ostendit, cum scri-
 "bit, Σύλλας δὲ ταῖς εἰκοσι σπείραις, ὥσπερ ἡβᾶσιν
 "ὄρνισι, τεσσαράκοντα τὰς τῶν πολεμίων παλεύσας,
 "ἀπήγαγεν εἰς τὸ στρατόπεδον ἅπαντας. At vero
 "Παλευτῆς ex Hes. exp. Qui tendit retia, ut aves al-
 "lectas illis irretiat. Redditur et uno verbo Illex."
 [Phot. Παλεῦσαι· ἐξαπατῆσαι, ὑπαγαγεῖσθαι ἀπὸ τῆς
 "πάλης ἢ τοῦ παλαίειν· οὕτως δὲ ἔλεγον τὸν εὐεξαπάτη-
 "τον." Plut. Mor. 1, 198. Lobeck. Aj. p. 400.
 Wakef. Trach. 1051. Jacobs. Anth. 7, 352." Schæf.
 Mss. Lycophr. 405. * Πάλευμα, Bast. ad Greg.
 Cor. 1017. παλεύμασιν ἐθέλχθης. Παλεύτρια, Eu-
 bulus Athenæi 568. * Παλευτρίς, Phot. v. * Παλεν-
 τὰ· τὰ λίνα οἷς τὰ θηρία ἀλίσκεται· ὡς καὶ παλευτρίδες,
 αἱ περισσεραί. Inde Wytténb. ad Plut. 6, 438. ducit
 Lat. Palumbes.] "Παλευτικόν, Hesychio θηρευτικόν:
 "quod et παλ."

["ΠΑΛΗ, Pollen, Flos farinæ, Foës. Econ. Hip-
 pocr. "Ad Mær. 330." Schæf. Mss. Pherecrates,
 Ἀνέπλησα τῷ φθαλμῷ πάλης φουσὼν τὸ πῦρ. Vide Schn.
 Lex. Oxytonos scribitur * Παλή ap. Schol. Ven.
 Il. K. 7. p. 242. * Πάλημα, idem, Nicander A. 551.
 "Lobeck. Aj. p. 280." Schæf. Mss.] "Παλημάτιον,
 "Pulticula, Pulmentarium, J. Poll. (6, 62. 7, 21.)
 "VV. LL. ex Aristoph. cum hac exp. Græca, ῥόφη-
 "μα ἐκ παιπάλης. Hes. exp. τὸ λεπτόν ἄλευρον."
 [* Παλαία, Hesychio * ἀλφισμός, οἱ δὲ πόσιν σίτον.
 * Παλίην, i. q. πάλη, Etym. M. v. Παλύνω.]
 "Παιπάλη, ἢ, Farina tenuissima, Quod in farina est

"tenuissimum, Flos farinæ. Redditur et Flos pol-
lentæ, Pollen. Affertur et παιπάλη ἀλφίτων, e Gal.
κ. Τόπ. 2. Et μετὰ παιπάλης ἀλφίτου, e Diosc., ubi
quidam interpr. Cum polenta, Plinium secuti; sed
magis probatur, Cum tenuissimo farinæ polline,
sequendo Marcellum. || Nix minutatim cadens.
|| Metaph. pro Valde astuto, versuto, vafro, ap.
Aristoph. et q. d. eo cujus subtilis est astutia, s.
versutia: N. (260.) Λέγειν γενήσεται τρίμμα, κρόταλον,
παιπάλη. ["Ad Mær. 330. ad Timæi Lex. 211.
ad Od. O. 418. Heyn. Hom. 6, 303. Lobeck. Aj. p.
280. Brunck. Aristoph. 2, 76. 3, 200." Schæf. Mss.
Polyæn. 4, 3, 32.] "Παιπάλημα, τὸ, i. q. παιπάλη,
Farina tenuissima etc. Ac sicut παιπάλη metaph.
ponitur, sic quoque παιπάλημα pro Versutissimo
et astutissimo, et qui præ versutia novas subinde
vias elabendi excogitat. Demosth. Æschinem vo-
cavit παιπάλημα, veluti Hominem acrimonia et
subtilitate ingenii quotidie multa meditantem mala,
quibus aliis noceret, sibi prodesset, VV. LL. In
quibus Lucian. (3, 189.) de perditissimo et spur-
cissimo homine usus esse traditur, Ὁ παιπάλημα
καὶ κίναδος. Vide Suid. Meminit hujus vocis et
Bud. in Comm. Erasmus item in Prov. Cercopum
cætus. VV. LL. annot. esse etiam Inæqualitatem
summorum montium, teste Etym., sed hunc ipse-
met consule. In Iisd. est Παιπάλημος, Asper, Ru-
dis. Vide Παιπαλόεις. ["Παιπάλημα, Jacobs.
Anth. 6, 386. Wakef. S. Cr. 4, 138. Lobeck. Aj.
p. 280. Valck. Adoniaz. p. 416. ad Mær. 330. Valck.
Hipp. p. 280. Brunck. Phil. 927." Schæf. Mss.
Aristoph. "Ὀρν. 430. Σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπά-
λημ' ὄλον.]

"Παιπαλόεις, Præruptus, Salebrosus, Asper. Σά-
μοιο παιπαλοέσσης, Od. Δ. (671.) ubi exp. τραχείας.
Sic παιπαλοέσσης ap. Eund. Hes. exp. τραχέος. Sed
παιπαλόεσσα ὁδὸς exp. etiam Pulverulenta, et velut
παιπάλην ἀποτελουσα. Vide Eust. Sciendum est
porro Auctorem brevium Scholiorum in Od. K. (97.)
"Ἔσθην δὲ σκοπὴν ἐς παιπαλοέσσαν ἀνελθόν, anno-
tare, παιπαλοέσσαν esse τραχεῖαν. Unde, inquit,
ἐν τῇ συνηθείᾳ appellamus παιπάλιμον eum qui est
τραχύς, non autem ἀπλοῦς. Ubi observa scribi
παιπάλιμον cum ι, non cum η, ut VV. LL. habent:
affertentia alioqui et illam scripturam. Illud porro
παιπαλοέσσαν quosdam et σχολιὰν exponere testatur
Hes." ["Heyn. Hom. 6, 303. 372. Lobeck. Aj.
p. 281." Schæf. Mss. Apud Suid. v. Κίρκη, legitur
παιπαλώσας γυναῖκας, pro quo ap. Etym. *Παιπαλώ-
δεις, Veneficæ.]

"Παίπαλα, Loca prærupta, salebrosa, δύσβατα,
Schol. Aristoph. N. Vide Παιπαλόεις. ["Heyn.
Hom. 6, 303." Schæf. Mss. Hom. Hymn. 1, 39. 141.
Callim. 3, 194. Vide Hermann. ad H. in Apoll. 39. de-
ducentem a πάλλω, Crispo, Torqueo.] "Δυσπαίπα-
λον, Hes. affert pro δύσβατον, σχολιόν, *δυσανά-
βατον, Tortuosum, Inambulatu s. Ascensu difficile:
ut Suidæ quoque δυσπαίπαλος est τραχεῖα, Aspera."
["Nicander Θ. 145. Archilochus Hephæstionis p. 50.]
Πολυπαίπαλος, Multum versutus, Admodum vafers,
Magnus veterator; nam παιπάλη et τρίμμα dicun-
tur ἐπὶ τοῦ πανούργου. Od. O. (418.) Φοίνικες πολυ-
παίπαλοι, ἡπεροπενταί."

"Παιπανεία, Inanis gloria, VV. LL. sine ullo te-
stimonio." [Suidæ ἡ κενοδοξία: forte παιπαλεία.]

"Πασπάλη, τὸ τυχόν, Res vulgaris et minima. Ad-
dit, quosdam exponere κέγχρον, Milium: necnon
ἄλευρα κρίθινα, Farinam hordeaceam. Primæ expo-
sitionis meminit Schol. Aristoph. Σφ. (91.) "Ὑπνον
δ' ὀρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ πασπάλην: exponens sc. βρα-
χύ τι, ἐλάχιστόν τι. Alterius Suid. meminit, expo-
nens τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, ἀλευρότησις, Tenuis-
simæ farinæ particulæ, quæ supra παιπάλη. Rursum
Schol. Aristoph. addit, esse qui πασπάλην vocari
dicant τὴν Μαγνήτιν πέτρον: quæ exp. isti loco
nequaquam convenit, nisi pro Minutissima ejus
particula accipiat, convenientior Suidæ interpr.
est, reddens, Tenuissimæ farinæ particulæ; et illa
quæ exp. κέγχρος, Milii granulum: mox enim dicit
ἦν καταμύση καν ἄχνην: quod et ipsum a frugibus

A "translatum est, signif. sc. τὸ λεπτομερές τοῦ στάχυνος."
["Montf. Palæogr. p. 6." Kall. Mss. "Lobeck. Aj.
p. 281. ad Mær. 330. *Πασπαληφάγος, ibid." Schæf.
Mss.] "Apud Gal. Lex. Hippocr. legitur ETIAM
Πάσπαλος, expositum κέγχρος, Milium: UNDE Πα-
σπαλέτης ap. Hippocr. esse dicit κέγχραλέτης, Milii
molitor, Qui milii grana mola frangit."

"Παλύνω, Aspergo, Conspergo, Od. Ξ. (429.) Καὶ
τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, παλύνας ἀλφίτου ἀκτῆ. Sed
et ἄλφιστα παλύνειν ap. eund. Poëtam signif. quod-
dam ἐπίπασμα. Redditur etiam Misceo, Humecto,
Albefacio, λευκαίνω: quæ signif. et huic Oppiani
loco (K. 3, 171.) quadrare potest, χιὼν δ' ὅτε πάντα
παλύνει: sed reddi etiam potest Nix omnia con-
spersit. Vide Eust. et Etym. necnon Hes." [Gl.
Candido. "Valck. ad Il. 22. p. 60. Phœn. p. 401.
Heringa Obs. p. 12. Act. Traj. 1, 209. Toup. Opusc.
1, 198. 318. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. xxxv.
Anth. 8, 351. Koen. ad Greg. Cor. 262. Wakef.
Trach. 572. Heyn. Hom. 6, 623." Schæf. Mss. I. q.
παλάσσω, Apoll. Rh. 3, 1256. Dionys. P. 1049.
Theocr. 4, 28. Χὰ σύριγγ' εὐρώτι παλύνεται, Schol. λε-
πύνεται ὑπὸ εὐρώτος *πάλυν γὰρ ἔλεγον τὸ λεπτότα-
τον τοῦ ἀλεύρου, f. leg. πάλην. *Παλυντῆ, Polenta,
Lexx. Gr. sine Auctore. *Ἀμφιπαλύνω, Apoll. Rh.
3, 1246. *Διαπαλύνω, Eur. Phœn. 1170. κράτα διε-
πάλυνε, i. q. eis λεπτὰ διέχεε.] "Ἐπαλύνων, Galeno
ap. Hippocr. est ἐπιπάσσω, Inspergens. Dicitur
frequentius παλύνων. [Leg. *Ἐμπαλύνων. *Ἐ-
πιπαλύνω, Koen. ad Greg. Cor. 262." Schæf. Mss.
*Καταπαλύνω, Schol. Nicandri Θ. 241." Wakef.
Mss. *Ὑπερπαλύνω, Anal. 3, 184.]

ΠΑΑΙΝ, Iterum, Rursus, Denuo. In qua signif.
Hom. jungit aliquando adverbio αὐτίς, ponens sc. ista
duo ἐκ παραλλήλου: Il. B. (276.) Οὐ θὴν μιν πάλιν
αὐτίς ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ Νεικείην κ. τ. λ. Sic Od.
Ξ. (356.) τοὶ μὲν πάλιν αὐτίς ἐβαινον Νηὸς ἐπὶ γλαφυ-
ρῆς, cum antea dixisset de iisdem, αὐτοὶ δ' ἀποβάντες.
C Sed utitur adverbio πάλιν et cum verbo simplici, cir-
cumloquens, ut ita dicam, ejus compositum: ut cum
πάλιν ἔλθεῖν, ἵεναι, Iterum ire, ponit pro ἐπανελθεῖν
s. ἐπανιέναι, Redire. Quo dixit modo et δόμεναι
πάλιν, Rursus dare, pro Reddere. Ad quos ego lo-
cos Tibullum respexisse existimo, eosque imitari
voluisse, cum dixit, Atque iterum erroneum sub tua
signa voca. Nec enim dubium cuiquam esse potest,
quin hie Iterum voca sit pro Revoca. Sed quamvis
πάλιν ἔλθεῖν, sicut πάλιν ἵεναι, poni soleat pro Re-
dire, ut modo dixi, est tamen et ubi πάλιν ἔλθεῖν ac-
cipiatur pro ἀνάπαλιν ἔλθειν: Od. T. (533.) Καὶ δὴ
μ' ἀράται πάλιν ἔλθέμεν ἐκ μεγάροιο: de quo dicam
et infra, in Πάλιν sumto pro ἀνάπαλιν. Est autem
usitatum pariter solutæ orationis Scriptoris adv.
πάλιν, et quemadmodum dicitur πάλιν αὐτίς ab Hom.
ceterisque Poëtis ἐκ παραλλήλου, sic et ab illis, scri-
bentibus tamen potius αὐτίς cum θ, necnon πάλιν
αὐ: ut a Dem. pro Cor. Σκοπεῖτε ἐν τούτοις πάλιν αὐ.
Apud Eund., Εἰ μὴ τις τέχνη πάλιν αὐ γενήσεται.
D Item sicut πάλιν cum verbo ἔλθεῖν aut simili ap.
Poetas pro Redire legitur, sic et ap. illos, ac nomi-
natim ap. Thuc. et Xen. Nam ap. Thuc. habetur πά-
λιν ἔρχεσθαι pro ἐπανερχεσθαι, et πάλιν ἀφίκετο pro
ἐπανῆλθεν, ut et ipse Schol. testatur. Sed et πάλιν
ἀπῆλθεν dixit itidem Isochr. Invenitur et πάλιν κομί-
ζεσθαι ap. Dem. pro Recuperare, et πάλιν ἀποπέμπων
ap. Plut. pro Remittens. Jungitur porro et verbis
cum ἀνὰ compositis, ut πάλιν ἀναλαμβάνειν, Dem.
(p. 42.) et πάλιν ἀναβλέπειν ap. Aristoph. (Πλ. 95.)
item πάλιν ἐπάνειμι, Xen. (Ἑλλ. 6, 1, 7.) || Πάλιν,
Versa vice, E diverso, E contrario, ἀνάπαλιν, Dem.
'Ἄλλ' οἱ δύντες μὲν, πάλιν δ' ὕστερον ἀφαιρούμενοι.
Idem, Ὑμῶν τοίνυν οὐδ' ἂν εἰς οὐδὲν ὦν ἰδίᾳ τινὶ δόλῃ,
τοῦτ' ἀφέλοιτο πάλιν. Quibus in Il. πάλιν non ite-
ratum, sed contrarium actum significare annotat
Bud. existimans et Lat. Rursus, locum hic habere.
Accipit vero πάλιν signif. contrarietatis et in alio ge-
nere loquendi ap. Hom., ubi dicit οὐδὲ πάλιν ἐρέει: nam
hic πάλιν ἐρέει exp. Contradicet, Repugnabit. Ubi non

satis apte πάλιν reddi possit ἀνάπαλιν. At in versu A illo Od. T., quem protuli supra, Καὶ δὴ μ' ἀράται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάρου, pro ἀνάπαλιν ἐλθεῖν, inquit Eust., quibus subjungit, ὁ ἔστιν, ἔξω τον μεγάρου ὅθεν ἦλθον. Certe πάλιν ἐλθεῖν hic nihil aliud est quam ἐξελθεῖν, ut et Schol. exp. || Accipitur autem πάλιν, interdum et pro ὀπίσω, Retro, Retrorsum: ut in πάλιν ἐρῦειν. Et ὅσσε πάλιν κλίνασα, Il. Γ. (427.) Retrorsum flectens oculos. Sic Il. N. (3.) de Jove, αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινῶ, Νόσφιν, ἐφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν, ubi tamen Eust. exp. ἀλλαχόσε, Alio. Itidem vero πάλιν et πρόσω Eur. inter se opp. pro πρόσσω καὶ ὀπίσω, ut loquitur Hom., i. e. Antrorsum ac retrorsum: (Hec. 958.) Φύρουσι ταῦτα θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσσω, verum idem sonare hic ac si dixisset ἄνω κάτω, Sursum deorsum, scribit Erasm., cui subscribo. Sed et iu πάλιν ἐλθεῖν pro ἐπανελθεῖν dixerit forsitan aliquis πάλιν esse retro: quoniam ejus qui revertitur, velut retrogradum est iter; sed non idem δόμεναι πάλιν dici queat. ["Toup. Emendd. 1, 308. Valck. Diatr. 60. Phœn. 1053. Soph. El. 1046. Musgr. Andr. 293. Or. 808. Phryn. Ecl. 124. Thom. M. 685. ad Charit. 502. 639. Wakef. Herc. F. 748. Phil. 935. Eum. 262. Abresch. Æsch. 2, 4. Jacobs. Anth. 7, 407. ad Diod. S. 1, 561. Heyn. Hom. 4, 31. 250. 622. 5, 155. 227. 6, 61. 175. 234. 365. 8, 203. 691. Contra, 5, 534. Toup. Opusc. 1, 316. Diod. S. 1, 260. 355. ad Thom. M. 124. Heusing. ad Mall. 145. 160. Brunck. Œd. T. 849. Wakef. S. Cr. 4, 12. Lucill. 121. Agathias 70. Retro, Valck. Phœn. p. 476. Ammon. 86. Brunck. Phil. 935. Item, Porro, Abresch. Lectt. Aristæn. 293. Item, Pariter, Jacobs. Anth. 10, 41. Posthac, Deinde, ibid. Eur. Phœn. 1061. Conf. c. πόλιν, Valck. Phœn. p. 419. 275. 476. P. Abresch. Paraphr. (v. Antonin. Lib., Markl. Suppl. 460. 557. 1112. Musgr. 460. 1112. Markl. Iph. A. p. 107. Musgr. 774. Iph. T. 1421. Rhes. 115. Herc. F. 946. Abresch. Æsch. 2, 4. Jacobs. Anth. 7, 399. Porson. Phœn. 1245. Bast Lettre 151.; cum παρῆν, Schweigh. Emendd. in Suid. 28.; cum πρὶν, Jacobs. Anth. 7, 407.; cum πάλαι, ad Lucian. 1, 282. 491.; cum πᾶσιν, ad Charit. 555.; cum πόσις, Musgr. Hel. 1303. Πάλιν τῶν et πάντων conf., ad Dionys. H. 1, 528. Π. abundat, P. Abresch. Paraphr. 397. In compositione quid? Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 7. ad Timæi Lex. 205. In comp. i. q. εὔ, μάλα, Wakef. Phil. 448. (Jacobs. Anth. 7, 16.) Cattier. Gazoph. 95. T. H. ad Plutum p. 446.: de continuatione, 445. Cum gen., Il. Φ. 593. Τὸ π., Musgr. Herc. F. 777. Γε π., τὸ π., Valck. Hipp. p. 183. Π. καὶ π., Strabo 6. p. 478. Π. αὔ, T. H. ad Plutum p. 203. Bentl. 320. ad Lucian. 2, 170. Heyn. Hom. 5, 47. Π. γὰρ αὖθις, Soph. Fr. Pelei. Π. ἡκεῖν, Valck. Phœn. p. 275. 'H π. τροφή, Alberti Peric. Cr. 45. Π. ἐξοπίσω, Hesiod. Θ. 181. Π. ἰέναι, Brunck. Phil. 975. Π. κλίνειν, Heyn. Hom. 4, 543.: Porson. Hec. p. 80. Ed. 2.: 'Non raro accidit, ut hæc ipsa vox (πάλιν) vel perderetur, vel corrumpereetur.' Vide ibi omnino et p. seq." Schæf. Mss. ["Πάλι, pro πάλιν, ap. Poetas, Rursum," ["Ruhnk. Ep. Cr. 85. Valck. ad Rover. p. xiii. Toup. Opusc. 1, 28. Phryn. Ecl. 124. ad Charit. 780. Jacobs. Anth. 6, 78. 7, 118. Huschk. Anal. 164. Epigr. adesp. 389. Πάλ', Bentl. Aristoph. 323." Schæf. Mss. Phocyl. 80.]

"Παλιμπαγηδόν, Tergiversando, VV. LL.: at Hes. "τὸ εἰς τοῦτίσω ἀναποδίζειν." [Leg. * Παλιμπαγηδόν. Cf. Aristot. Part. Anim. 2, 16.]

'Ανάπαλιν, E contrario, E diverso, Versa vice, ἐκ τοῦ ἐναντίου, πάλιν, Hes.: Hermog. 'Ανάπαλιν σοι ἔχω, i. e. ἐναντίως. Eust. Εἰσὶ δὲ ἐπικεκλιμένοι, αἱ συγκεκλεισμένοι, αἱ ἀνάπαλιν ἔχουσιν αἱ ἀναπεπταμένοι. Et cum gen. Οὐπὲρ ἀνάπαλιν οἱ Θηβαῖοι ποιοῦσι, Cui contrarie faciunt, i. e. Cui contrario modo. Invenitur et eis τὸ ἀνάπαλιν, pro In contrariam partem, Contrario modo. ["Valck. Adoniaz. p. 363. Fischer. ad Palæph. 110. Brunck. Aristoph. 2, 231. Lucian. 1, 807. Diod. S. 2, 552. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 99. 187. Plato Phæ-

dro 307. Heind. Τὸ ἀνάπ., Valck. Callim. p. 42. * 'Αναπαλινωρος, Toup. Opusc. 1, 24." Schæf. Mss.] "Ἐκπαλιν κοτεῖν, Hes. teste est ἐναντιολογεῖν." Ἐμπαλιν, itidem pro E contrario, Contra, E diverso, Versa vice, Lucian. "Ἐμπαλιν ἀναστρέφεται τὸ πρᾶγμα, E contrario res evenit, In contrarium res cedit, Versa vice evenit. Quibus modis vertit Bud. afferens ex (1, 677.) Τὸ δὲ ἔμπαλιν ἢ σὺ ἡλπισας γίγνεται, E contrario evenit quam tu sperasti, Contra quam tu sperasti. Item e Xen. (Ier. 4, 5.) Τοῖς δὲ τυράννοις καὶ τοῦτο ἔμπαλιν ἀνέστραπται, pro In contrarium evenit. Ex Herod. cum dat. ἔμπαλιν ἄλλοις, Contra quam alii. Exp. vero et Aliter s. Secus quam alii. Dicitur ETIAM Τὸ ἔμπαλιν, pro quo sæpius per crasin LEGITUR Τοῦμπαλιν: Eur. (Hipp. 390.) τοῦμπαλιν πεσεῖν φρενῶν. Item ἐκ τοῦμπαλιν, Thuc. (3, 22.) Καὶ ἅμα οἱ ὑπολειμμένοι ἐξεληθόντες προσέβαλλον τῇ τείχῃ τῶν Πελοποννησίων, ἐκ τοῦμπαλιν ἢ οἱ ἄνδρες αὐτῶν ὑπερέβαινον, Diversa quam qua sui conscenderant parte, Bud. "Ἐκτοῦμπαλιν, Hes. exp. "ἐκ τοῦ ἐναντίου, E contrario; itidemque Suidas, "ap. quem Ms. Codex habet ἐκτοῦμπαλιν: vulgatæ "Edd. divisim ἐκ τοῦμπαλιν." Quinetiam τὰ ἔμπαλιν ex Herod. affertur, de Nilo, Τὰ ἔμπαλιν πεφυκέναι τῶν ἄλλων ποταμῶν. || Retro, Retrorsum: ut quidam exp. in hoc versu Hesiodi (A. 145.) Ἐμπαλιν ὅσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκῶς: alii autem interpr. Contra. Apud Herodian. cum gen. 5, (6, 17.) Πᾶσάν τε τὴν ὁδὸν ἦνευ τρέχων ἔμπαλιν ἐαυτοῦ: quod Bud. exp. ἀναποδίζων ἐαυτὸν εἰς τοῦτίσω. Polit. vertit Retrorsum currens. ["Valck. Adoniaz. p. 364. Hipp. p. 206. Lucian. 1, 23. Brunck. ad Æsch. Pr. 446. Lesbon. 188. Diod. S. 1, 323. Wakef. Trach. 223. Georg. 67. Posidipp. 16. Alphæus 2. Onestes 6. Schol. Aristoph. Πλ. p. 180. Hemst. p. 184. Elog. de Thuc. 13. Heyn. Hom. 5, 534. Retro, Eur. Hec. 343. Cum gen., Dionys. H. 1, 99. Τὸ δ' ἔμπ., Julian. Æg. Epigr. 2. Jacobs. Anth. 12, 246. Τὸ ἔμπ., Anim. 230. Musgr. Hel. 959. Τὰ ἔμπ., Jacobs. Anth. 12, 372. Dionys. H. 1, 74. Αὐτὸ ἔμπ., Lucian. 2, 32. 'Ες τὸ ἔμπ. ἢ, 1, 803. 830. Εἰς ἔμπ. τρέπειν, Jacobs. Anth. 9, 341. "Ἐμπ. εἰς, Musgr. Ion. 1154. Τοῦμπαλιν, Reiz. Acc. 93. Ammon. 126. Valck. Diatr. 7. Porson. ad Hec. 347. Wakef. S. Cr. 2, 114. 4, 64. Ilgen. Hymn. 376. 420. Herod. 98. 537. Aristoph. A. 1045. Jacobs. Anth. 8, 257. 9, 288. 12, 371. Antiochus 2. Meleager 33, 2. ad q. l. vide Jacobs. Seq. gen., Xen. K. Π. 8, 4, 32. Τάμπαλιν, Musgr. Hel. 317. Antip. Sid. 9. Jacobs. Anth. 9, 288. 12, 372. 376. Τοῦμπ., τάμπ., ad Herod. 703. 718. Ἐμπαλιν, Antip. Thess. 63. Philipp. 34. Epigr. adesp. 389. ad Charit. 430. 773. Wakef. S. Cr. 4, 33. Meleager 128. Archias 31." Schæf. Mss. "Ἐμπαλιν, Manetho 2, 253.] 'Ἐξέμπαλιν, aliud Adv. et quidem bicomp., ubi fortasse vacat ἐξ, ac pro ἔμπαλιν accipi potest. Sed Hes. exp. ἐπαριστέρως. [* Τραπέμπαλιν, Phot. ἐπ' ἀριστερᾷ ὑπεναντίως οὕτως Φερεκράτης. * "Πάμπαλιν, ad Athen. T. 2. p. 526. Schw." Dindorf. Mss.]

["Πάλια, ἢ, i. q. ἐπίβδα, Hes. v. Γάμοι.]

ΠΑΛΛΩ, αλῶ, Vibro, Quatio, Agito, Il. Γ. (19.) αὐτὰρ ὁ δούρε δῶυ κεκορυθμένα χαλκῷ Πάλλων, Vibrans: pro quo et Crispans dici posset Poëtice, ac fortassis etiam Coruscaus. Item Π. (142.) περὶ ἔγχους loquens, τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς. Dicitur vero et de leviori s. minus vehementi agitatione, Il. Z. (474.) de Hectore, Αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεί κύσε, πηλέε τε χερσὶ. Ubi quidam interpr. Libavit, quod expositio Græca sit ὑψώσαντα διακινεῖν. Apud eund. Poetam frequens est πάλλειν κλήρους, Movere s. Quatere sortes. At Bud. solum etiam πάλλειν putat accipi pro Sortes movere, Sortiri, in Il. Γ. (324.) "Ὡς ἂρ ἔφαν' πάλλειν δὲ μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ Ἀψόρων. Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλήρος ὄρουσεν: sed ego a Bud. dissentiens, subaudiri dico accusativum κλήρους, e præcedentibus, ubi legitur, αὐτὰρ ἔπειτα Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκῆρῃ πάλλον ἐλόντες, Ὅσπότερος δὲ

πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος. Sic autem et Il. H. (181.) et in aliis hujusmodi Il. subaudiendum hunc accus. esse puto. At vero ap. Soph. idem ille αὐτοὺς κλήρους ἐπῆλαν interpr., Sortibus collocarunt : (El. 709.) Στάντες δ' ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβεῖς Κλήρους ἐπῆλαν καὶ κατέστησαν δίφρους. “Πηλαι, Vi-
“brare, Concutere, κραδάναι, σείσαι.” || Πάλλω in solu-
ta etiam oratione legitur. Affert enim Idem e Philostr. p. 23. Πάλλειν ἀφροδισίους τινὰ, pro Commovere. Et e Themist. de Anima 3. πάλλειν neutraliter positum pro Palpitare formidine : ubi de homine territo et pavente dicit, Ἀλλὰ πάλλει μὲν ἡ καρδιά, καὶ φρίττουσιν αἱ τρίχες. At vero ap. Soph. cum dat. φόβῳ, Πάλλων φόβῳ, ubi exp. παλλόμενος, [cf. Œd. T. 153.] Quod pass. partic. Bud. exp. itidem Contremiscens in Plut. de Cic. Καὶ μόλις ἐπανεῖτο παλλόμενος καὶ τρέμων ἐπὶ πολλῶν ἀγώνων. || Sed et pro Sortiri ab Herod. (3, 128.) accipi hanc passivam vocem testatur : idem Hes. certe παλλόμενον exp. κληρούμενον. || AT Πάλτο, quod est sine incremento pro ἔπαλτο, Eust. exp. προσέκρουσε et προσέπταισε in B
Il. O. (645.) Στρεφθεῖς γὰρ μετόπισθεν ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο. [“Πάλλω, Mitsch. H. in Cer. 187. Musgr. Bacch. 585. Or. 322. Heracl. 16. Hel. 1167. El. 435. ad Charit. 400. Thom. M. 553. ad Charit. 694. Wakef. Ion. 213. 1170. Herc. F. 123. Trach. 512. Phil. 1125. 1135. 1149. Eum. 562. Jacobs. Aum. 201. Anth. 6, 110. 9, 230. Kuster. Aristoph. 74. Heyn. Hom. 7, 39. 165. De sortibus, ad Anton. Lib. 68. Verh., Musgr. Phæn. p. 223. Valck. ad Herod. 262. Anim. ad Ammon. 52. Ruhnck. Ep. Cr. 205. Toup. Opusc. 1, 317. 2, 124. I. q. βάλλω, Valck. Oratt. 366. cf. Il. E. 304. Neutraliter, Brunnck. Aristoph. 3, 180. Porson. Or. 316. Conf. c. βάλλω, Jacobs. Anim. 201. Heyn. Hom. 4, 516. (cf. Valck. Oratt. 366.) Müll. ad Lycophr. p. 556. Musgr. ad Phæn. p. 223. Πάλτο, Heyn. Hom. 7, 107. Πέπαλται, Brunnck. El. 480. Πεπαλὼν, Greg. Cor. 216.” Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 520. Æschines Dial. 3, 12. Callim. H. 1, 65.]

“Ἀειπαλῆς, Qui semper vibratur, perpetuo motu C
“agitatur et vibratur, i. fere q. ἀεικίνητος. Cordis
“epitheton est.” “Μεσσοπαλῆς, Hesychio κραδαινό-
“μενον ἐκ μέσου.” “Μεσσοπαλῆς, Eid. τὸ ἐκ τοῦ
“μέσου κραδαινόμενον :” [var. lect. Il. Φ. 172.]

Σακέσπαλος, vel, ut alii, Σακεσπάλος, Scutum vi-
brans s. quatiens, aut Clypeum, pro Bellicosus :
quasi ὁ τὸ σάκος πάλλων : unde abundare σ in hoc
vocab. tradit Eust., sicut et in σακεσφόρος. Habet au-
tem unicum λ comp. hoc σακέσπαλος, sc. tanquam ab
aoristo formatum. [Cf. Ἐγχέσπαλος. “Heyn. Hom. 5, 24. ad Apollod. 1148. Christod. Ecphr. 144.”
Schæf. Mss.] AT VERO Πάλλα pro σφαῖρα ap.
Eust. 1554. tanquam a præes. Πάλλομαι : [ad Od. Z. 115. p. 251. Hesychio est σφαῖρα ἐκ ποικίλων νημάτων
πεποιημένη. Cf. Gal. Comm. in Cocchii Chirurg. 138. Vide Schn. Lex.] “Παλίξεσθαι, Pila ludere, Hes.
“σφαιρίζειν.” ITIDEMQUE Παλλὰς tanquam a
præes. Πάλλω : dicitur enim παλλὰς quasi Vibratrix
dea : et quidem Hastæ vibratrix, utpote bellicosa.
Alii tamen aliunde deducunt, ut te docebit Eust. at-
que alii Scholl. Dicitur autem sæpe quidem Παλλὰς
Ἀθήνη, et tum epith. est Παλλὰς : interdum vero et
Παλλὰς sine adjectione, ut et Lat. utuntur, ac tum
proprii nominis vice fungitur. Eadem est ratio ET
IN Φοῖβος Ἀπόλλων ac Φοῖβος : itidemque Latine
Phæbus Apollo, et Phæbus. [“Παλλὰς Ἀθηναίη,
Ruhnck. Ep. Cr. 51. Mitsch. H. in Cer. 271. Bergler.
Præf. Od. p. 15. : Versu 262. Batrach. Παλλὰς sine
additamento posuit ; ego non memini ap. Hom. a
Παλλὰς unquam abesse Ἀθήνη s. Ἀθηναίη. Παλλά-
δες in Ægypto, Wessel. ad Diod. S. 1, 56.” Schæf.
Mss. Strabo 17. p. 601.] Est autem a nomine
Παλλὰς FORMATUM Παλλάδιον, Simulacrum Palla-
dis. Quod fuit etiam Nomen δικαστηρίου Athenis.
Vide plura ap. Plut. Theseo, item Herodian. et Suid.,
necnon Schol. Aristoph. et Etym. [“Lucret. 4,
1155. ad Timæi Lex. 127. Valck. Oratt. 366. Fa-
bric. B. Gr. 1, 326. Luzac. Exerc. 172. 180. Stähl.
Eum. 412. Aristoph. Fr. 289. ad Diod. S. 2, 640.

Ἐπὶ Παλλαδίῳ, ad 1, 80.” Schæf. Mss. “Clem.
Alex. 31. Tzetz. ad Lyc. 355.” Kall. Mss. Plur.
Herod. 4, 189. Philistius ap.] Eust. (Il. p. 63.) ha-
bet ETIAM Πάλλας paroxytone, quod accipi ait pro
νέος : in qua signif. ΔΙCΙ Πάλλαξ quoque, unde sint
Παλλακὴ et παλλάκια. Est autem Πάλλας, αὐτος, et
Nomen proprium, et quidem non uni tributum. Ab
uno autem eorum dicti sunt Παλλαντίδαι, qui a
Theseo ejecti fuisse dicuntur. [“Πάλλας, Jacobs.
Anth. 6, 289.” Schæf. Mss.] “Παλλαντιάς, pro
“Epith. Palladis, VV. LL. ex Epigr.” [“Jacobs.
Anth. 9, 162.” Schæf. Mss. * Παλλαντικός, Paus. 8.
p. 691.]

Παλμός, ὁ, ITEM Πάλμα, Vibratio, Agitatio. Exp.
autem πάλμα et nomine πήδημα a Schol. Soph., at
παλμός frequens est ap. Medicos et quidem pro Pal-
pitatione : ut παλμός καρδίας ap. Ægin. In VV. LL.
annotatur e Greg. Naz. παλμός dictum de Radio solis
in aqua reflexo : item e Gal. de Pulsibus, παλμὸν
dici etiam de arteriarum motu. Gorr. autem de hac
voce ita, Παλμός, Palpitatio. Est diastole præter
naturam in aliqua parte facta. Fit in omnibus cor-
poris partibus quæ distendi dilatarique possunt,
h. e. naturaliter mollibus, ut extendi et rursus in se
sidere possint, ut cute et subjectis musculis, sed
præsertim ventriculo, vesica, utero, intestinis, jeci-
nore, liene, et septo transverso : adhæc in arteriis
etiam et corde, in quibus palpitationem diversum
multum a pulsu motum esse, manifesto apparet.
Palpitatio namque non iis modo partibus, sed aliis
etiam omnibus quibus incidere potest, solius morbi
opus est, neque ad ejus generationem quicquam na-
tura confert. Sed neque passio est voluntariæ virtu-
tis propria, aut instrumentorum ad eam spectantium,
sed, ceu modo dictum est, omnibus corporis partibus
quæ dilatari possunt, incidit, eas exaltans inflansque
ad eum modum quo arteriæ dilatantur. Incidit au-
tem etiam una cum palpitatioue partis quodammodo
huc atque illuc concussio, eod. quidem modo quo
etiam in tremore, sed majoribus intervallis. Palpi-
tans namque musculus, si magnus est, dum dilata-
tur, totum membrum sæpenumero secum attollit :
dum vero contrahitur, deorsum ferri ceu rei cuidam
inanimatæ permittit, ita ut totus motus præter natu-
ram sit, non autem, sicut in tremore, mistus quo-
dammodo et compositus. Ejus causa est etc. [“Παλ-
μός, Toup. Opusc. 1, 553. Alciph. 192. Thom. M. 179. 657. Heyn. Hom. 6, 528.” Schæf. Mss. “I. q.
ῥίπη, de vento, Nonn. Jo. 3, 41. de fulgure, D. 2,
193. de luce, 21, 329.” Wakef. Mss. Nicander Θ.
744.] “Βαλμός, Hesychio στήθος, Pectus : itidem-
“que Suidæ.” “Παλμοσκόπος, Qui παλμὸν contem-
“platur, et ex eo divinatur. SIC παλμικὸν οἰωνισμα,
“Augurium quod inde captatur. Vide Suid.”
[* Παλμοσκοπία, Divinatio quæ fit e palpitatione.
“Παλμώδης, ad Diod. S. 1, 219.” Schæf. Mss.]
“Παλμικός, vide Παλμοσκόπος,” [Suid. v. Οἰωνιστική.
A πάλμα profluit * Παλματίας, ὁ, σεισμός, Genus
terræ motus, Tremor Senecæ, Aristot. de Mundo c. 4.
* Παλματικός, Eudocia p. 41. ET * Παλμαστικός,
Nonnus ad Greg. Naz. Stelit. p. 151. (Hist. Syn. 1,
70.) Τὸ π. ἐστὶ διὰ τῆς πάλσεως τοῦ σώματος γνωρίζο-
μενον, οἷον ἐπάληθ' ὁ δεξιὸς ὀφθαλμός, τότε σημαίνει.
Cf. Theocr. 3, 38. Ἀλλεται ὀφθαλμός μιν ὁ δεξιός,
Plaut. Pseud. 1, 1, 105. Ita supercilium salit. Vide
Schn. Lex. * Πάλσις, Nonn. l. c. Suid. v. Οἰωνιστι-
κήν. “Etym. 394.” Schæf. Mss.]

Παλτὸς, Vibratus, q. d. Vibratilis, ut παλτὸν πῦρ,
ap. Soph. (Ant. 131.) pro Fulmine ; παλτὸν πῦρ, τὸ
κεραύνιον, Eust. : tanquam sc. ἄνωθεν παλλόμενον, ut
habet Schol. Soph. Item παλτὸν pro κληρωτὴν, Hes.,
ut παλλέσθαι pro κληροῦσθαι. [“Valck. Phæn. p. 61.”
Schæf. Mss.] AT Παλτὸν substantive Jaculi s. Teli
quoddam genus. Quidam interpr. Tragula : quidam
et Pilum. Hesychio est ἀκόντιον. Xen. Ἰππ. (12,
13.) Ἀκόντισμά γε μὴν τὸ μακρότατον ἐπαινοῦμεν καὶ
γὰρ ἀποστρέψαι καὶ μεταλαβεῖν παλτὸν οὕτω μᾶλλον ὁ
χρόνος ἐγχερεῖ. Ubi tamen Cam. vertit, Telum, ita
hunc locum interpretans, Jaculum autem ejici lon-
gissimo spatio optimum putamus ; ita enim cum

avertere, tum mutare telum, tempus magis permittet. Præcedit autem ibid. Ἀντί γε μὴν δόρατος καμακίνου, ἐπειδὴ καὶ ἀσθενὲς καὶ δύσφορόν ἐστι, τὰ κρανείνα εὐπαλτα [al. δύο παλτὰ] μᾶλλον ἐπαινοῦμεν: quæ Idem ille ita vertit, Camacinarum hastarum loco, h. e. hastatarum perticarum, quæ et fragiles et graves, probatur nobis, si gestentur corneæ, quæ vibratiles magis sunt. Existimavit enim Cam. εὐπαλτα esse a nomine ADJ. Εὐπαλτος, quod significet Vibratilis, i. e. Vibratu facilis, Qui facile vibrari potest. Ac certe non video quæ alia lectionis hujus interpr. afferri possit; sed eam ego suspectam habeo, et pro εὐπαλτα reponi debere παλτὰ existimo, tum quod sequatur alter ille περί παλτον locus, tum quod inveniam itidem Ἑλλ. 3, (4, 14.) κρανείνα παλτὰ, p. 292. meæ Ed., Ὡς δ' ἐς χεῖρας ἤλθον, ὅσοι μὲν τῶν Ἑλλήνων ἐπαισαν τινὰς, πάντες ξυνέτριψαν τὰ δόρατα· οἱ δὲ Πέρσαι κρανείνα παλτὰ ἔχοντες, ταχὺ δώδεκα μὲν ἰππῆς, δύο δ' ἵππους ἀπέκτειναν. De κρανείνα autem quod hic vides, quin reponendum sit pro κρανάινα in illo Ορυσculi περί Ἰππικῆς loco, minime dubitandum esse putans, ita scripsi: quamvis mea quoque Ed. ceteras sequens κρανάινα habeat. Idem K. Π. 6, (2, 7.) παλτὸν esse aptum iis qui volunt τὴν μάχην ποιῆσθαι ἐκ χειρὸς, ostendit ita scribens, Παλτὸν δὲ ἐν ἰσχυρότερον ἕκαστος λαβὼν, προσλαύνειν διανενόηται, ὥς ἐκ χειρὸς τὴν μάχην ποιησόμενος: 8, (8, 11.) Καὶ ἐν παλτὸν ἕκαστῳ δοὺς εἰς χεῖρα, ὁμόθεν τὴν μάχην ἐποιεῖτο. Sed Idem alibi (1, 2, 9.) non hunc solum, sed et alterum usum παλτοῖς tribuit, scribens de Persis, Καὶ ἐν κολεῷ κοπίδα, ἢ σάγαριν· ἐτι δὲ γέρον, ἢ παλτὰ δύο· ὥστε τὸ μὲν ἀφεῖναι, τῷ δ', ἂν δέη, ἐκ χειρὸς χρῆσθαι. [“Zeun. Ind. Xen. K. Π. Ammon. 109. Heyn. Hom. 7, 165. Thom. M. 676. ad Charit. 690. Lobeck. Aj. p. 286. Schneid. ad Xen. K. A. 47.” Schæf. Mss.] “Πάλθος, Arcus, Funda, Hes. quod et παλτόν.” Δίπαλτος, ὁ, ἢ, Qui utrimque vibratur, vibrari potest. Generalius vero δίπαλτα ξίφη ap. Eur. (Iph. T. 323.) quidam interpr. Enses accipites. At vero ap. Soph. Aj. (408.) p. 24. Πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἂν με Χεῖρι φονεῖται, Utrimque telum vibrans, Bud. Vide Schol., qui inter alia habet, λαβὼν τὰ δίπαλτα δοράτια. Eust. quoque vult a substantivo παλτὸν esse hoc δίπαλτος: scribit enim, Καὶ παλτὸν εἶδος τι ὅπλου ἐξ οὗ καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ δίπαλτος φονεῖται. [“Wakef. S. Cr. 4, 200. Lobeck. Aj. p. 286. ad Eur. Tro. 1102. Musgr. El. 774.” Schæf. Mss.] Διπάλτως, Utrimque telum vibrando, Utrimque movendo, Ambabus manibus, Totis viribus, VV. LL. sed sine Auctore. Εὐπαλτος, vide Παλτόν. [* Τρίπαλτος, Æsch. S. c. Th. 993. * “Παλάζω, ad Hesych. 1, 1310, 20.” Dahler. Mss.]

“Ἐπάλλων, Hesychio δούλος, λάτρης, Servus, Famulus: qui alibi πάλμων.” [“Πάλμων, Clitar-chus in Glossis ap. Athen. 267., ubi vide Animadv.” Schw. Mss. “Forte ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι, a saliendo, a cita et expedita corporis agitatione, ut Latini servos Tibios a tibia appellabant, quod agiles in tibiis, h. e. cruribus, essent, aut esse certe deberent.” Ern.: Valck. autem in Animadv. ad Ammon. 100. restituit *Ἐπάμων, i. q. ὁπάων.]

Πάλος, ὁ, Vibratio, Concussio, Agitatio, Eur. (Iph. A. 1151.) Βρέφος τε τοῦμόν σῶ προσοῦδισας πάλῳ, Infantem meum vibrando illisisti solo, s. vibratum. || Sortitio, Sors, Apoll. Rh. 1, (395.) Κληῖδας μὲν πρῶτα πάλῳ διεμοιρήσαντο. Et πάλῳ λαχὼν ex Herod. (4, 153.) pro Sorte delectus. [“Ad Anton. Lib. 68. Verh., Toup. Opusc. 1, 317. 2, 113. ad Herod. 240. 262. Musgr. Iph. A. 1151. Heyn. Hom. 4, 517. Lobeck. Aj. p. 365. Vocabulum Græciæ inferioris, T. H. ad Plutum p. 93.” Schæf. Mss.] “Ἀμπαλος, ὁ, Eustathio ὁ ἐκ δευτέρου πάλος, s. κληρος, per sync. pro ἀνάπαλος, i. e. ἀναδασμός,” [Pind. O. 7, 110. Μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμπαλον μέλ-Λεν θέμεν: in Schn. Lex. statuitur esse falsa lectio pro ἄμ πάλον θέμεν, i. e. ἀναθέμεν πάλον.] “Ἐκπά-λιον, Hes. exp. ἀκλήρωτον: nam πάλος est κληρος.” Hinc VERBUM Παλάσσω pro κληροῦμαι et λαγχάνω. Sciendum est, inquit Eust. 674., Παλάσσειν significare non solum μολύνειν, i. e. Inquinare, Fœdare,

A Contaminare, sed etiam κληροῦσθαι et λαγχάνειν, ut apparet e κλήρῳ πεπάλαχθε. Sed addit derivari a Πάλλω, e quo esse et Πάλος pro κληρος. At ego dixerim potius atque adeo dicere malui Παλάσσω, hanc signif. habens esse a Πάλος. Habentur autem Il. H. (171.) illa verba κλήρῳ πεπάλαχθε, Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερές, ὅς κε λάχῃσι, ubi tamen alii hunc IMPER. Πεπάλαχθε a Πάλλομαι formare maluerunt. Sic autem et πεπαλάχθαι, Od. I. (331.) Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον. || At Παλάσσω in altera illa signif., quæcunque in ea sit origo hujus verbi, [ab ead. est origine, qua παλύνω,] non est infrequens; præsertim vero passiva vox: Il. E. (100.) παλάσσετο δ' αἵματι θῶρηξ. Et A. (169.) λύθρῳ δ' ἐπαλάσσετο χεῖρας ἀάπτους, Od. X. (402.) Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον. Alibi (Il. A. 97.) ἐγκέφαλος πετάλακτο. Utitur et Hesiod. “Erg. (2, 351.) Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένον.” [“Valck. ad Il. 22. p. 58. ad Callim. 1, 161. 210. ad Herod. 545. ad Charit. 749. Markl. Iph. p. 336. Jacobs. Anth. 8, 58. 11, 58. Heyn. Hom. 5, 20. 249. 339. 6, 140. 628. 8, 93. 109. Illino. Apoll. Rh. 3, 1046. Πεπάλαχθε, Heyn. Hom. 5, 338.” Schæf. Mss. Callim. L. P. 7. Quint. Sm. 12, 402. * Πάλαγμα, ad Æsch. Suppl. 303. * “Παλαγμός, Porson. Or. 909.” Schæf. Mss. Æschylus Eustathii Il. B. p. 254.] “Πα-λαχῇ, Sors. Alia significata vide ap. Hes., qui habet “etiam Παλαχῆθεν, quod exp. ἐκ γενεᾶς, et ἐκ παλαι-“ οῦ.” [Nicander Θ. 449. ἐκ παλαχῆς ἐπαίεται, Schol. ἐξ ἀρχῆς. * Ἐκπαλάσσω, Æsch. S. c. Th. 462. Tzetz. “Educ. Fil. 264.” Elberling. Mss.] “Ἐμπαλασσόμενοι “κατέρρεον, sc. ἐς τὸν ποταμόν, Schol. Thuc. 7, “(84.) p. 263. exp. συμπλεκόμενοι κατέπιπτον, Mutuo “sibi implexi: de Atheniensium agmine properan-“ ter transire fluvium compulso. Suid. paulo aliter “distinctum habet eum locum, Οἱ δὲ ἐμπαλασσόμε-“ νοι κατέρρεον ἐς τὰ ἐπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ περι-“ στάντες δὲ οἱ Συρακούσιοι ἐβαλλον τοὺς Ἀθηναίους: “sed minus recte exp. ἐμπίπτοντες.” [Herod. 7, 85. Οἱ δὲ ἐν ἔρκεσι ἐμπαλασσόμενοι διαφθείρονται, Laqueo C implicati. Conf. c. ἐμπαλάσσω, Ælian. H. A. 10, 47. 15, 1. 16, 25.] “Apud Hesych. legitur etiam Ἐμπα-“ λέξαι, ἐμπλέξαι: et Ἐμπαλούγματα, αἱ * ἐμπλοκαί. “Sed suspectam ea scripturam habent:” [leg. ἐμπα-“ λάξαι, * ἐμπαλάγματα: cf. Æsch. Suppl. 303. Καὶ κρυπτά γ' Ἦρας ταῦτα τῶν πυλλαγμάτων, ubi παλ-“ λάγματα Scholiastæ sunt αἱ περιπλοκαί. Schn. Lex. ducit a πάλλαξ s. παλλακή: alii legunt παλλακι-“ σματα, alii παλαίσματα. Pauw. leg. censet uno λ, * παλάγματα. * Ἐπιπαλάσσω, Eur. Iph. T. 880. Πρὶν ἐπὶ ξίφος αἵματι σῶ Παλάξαι, al. παλαῖσαι.]

[* Ἀμφιπάλλω, unde * Ἀμφίπαλτος, Anal. 1, 208.] Ἀναπάλλω, Vibro, Quatio, Concutio, vel Evibro. In oratione soluta frequentius usurpatur quam simplex πάλλω. Hinc est PARTIC. Ἀμπεπαλὼν, Il. Γ. (355.) Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προίει δολιχόσκιον ἔγχος: pro ἀναπαλὼν, in aor. 2. Item Od. Ω. (521.) Αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προίει δολιχόσκιον ἔγχος: ubi annotat Eust. significare, sicut et in altero illo loco, ἀνακινή-“σας: formari autem ab ἔπαλον aor. 2., cujus partic. D παλὼν, et Ionica reduplicatione πεπαλὼν: et cum præp., factaque syncope, ἀμπεπαλὼν. Ἀναπήλαι aor. 1. Bud. ap. Plut. exp. Vibrare, dicens pro eod. poni ab eo κραδαίνειν. Ab Eod. citatur et hic Aristot. locus in l. de Mundo, (4, 29.) ubi de terræ motu loquens, ait, Οἱ δὲ ἀναπάλλοντες, καὶ ταῖς εἰς ἑκάτερον ἐγκλίσει καὶ ἀναπάλλεσι διορθοῦντες αἰεὶ τὸ σειόμενον, παλματῖαι λέγονται. A Suida ἀναπάλλω exp. etiam ἀναπηδῶ et ἀνασειώ. Idem ἀναπήλαι, ἀνακινήσας explicat, afferens hujus signif. exemplum. Ἀναπάλλομαι, Pass. Vibror, Quatio, item ἀναπηδῶ: videtur enim vox pass. potius hanc signif. habere quam Suidas activæ tribuit. Il. Υ. (424.) αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ὡς εἶδ', ὥς ἀνέπαλτο. Strabo, Ἀναπαλεῖς πῆγας ἐκ τοῦ τραχήλου κατὰ τὴν * γοργομοίαν. Eust. ἀναπάλλεσθαι ait de equo dictum se in pedes erigente, ob pavorem. [Aristoph. B. 1358. “Ad Anton. Lib. 68. Verh., Ruhnck. Ep. Cr. 205. Wakef. ad Mosch. 2, 109. ad Herod. 173. Eur. Bacch. 1179. Jacobs. Anth. 6, 429. Kuster. Aristoph. 74.]

Heyn. Hom. 4, 523. 5, 430. 8, 495. 496. De cordis subsaltatione s. præcordiorum tremore, Toup. ad Longin. 303. et Ind. v. Ἀναβ. Ἀμπάλλω neutral., Brunck. Aristoph. 3, 180. Porson. Or. 316. Heyn. Hom. 5, 431." Schæf. Mss. Aristoph. B. 1400. A. 1131.] Ἀνάπαλσις, ἡ, Vibratio, Evibratio, Concussio, Bud. ex Aristot. Habetur in Aristot. I. proxime c. [*Ἀντιπάλλομαι, Cassii Probl. 26. Μένει καὶ οὐκ ἀντιπάλλεται.] Ἀποπάλλω, Evibro, Ejaculo, cum accus.: Suid. tamen dicit genitivo jungi. Ἀποπάλλομαι passiva vox, Evibror: Diog. L., Τὸν δὲ διάττοντας, οἷον σπινθῆρας ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἀποπάλλεσθαι. Basil. Hexaem., Κατὰ τὴν ἀνάκλασιν τοῦ φωτὸς μαρμαρυγῶν πανταχόθεν ἀποπαλλομένων τοῦ ὕδατος. ["Aristot. Probl. 9, 14." Seager. Mss. "Wakef. ad Moschum 2, 109." Schæf. Mss. *Ἀποπαλμός, Diog. L. (4, 44.) Epicuro 672. Kraus. "Stob. Ecl. Phys. 346." Kall. Mss. *Ἀπόπαλσις, Evibratio, Ejaculatio, Epicurus in Epist. ad Pythoclem, ap. Diog. L. Epicuro." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611. Gal. ap. Hippocr. exponens Ἀποπάλησις. *Ἀποπαλτικός, unde *Ἀποπαλτικῶς, Sext. Emp. 670. "Schneid. ad Epicur. 57." Schæf. Mss.] Ἀποπαλέω, [s. Ἀποπαλλέω,] Circumflexum pro ἀποπάλλω: unde ἀποπαλήσει ap. Hippocr., quod Erot. exp. σαλεύσει καὶ σφόδρα κινήσει. ["Ad Herod. 628." Schæf. Mss. Ἀποπάλησις, s. Ἀποπάλλησις, Gal. Gloss. Hippocr. "Ἀποπαλλήσιος, Heringa Obs. 104." Schæf. Mss. *Ἀνταποπάλλω, Niceph. Blemm. 144. *Ἀνταπόπαλσις, Cassii Probl. 26.] Ἀπαπάλλω, Quasso, Concutio, διακραδαίνω, [Orpian. A. 2, 620. Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλοιων ὀρέων ἀπαπάλλεται ἄκρας.]

"Ἐκπαλές, est ἔξαρθρον, forsan Emotum e com-
page sua," [Hippocr. 491, 22.] "παρὰ τὸ ἐκπά-
λεσθαι, quod sit ἐκκινεῖσθαι: a quo esse videtur et
ἐκπάλη, quod Idem exp. ἐχωρίσθη, ἀπέστη, ἐξέπε-
σεν. Apud Eund. est ἐκπαλήσαντες, expositum
ἐκπεσόντες." [Ἐκπάλλω, Π. Υ. 483. μυελὸς αὐτὲ
Σφονδυλίων ἐκπαλθ', Ekiliit. "Eust. Dionys. P. 521.
*Ἐκπαλός, i. q. ἐκπαλῆς, Erot. Ἐκπαλέω, Hippocr." Wakef. Mss. "Ἄδ Herod. 728." Schæf. Mss. Schn. Lex. citat Plut. Lys. 12. Ρίψις καὶ πτώσις οὐρανίων
σωμάτων, οἷον ἐνδύσει τινὶ τόνου καὶ περιτρόπου κινή-
σεως ἐκπαλῶν, φερομένων οὐκ αἰεὶ πρὸς κ. τ. λ., ubi
vulgo legitur παρατρόπου κινήσεως, ἐκ παλμῶν φερ.
κ. τ. λ. *Ἐκπάλησις, i. q. ἐξάρθρωσις, Hippocr. 470=777.]

"Ἐμπάλλω, exp. Vibro, κινῶ: sed sine exemplo."
[Poëtice Ἐνιπάλλομαι, Apoll. Rh. 3, 756. *Ἐπιπάλλω, Æsch. Choeph. 160. "Ad Hesych. 1, 1327, 6." Dahler. Mss. *Καταπάλλω, Musgr. Hel. 1167. An hinc καταπάλμενον ὕδωρ? Leon. Tar. 58. Heringa Obs. 272." Schæf. Mss. Eumath. 69. "Καταπάλλομαι, Desilio, Tryph. 476. Nonn. D. 18, 13. (εὐὶ κατεπήλατο δίφρου.)" Wakef. Mss. *Ἐγκαταπάλλομαι, Opp. A. 4, 661. Πόντῳ δ' ἐγκατέπαλτο, nisi sit ab *Ἐγκατεφάλλομαι. "Καταπάλητις, ad Charit. 691=294." Schæf. Mss.] "Καταπάλητις, Hesychio "teste dicitur et τὸ ἀφιέμενον βέλος, et Instrumen-
tum quod telum ejaculatur: forsan quod κατὰ τοῦ
ἐχθροῦ πάλλει τὸ βέλος. Idem et καταπέλητις: La-
tine Catapulta." [*Μεταπάλλομαι, Sortior cum aliquo, Π. Ω. 400. Τῶν μεταπαλλόμενος, sed leg. τῶν
μέτα π., secundum Schn. Lex. *Παραπάλλομαι, Juxta salio, Eur. Iph. A. 225." Kall. Mss. *Περιπάλλω, Quint. Sm. 10, 371. 14, 44.]

*Προπάλλω, unde *Προπαλῆς, i. q. προπετής, J. Poll. 6, 120. γλῶττα: Adamant. Physiogn. 2, 1. ὀφθαλμοί. Cf. Ἐκπαλῆς, Προαλῆς. *Προπάλεια, i. q. δαιψίλεια, Sext. Emp. adv. Math. 8, 219.] "Προπα-
λῶς, Hesychio δαιψιλῶς."

*Προσπάλλω, Schol. Apoll. Rh. 2, 45. *Προσπαλῆτις, Fabula Eupolidis, Priscian. 18, 24, 190. 18, 25, 225." Elberling. Mss. "T. H. ad Plutum p. 470. ad Timæi Lex. 180." Schæf. Mss.]

"Παιπάλλω, Concutio. In VV. LL. additur etiam
Ἐxplozo, Indago; sed signif. duorum verborum,
sc. Παιπάλλειν et Παιπαλῶν, perperam in unam
commiscent: ut ex Hes. cognosces." "Πιπάλ-

"λων, Hes. teste pro πάλλων dicitur, i. e. κραδαί-
ων."

*Παλέω, s. Παλλέω, unde ap. Hes. Παλήσειε διαφθείρει: Ἐπάλλησεν ἐφθάρη: Πεπαληκέναι ἐκπε-
σεῖν: Πεπαλημέναι βεβλαμμένοι. Apud Phot. Πε-
παλμένοι βεβαμμένοι καὶ πεπαλκέναι λέγεται, τὸ
ἐκπίπτειν τὰ πλοῖα. Herod. 1, 25. Εἰ παλήσειε ὁ ναυ-
τικός στόλος, i. q. ἐκπίπτει: Cod. autem Ms. habet
παλαίσειε. Cf. Ἀποπαλέω, Ἐκπαλέω, et vide Schn.
Lex. v. Παλαίω.]

ΠΑΛΑΜΗ, ἡ, Palma, Manus, secundum quosdam.
Unde et hoc ipsum Lat. vocab. Palma ortum esse
putatur, ut dicta sit Palma quasi Palama. Sed in
exemplis quæ afferuntur, hoc nomine signif. generaliter
manus: nec aliam esse ejus signif. quidam censent.
Est autem Poeticum et quidem cum ap. alios Poetas, tum ap. Hom. frequens. Od. A. (104.)
παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος, Π. Γ. (338.) Εἰλετο δ'
ἄλκιμον ἔγχος ὃ οἱ παλάμηφι ἀρήρει, Schol. τῇ χειρὶ,
addens esse λέξιν παράγωγον Αἰολικῶς. Affertur vero
et pro ἐκ τῆς χειρός. Utitur autem sæpius in plur.,
ut Π. A. (238.) Ἐν παλάμησι φορέουσι, O. (411.) Τέ-
κτονος ἐν παλάμησι δαήμονος. Item παλαμάων aliquot
locis. Subjungo autem Παλάμη verbo Πάλλω, quod
Etym. ab hoc verbo deductum esse velit illud no-
men: cui tamen alioqui hac in re vix assentiri pos-
sum. || Παλάμη, metaph. Ars s. Via aut Ratio
qua aliquid efficitur. Pro Commento et astutia
excogitata atque machina Bud. ab Aristoph. accipi
ait, afferens Σφ. (644.) Δεῖ δέ σε παντοίας πλέκειν Εἰς
ἀπόφευξιν παλάμας. Ubi παλάμας reddere possis et
Fabricas. Apud Theogn. quoque παλάμαι exp. Rationes
excogitatæ, s. Adminicula et subsidia in-
venta, (624.) Παντοῖαι δ' ἄρεται καὶ βίοντον παλάμαι.
A Cam. autem Rationes et artes. ["Sic Suidas
citans Herod. 8, 19. τὴν παλάμην commodè interpr.
τέχνην, nempe Rationem atque viam efficiendi ali-
quid." Schw. Mss.] Idem ap. Pind. O. 10, (25.)
θεοῦ σὺν παλάμῃ interpr. Ope divina. [Soph. Phil.
177. 1206. "Thom. M. 450. Wakef. Eum. 111.
S. Cr. 4, 63. Jacobs. Anim. 106. Anth. 6, 294. 11,
203. Artificium, Ruhnck. Ep. Cr. 101. Bergler. Al-
ciph. 278. Fischer. ad Anacr. p. 16." Schæf. Mss.]
Ἀπάλαμος, vide Ἀπάλαμος. [*Βαρύπαλας, Pind.
Π. 11, 37.] "Δυσπάλαμον, Hesychio δυσχερὲς, κακό-
τεχνον, Difficile et Malis instructum artibus,"
[Tzet. ap. Kust. ad Suid. in Λυκόφρων. "Potter.
ad Lyc. in Comm. Præf." Boiss. Mss. Æsch. Eum.
849. 882. *Δυσπαλάμος, Suppl. 874.] Εὐπάλαμος,
ὁ, ἡ, Manu industria s. perita structus, Cui perita
manus adhibita est, i. e. artificium. Et uno verbo
Artificiosus, in Epigr. τέκτονος εὐπαλάμων ὕμνων.
["Wakef. Herc. F. 151. Jacobs. Anth. 7, 257. 341.
8, 74. Toup. Epist. de Syrac. 335. Opusc. 1, 559." Schæf. Mss.]

Παλαμάομαι, Struo, Molior, Machinor, Aristoph.
N. (176.) τί οὖν πρὸς τάλφιτ' ἐπαλαμήσατο; (A. 659.)
Πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλαμάσθω, Καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ
τεκταινέσθω. Τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ: q. l. habet et Cic.
in quadam ad Att. Epist.: Philostr. autem dixit,
Μηχανὰς τε παλαμήσασθαι καὶ τοῦ χωρίου ἀποπειρᾶ-
σθαι. Hinc et COMP. Ἐπιπαλαμάομαι, quo utitur
Lucian. (2, 524.) Καὶ οἱ κόλακες συνέθεον ἐπιπαλαμη-
σόμενοι, ὀρῶντες ἐδώδιμον ἔτι ὄντα τὸν Δεινίαν, i. e.,
ut vertit Bud., Aliquid admachinaturi s. contechna-
turi, Deintegro in dolium incubituri. At Cam. ver-
tit, Concurrerant assentatores correpturi fraudibus
s. artibus suis Diniam, quem adhuc cernerent arrodi
posse. Sunt autem et qui vertant hic Astute applau-
suri. Sed in isto Luciani loco veram lectionem esse
arbitror ἐπιπαλαμησόμενοι, quam et ipse Bud. alibi
sequitur, loquitur enim de quodam qui repente dita-
tus fuerat, statimque a meretrice irretitus et spoli-
atus: q. d. Demessuri opes quas meretrix reliquas
fecerat. Sed hanc lectionem exposui et supra inter
derivata a nomine Καλάμη, T. 2. c. 16. || Παλαμά-
σθαι extra metaph. etiam ponitur interdum pro Ad-
ministrare, Efficio, Gero, quibus verbis redditur a Bud.
afferente e Xen. K. Π. 4, (3, 4.) de Centauris, Ὡστε
προβουλεύεσθαι μὲν ἀνθρώπου φρονήσει, ταῖς δὲ χερσὶ

τὸ δέον παλαῖσθαι, ἵππου δὲ τάχος ἔχειν καὶ ἰσχύν. [“Ruhnck. Ep. Cr. p. 43. ad Mær. 319. Toup. Opusc. 1, 316. Thom. M. 450. Wakef. Phil. 177. 1206. Trach. 1207. S. Cr. 4, 64. Kuster. Aristoph. 123. * Παλάμημα, Ruhnck. l. c. Thom. M. l. c.” Schæf. Mss. Ælian. H. A. 1, 32. * Παλαμητός, unde * “Ἀπαλάμητος, Ruhnck. ad Tim. p. 8.” Schæf. Mss. * Ἀντιπαλαμάω, Schol. Æsch. S. c. Th. 443. “Theoph. Bulg. Ep. 42. Const. Manass. Chron. p. 32. Amat. 9, 48.” Boiss. Mss. * Συμπαλαμάομαι, Synes. 21. 150.]

AT VERO Ἀπάλαμος ET Παλαμναῖος habent v ascitium. Et Ἀπάλαμος quidem Poeticum est duntaxat, dictum quasi ἀπάλαμος, de eo cuius manibus nulla industria inest, s. ars aut sedulitas; Cui manus sunt minime industriæ: Il. E. (597.) Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμος, ἰὼν πολέος πεδίοιο, Στήν ἐπ' ὠκυρόω ποταμῷ ἄλαδε προρέοντι, Schol. ἀπειρον, καὶ μὴ ἔχοντα τεχνάσασθαι τι, ὡς οἶον ἄχυρα, καὶ μὴ ἔχοντα παλαῖν ἢ παλαῖσθαι τι. Idem vero alibi affert νέος οὐκ ἀπάλαμος pro νέος οὐκ ἀνακίς, ubi fuerit ἀπάλαμος, cuius παλάμαι, i. e. Manibus, nil roboris inest. At Hesiod. “Erg. (1, 20.) ἀπάλαμον appellavit Inertem: ut sc. dicatur ἀπάλαμος quasi Cui manus sunt minime laboriosæ: “H γε καὶ ἀπάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει: [Pind. ‘O. 2, 105. ἀπάλαμοι φρένες exp. Indomitæ, Insolentia efferatæ, ὑβριστικά. “Hesiod. Γνωμ. Ἐλεγ. 281. Theogn. 481. Solon ap. Clem. Alex. Str. l. 6.” Seager. Mss. “Heyn. Hom. 5, 112. Ruhnck. ad Tim. p. 8. Brunck. ad Poet. Gnom. p. 284. 327. Musgr. Cycl. 593. ad Charit. 328. * Ἀπαλαμνῆς, ibid. “Theod. Prodr. 5, 213.” Kall. Mss.] Invenitur ETIAM Ἀπάλαμος, sed alia signif., ap. Pind. ‘O. (1, 95.); exp. enim Cui nulla arte s. ope obsisti potest, Ineluctabilis, Insuperabilis, “Ἐχει δὲ ἀπάλαμον βίον τοῦτον ἐμπεδόμοχθον. [“Brunck. ad Poet. Gnom. 327. Wakef. Phil. 177. S. Cr. 4, 63.” Schæf. Mss. * Εὐπάλαμος, Æsch. Ag. 1539. “Const. Manass. Chron. p. 106.” Boiss. Mss.]

Παλαμναῖος vero, Cuius manus cæde contaminata est, Cæde contaminatus, Sicarius, Soph. El. (587.) “Ἦτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ' οὗ Πατέρα τὸν ἀμὸν πρόσθεν ἐξάπλωσας, Plut. Pompeio, τὸν μὲν προσφέροντα τὴν κεφαλὴν ὡς παλαμναῖον ἀπεστράφη. || Synes. autem dixit, τὸν παλαμναῖον τῆς χώρας Ἀνδρόνικον, pro Pestem et perniciem regionis. Sed et παλαμναία γνῶμη καὶ γλῶττα ap. Eund. Dira et conscelerata mens et lingua. || Παλαμναϊστὰι ἀραὶ, Diræ ultimique exempli imprecationes, Synes. Vide Bud. 207. 208. 214. || Παλαμναῖος Jupiter, Qui est vindex et ultor eorum qui manus cæde contaminant. Apud Aristot. redditur Sanguinari a Bud., cuius et Comm. 721. vide; necnon Eust. et Etym. Item παλαμναῖαι ἱκεσίαι, Supplicationes ob cædem commissam, in VV. LL. || Παλαμναία dicebatur etiam ἀσπίς τις κατὰ θηρίων, Eust. Vide et Etym. [Xen. K. II. 8, 7, 3. “Kuhn. ad Paus. 252. Cassaub. ad Inscr. Her. p. 355. Cren., Fischer. Palæph. p. lxx. Toup. Opusc. 2, 201. Valck. Hipp. p. 265. ad Charit. 327. Thom. M. 527. 675. Wakef. Trach. 1207. Eum. 236. 451. Luzac. Exerc. 75. Brunck. Apoll. Rh. 164.” Schæf. Mss. * “Παλαμναῖον, τὸ, Contagium cædis, Eur. Iph. T. 1218.” Kall. Mss. “Παλαμναϊστατος, Anna C. 377.” Elberling. Mss.]

“Παλαμναῖομαι, pro παλαμάομαι, Compono fraudes, VV. LL.; sed significatio τοῦ παλαμναῖος dissensit.”

[* “ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ, (Nom. propr.) Bergler. Alciph. 283. * Παλαμήδειος, 279. 283. Athen. 1, 28. Brunck. Aristoph. 2, 54.” Schæf. Mss. “Παλαμήδειον μηχανήμα, Anna C. 7.: σκέμμα, 47.” Elberling. Mss.]

“ΠΑΛΛΑΚΗ, ἡ, vel Παλλakis, ἰδος, ἡ, Pallace, s. Pallaca, Concubina. At Pellex differre existimatur. Od. E. (202.) ἐμὲ δ' ὠνήτη τέκε μήτηρ Παλλakis. Aristoph. (Σφ. 1353.) ἔξω σε παλλακίην. Apud Plut. et Παλλακὴ et Παλλακίς. Prima signif. Puellam s. Juvenculam declarare existimatur, et e πάλ-

“λαξ fieri.” [Πάλληξ, Gl. Pupa, Pupula, Catulaster. “Postremum hoc Græcæ vocis originem patefacit; sicut enim a Catuliendo, Catulaster, ita ἀπὸ τοῦ πάλλειν, primum * πάλλος, mox forma intensiva, πάλλαξ.” Valck. ad Ammon. p. 52. Vide Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 225. “Ad Mær. 97. Valck. ad Callim. p. 111. Πάλλαξ, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 58. Παλλακὴ, Valck. Anim. ad Ammon. p. 52. Plut. Mor. 1, 1. Oxon., ad Charit. 238. 280. ad Diod. S. 1, 124. Παλλακίς, ibid. Jacobs. Exerc. 2, 152. Valck. Anim. l. c.” Schæf. Mss.] “Παλλακεύομαι, Sum pallaca, concubina, Synes. Ep. 3. Καὶ αὐτὴ πάλα μὲν ἐπαλλακεύετο ναυκλήρῳ δεσπότη. Sic Plut. Tῷ Φαβίῳ παλλακεύεται: [cf. Brut. 13.] Ab Herod. (4, 155.) poni pro In concubinum accipere, quidam annot.” [“Schneid. Anab. 78.” Schæf. Mss.] “Verbale Παλλακεία, Concubinitus, Dem. (1386.) “Τὰς μὲν ἐταίρας ἡδονῆς ἐνεκα ἔχομεν, τὰς δὲ παλλακὰς τῆς καθ' ἡμέραν παλλακείας.” [τῆς καθ' ἡμ. θεραπείας τοῦ σώματος, Reisk.] “Ubi complectitur domestica ministeria quibus παλλακαὶ fuuguntur.” [* Παλλακία, Gl. Pellicatus, Concubinitus. * “Παλλακίῳ, Tanquam pellicem punio, Tzetz. ad Lyc. 1113.” Kall. Mss. * Παλλάκισμα, ad Æsch. Suppl. 303.] “Ἐκπαλλακίδιοι, Hesychio οἱ νόθοι, Nothi Spurii; Nati sc. ἐκ παλλακίδος.” “Παλλακὸς, Eid. “est ἐρώμενος, Amasius.” “Παλλάκιον, τὸ, e πάλαξ, per dimin.: unde et Hes. exp. μειράκιον, Adolescentulus. At VV. LL. interpr. etiam Scortillum.” [Gl. Concubinitus. * Παλλακίδιον Plut. 9, 153. * Παλλακίτις, vide Lex. VV. Peregr.]

“ΠΗΛΗΞ, ἡκος, ἡ, Galea, Cassis, Od. A. (256.) “Σταίη ἔχων πῆληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε. Idem dicit πῆληκα φαεινὴν, Il. N. (527.): et Ἰππόκομον πῆληκα, Il. (797.) Apud Hes. per i in posteriore syllaba scriptum πῆλιξ, exponentem itidem περικεφαλαία, et derivantem παρὰ τὸ πῆλαι, quod est κραδᾶναι, σείσαι: ad quod etymon Hom. quoque alludere videtur, ut qui dicat Il. O. (608.) “ἀμφὶ δὲ πῆληξ Σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσειτο μαρναμένοιο Ἐκτορος.” [“Heyn. Hom. 4, 528. 7, 100.” Schæf. Mss.] “Εὐπῆληξ, Pulcra ornatus galea, Epigr.” [“Wakef. S. Cr. 3, 139. Toup. Opusc. 1, 389.” Schæf. Mss.] “Πέλλιξ, Hesychio κράνος, Galea, Cassis: quæ et πῆληξ.”

“Πῆλυξ, Hesychio ῥάγας, Fissura, pro quo ap. Suid. Πήλαξ, ῥάγας. Apud J. Poll. vero πῆλυξ non solum ὁ τῆς περικεφαλαίας λόφος, Galeæ crista s. conus: verum etiam ὄργανόν τι ψαλτήριον: pro quorum priore est ap. Hom. πῆληξ, utrobique per ῆ: et non pro Cono galeæ, sed pro Ipsa galea, ut quam ponat περὶ κροτάφοισι, tribueus ei et ἱπποκόμον epitheton.”

“ΠΕΛΕΜΙΖΩ, Moveo, Commoveo, Quasso, Concutio, Il. N. (443.) καὶ οὐρίαχον πελεμίξεν Ἐγχεος, P. (528.) ἐπὶ δ' οὐρίαχον πελεμίχθη Ἐγχεος, Hesiod. “Θ. (458.) Τὸν καὶ ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται εὐρεία χλὴν: (842.) Σκληρὸν δ' ἐβρόντησε καὶ ὄβριμον ἀμφὶ δὲ γαῖα Σμερδαλέον κονάβησε καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν. Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζεται.” “Ολυμπος Ὀρνυμένοιο ἄνακτος. COMPOSITO καταπελεμίζω Apoll. Rh. 2, (92.) usus est pro καταφέρω, Incutio: καδδὲ βαρεῖαν Χεῖρ' ἐπὶ οἱ πελεμίξει: “Schol. enim ibi exp. κατήνεγκε.” [“Πελεμίζω, Wakef. S. Cr. 1, 79. ad Il. II. 612. Brunck. Apoll. Rh. 135. Jacobs. Anth. 11, 173. 209. Heyn. Hom. 4, 652. 6, 219. 399. 452. 7, 159. Πελεμίσθη, Valck. ad Röver. 63.” Schæf. Mss.]

“ΠΕΛΤΗ, ἡ, Pelta, Scutum brevius, Plut. Artax. (24.) Τὴν γε φαρέτραν ἐνημμένους καὶ τὴν πέλτην φέρων, de Fort. Alex. Π-ολεμαῖος ὑπερέσχε τὴν πέλτην, sc. τοῦ Ἀλεξάνδρου, Pelta protexit et tutatus est Alexandrum, Athen. (16.) e Xenoph. Τὸ Πελοικὸν ὠρχεῖτο, καὶ κροτῶν τὰς πέλτας ὠκλαζε καὶ ἐξάνιστο, καὶ ταῦτα πάντα ἐν ῥυθμῷ πρὸς τὸν αὐλὸν ἑταίροις, Collisione peltarum plausum excitans. Hes. et Suid. dicunt esse ἀσπίδα quæ non habeat ἵνυν, Eminentem in circumferentia veluti limbum, Umbonem: Suid. rursum ἀσπίδιον τετραγώνον: Liv. peltam cetræ haud dissimilem esse. Amazonum

"peltas hederæ folio similes fuisse, auctor Xen.: A
 "Plin. Indicæ ficus foliorum latitudinem peltæ effi-
 "giem Amazonicæ habuisse: Virg. autem narrat
 "Amazonidum lunatis agmina peltis: innuens lunæ
 "semiplenæ formam habuisse. Ab Hes. exp. etiam
 "δόν et ἀκόντιον: ut a Suida quoque λόγχη et κατα-
 "πέλτης: sed parum recte, meo quidem iudicio.
 "Rursum ap. Hes. reperio πέλτης: quod esse dicit
 "θωράκιον ὄπλον, et εἶδος ταρίχου. Pro eo Suid. ha-
 "bet Πέλτον, terminatione neutra, iisdem verbis ex-
 "ponens." ["Πέλτη, Timæi Lex. 211. et n., Toup.
 "Opusc. 1, 334. Ammon. 109. Ind. Corn. Nep. s. v.,
 "item p. 294. Lennep. ad Phal. 184. ad Herod. 546. Eur.
 "Alc. 501. Rhes. 311. et Musgr., Thom. M. 676.
 "ad Charit. 690. Wakef. Alc. 509. Jacobs. Anth. 6,
 "398. ad Diod. S. 2, 36. Jaculum, Musgr. Rhes. 410.
 "Schneid. Anab. 83." Schæf. Mss. Herod. 7, 89. Ari-
 "stoph. A. 563. πέλτην σείων κάκοντιον: Eur. Bacch.
 "772. Πέλτας θ' ὅσοι πάλλουσι. Vide Schn. Lex., qui ducit
 "h. v. a Πάλλω. * "Πελτὸς, Thom. M. 676." Schæf.
 "Mss.]" "Πελτάριον, Parvula pelta s. cetra," ["Athen.
 "200." Schw. Mss. "Thom. M. 676. ad Lucian. 1, 395.
 "Πελτίδιον, ibid. Πελτοφόρος, Lennep. Phal. 184. Ari-
 "stot. Pepl. 16." Schæf. Mss. Polyb. 3, 43, 2, 75, 7.
 "Xen. K. Π. 7, 1, 12. * Πελτάζω, Peltam gesto, Vect.
 "4, 52, K. A. 5, 8, 3. Max. Tyr. Diss. 7. p. 74. Ed.
 "Cant. "Appian. 2, 272." Wakef. Mss.]" "Πελταστής,
 "ὁ, i. significans q. comp. Πελτοφόρος, Qui peltam
 "ad pugnam gestat, Peltatus, Peltasta, Cetratus: Liv.
 "(31, 36.) Nocte cetratos, quos πελταστὰς vocant,
 "loco opportuno inter bina castra in insidiis abdide-
 "rat. Utroque utitur Xen. 'Ελλ.: priore, 4, (3,
 "8.) posteriore, 2, (4, 8.): opponens τοὺς πελταστὰς
 "τοῖς ὀπλίταις, utpote ferentarios et leviter armatos.
 "Sic ap. Plat. Περιθέουσι πελτασταί." ["Lennep.
 "Phal. 184. Ind. in Corn. Nep. s. v., item p. 294.
 "Zeun. Ind. Xen. K. Π. Toup. Opusc. 1, 334. ad
 "Diod. S. 2, 36. Thom. M. 676. Musgr. Rhes. 311."
 "Schæf. Mss. Lex. Xen.]" "Πελταστικός, Ad pelta-
 "stam pertinens. Apud Plat. de LL. πελταστική,
 "sc. ἐπιστήμη, Peltastica scientia, h. e. dextre sese
 "protegendī pelta in conflictu cum adversario: ut
 "πελταστικός etiam dicitur Qui pelta sese tueri in
 "pugna probe novit: unde adv. πελταστικότητα,
 "Xen. Œc. (21, 7.) More peritissimorum peltasta-
 "rum." ["Lucian. 1, 846." Schæf. Mss.]"
 "Καταπέλτης, ὁ, Catapulta, Machina et telum
 "bellicum, de quo multa Vitruv. 10, 15. et 18.
 "Athen. (538.) de Alexandro, "Ὅταν Ἀθήνας πολιορ-
 "κῇ μυρίασι παροπλίαις καὶ τοῖς ἴσοις καταπέλταις καὶ
 "πᾶσι τοῖς ἄλλοις βέλεσιν εἰς τὸν πόλεμον ἱκανοῖς.
 "Aristot. Eth. 3, 1. "Ὡς ὁ τὸν καταπέλτην βουλόμενος
 "ἀφείναι. Itidem Polyb. Catapultas et Balistas vo-
 "cat καταπέλτας καὶ πετροβολικὰ ὄργανα. Illis enim
 "ad jacula et sagittas, his ad lapides jaculandos ute-
 "bantur. || Hesychio καταπέλτης est εἶδος βασανι-
 "στρίου ὡς ὄπλον χαλκοῦν, ἐν ᾧ ἐξαρθροῦσι τὰ μέλη
 "οἱ δῆμοι. Suid. quoque esse εἶδος κολαστηρίου tra-
 "dit, in exemplum afferens hæc verba, Δεσμῶις χει-
 "ρῶν, καταπέλταις ποδῶν. Sic Greg. in Macc. Enc.
 "Ἦν οὐδὲν ἔκαμψεν, οὐδὲν ἐμαλάκισεν, οὐκ ἀρθρέμ-
 "βολα προτεινόμενα, οὐ τροχοὶ προβαλλόμενοι, οὐ
 "τροχαντήρες, οὐ καταπέλται. Plaut. dicit, Te nervo
 "torquebo itidem ut catapultæ solent." ["Ad Char-
 "rit. 691=294. ad Diod. S. 1, 675. 2, 140. 194."
 "Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Vide Καταπάλ-
 "τις.] "Καταπελταφέτης, ὁ, Qui catapultam s. telum
 "e catapulta mittit, Suid. Καταπελτικός, Catapul-
 "tarius: Plaut. Ex te hodie faciam pilum catapultæ
 "tarium. Plut. (6, 724.) Καταπελτικὸν ἰδὼν βέλος
 "τότε πρῶτον ἐκ Σικελίας κομισθέν: (710.) Καταπελ-
 "τικὸν βέλος ἐγγὺς ἔπεσε. Idem in Alex. (70.) de
 "Philippo obsidente Perinthum, Ἐμπειρόντος αὐτῷ
 "καταπελτικοῦ βέλους εἰς τὸν ὀφθαλμόν." ["Ad
 "Diod. S. 1, 675. Schweigh. Emendd. in Suid. 72."
 "Schæf. Mss.]" "Est inde et VERB. Καταπελτάζειν,
 "Catapultis infestare s. oppugnare, Aristoph. A.
 "(160.) Τούτοις ἐὰν δραχμὰς δύο τις μισθὸν δίδῃ, Κα-
 "ταπελτάσσονται τὴν Βοιωτίαν ἔλλιν. Ubi Schol. quo-
 "que exp. κατακοντίσονται, quod καταπέλτη sit εἶδος

PARS XXII.

"μηχανῆς, ἀφ' ἧς ἀκόντια καὶ ἄλλα τινὰ πέμπουσιν.
 "Subjungens tamen et aliam etym. et exp., κατα-
 "δραμοῦνται, Incursabunt, Incursionibus infestabunt,
 "sc. more peltatorum militum: est autem πέλτη,
 "Genus scuti parvum, lorum non habens, quo sagit-
 "tarii et levioris armaturæ milites uti solebant. Quo
 "modo Hes. quoque καταπελτάσσονται exp. καταδρα-
 "μοῦνται, subjungens, ἀπὸ τῶν πελταστῶν. Et sic
 "καταπελτάσασθαι esset Peltam ferre contra, Pelta-
 "tum incursare."

"ΠΑΝ, ανὸς, ὁ, Pan, Pastorum numen. Fingitur
 "fuisse semicaper s. capripes, et hirci modo libidi-
 "nosus. Unde πᾶνας dixere τοὺς σπουδάζοντας σφο-
 "δρῶς περὶ τὰς συνουσίας, Hes. Iracundus etiam
 "atque ὀξύχολος: ut Theocr. testatur 1, (17.) de eo
 "canens, ἐν τί γε πικρὸς, καὶ οἱ αἰεὶ ἐριμεῖα χολὰ ποτὶ
 "ῥῖνι κάθηται: quamobrem caprarius ibi dicit non
 "licere pastoribus τὸ μεσαμβρινὸν συρίσδεν Panis
 "metu, quia ἀπ' ἄγρας τανίκα κεκαμκὸς ἀμπαύεται.
 "Si forte irritetur, terrores hominibus immittit subi-
 "tos et quorum causa ignoratur, tumultusque re-
 "pentinos, qui πανικοί ab ipso denominantur. Ita
 "igitur Herod. 7. dicit πανικὸν φόβον exercitum
 "Xerxis invasisse. Et Diod. S. Πανικῶ θορύβῳ συ-
 "νεχομένων. Et Joseph. Ὡς πανικῶ δέσματι κατα-
 "σχέθεντες. Et ap. Plut. Epaminonda duce, Οὐδέ-
 "ποτε πανικὸς θόρυβος ἐνέπεσεν εἰς τὸ στρατόπεδον.
 "Item Cic. ad Att. De Ventidio πανικὸν puto. Et
 "alibi, Πανικὸν certe: scripsisses enim. Liv. id
 "Lymphaticum pavorem vocare videtur, 10. Victo-
 "rem equitatum velut lymphaticus pavor dissipat.
 "Item a Πᾶν DERIV. Πάνιος. Æsch. enim Καλλιστοῖ
 "dixit Πανίας βήσσας, ἀπὸ Πανός, Hes. teste, ut
 "qui amat βήσσας et montes. Idem Hes. affert
 "Πανίω δαίμονι pro μανιώδει δαίμονι, Ob panicos et
 "lymphaticos furores. Derivatum inde et DIMIN.
 "Πανίσκος, ὁ, Parvulus Pan. Panisci, dæmones
 "sylvestres et montani, ut Fauni, Cic. Si nymphæ
 "deæ sunt, ergo et panisci et satyri. Sunt qui πα-
 "νίσκους interpr. Asseclas Panis: et præterea Pani-
 "cos, personas theatricas a Pane dictas. Quin et
 "Πανίον s. Πηνίον Eust. derivatum vult παρὰ τὸν
 "Πάνα, ut qui perhibeatur κατάρχει τῆς ὑφαντικῆς.
 "[Πᾶν, Gl. ὁ δαίμων, Incubus, θεὸς ὑλαῖος, Silvanus,
 "Faunus. "Toup. in Schol. Theocr. p. 213. Bergler.
 "Alciph. 109. 302. ad Lucian. 1, 270. ad Diod. S.
 "1, 227. Musgr. Hel. 188. Ion. 492. Ejus mater Pe-
 "nelope, Jacobs. Anth. 7, 220. Πᾶν ὁ Ἑρμοῦ, Heind.
 "ad Plat. Phædr. 306. Ejus antrum in acropoli Athen.,
 "Brunck. Aristoph. 1, 53. Πᾶνες, Jacobs. Anth. 8,
 "280. Brunck. Soph. 3, 399. Πᾶσιν et παισὶν conf.,
 "ad Diod. S. 1, 351." Schæf. Mss. Nomen feræ,
 "Philostorg. H. E. 3, 11.] "Πανεῖα, τὰ, affertur
 "pro Lupercalia. At Πανεῖα, Hesychio κεχορτα-
 "σμένη: de quo vide et in Πανός." [Salmas. in So-
 "lin. 436. * Πανίον, Gl. Lupercal. * Πανεῖα, τὰ, sc.
 "δέσματα, Æneas Tact. 27. * Πάνειον, Fabric. B.
 "Gr. 1, 326. * Πανεύω, Toup. in Schol. Theocr.
 "p. 213. Πανικός, ad Charit. 581. Musgr. Rhes. 36.
 "ad Diod. S. 1, 667. 2, 227. 455. 456. Koppiers.
 "Obs. 121. ad Herod. 370. 531." Schæf. Mss. * Ψευ-
 "δοπανικά, τὰ, Polyæn. 3, 9, 32. * Πανισμός ἐνθεος,
 "Divinus Panis dei afflatus, Plut. 10, 724. * Πανός,
 "Photio σκοπὸς, μανιώδης ἐπεὶ τῶν φανταστῶν (φαντα-
 "σμάτων;) αἴτιος ὁ Πάν' παρὰ τὸ φαίνειν λελεγμένος.]

"ΠΑΝΔΕΛΕΤΕΙΟΣ, Improbis, Veteratorius, a
 "Pandelete quodam Psephismatum scriptore δια-
 "βοήτῃ ἐπὶ πανουργίᾳ, ut qui e pauperum dece-
 "ptione ditesceret, Aristoph. N. (921.) Καίτοι πρό-
 "τερόν γ' ἐπώχευες, Τήλεφος εἶναι Μυσοῦ φάσκων,
 "Ἐκ πηριδίου Γνώμας τρώγων πανδελετείους: allu-
 "dens ad Eur. Telephum, qui ab eo fingitur πῆραν
 "ἔχων καὶ προσαιτῶν."

"ΠΑΞ, Hesychio ὑπόδημα * εὐνυπόδητον." [Plauto
 "Baxeia, Menæchm. 2, 3, 40. Est etiam interjectio
 "silentium imponentis, ut Lat. Pax! St! Hem!
 "Diphilus ap. Athen. 67.: Scal. ad Plaut. Glorios. 3,

1, 213. Priscian. l. 15. "Bentl. Terent. Heaut. 2, 3, A 50. Jacobs. Anth. 7, 45. Casaub. ad Athen. p. 141." Schæf. Mss.]

"ΠΑΠΙΑΞ, ap. Aristoph. Vox est imitans cre-
"pitantem alvum, N. (389.) Χῶσπερ βροντῇ τὸ ζωμί-
"διον παταγεῖ καὶ δεινὰ κέκραγεν, Ἀτρέμας πρῶτον
"παππὰς, κᾶπειρ ἐπάγει παπαπάπαξ. Quibus sub-
"jungit, cum χέζει, κομιδὴ βροντῆν παπαπάπαξ."
[Dawes. Misc. Cr. 172. h. l. ita emendat: Ἀτρέ-
μας πρῶτον πὰξ, κᾶτα παπὰς ἐπάγει, κᾶπειτα πα-
παπάξ. Χῶταν χέζω, κομιδὴ βροντῆ παπαπάπαξ,
ῶσπερ ἐκεῖναι. Vide etiam Brunck.]

ΠΑΠΙΑΞ, ὁ, Pater, Vox puerorum ad patrem,
qui eum patris nomine compellare volunt. Sed so-
lius vocativi Πάππα exempla invenio. [Accus. πά-
παν extat ap. Aristoph. Ἑκκλ. 645. Εἰρ. 120.] Apud
Hom. Od. Z. (57.) dicit Nausicaa patri, Πάππα φίλ,
οὐκ ἂν δὴ μοι ἐφοπλίσσεαις ἀπήνην Ὑψηλὴν, εὐκκελον
κ. τ. λ., ubi animadvertit vocativo Πάππα compelli
patrem a puella etiam, quæ jam ea erat ætate ut
matura viro esse putaretur. Philemon Comicus ap.
Athen. (340.) Ἀργύριος δέ, παρατεθέντος καράβου, Ὡς
εἶδεν αὐτὸν, χαῖρε Πάππα φίλτατε, Εἶπας. Sunt qui
scribant nomin. hunc Πάππα esse Vocem liberorum
ad patres reverentiæ causa, vel illis blanditium; at
ego dixerim potius, balbutientium, non aliud. Eust.
e vet. auctoritate, Πάππας e vocula infantium Πᾶς
factum esse tradit, per reduplicationem NOMEN
Πάπας, ita enim scribit unico π, SICUT Μαρμία e
MONOSYLLABO Μᾶ, addit, secundum quosdam, Sy-
racusanam vocem esse Πάπας, e qua per ἀναδιπλα-
σιασμόν, Reduplicationem, factum sit Πάππας. Sed
plane mendosum esse videtur prius illud Πάπας, cum
ex eo Πάππας cum ulla reduplicatione factum dici
non possit. Videndum igitur, num potius reponi
debeat πας, quod ap. eund. Eust. legitur pro voce
infantium. Loquens enim de παππάζειν, dicit esse
* βρεφικῶς προσφθέγγεσθαι τὸν πατέρα: unde esse
Πάππος, necnon Πάππας, significans Patrem: pro quo
Πάππας, DICI Πᾶς monosyllabe κατὰ βρέφους προσφώ-
νησιν. Testatur etiam scripsisse quosdam ex anti-
quioribus, Πάπας Romana lingua significare Patrem;
et in hac quidem barytone, at in Græca circumflexe
proferri. Invenitur certe Pappas ap. Juv. Sat. 6.
Mordeat ante aliquis quicquid porrexerit illa Quæ
peperit; timidus prægustet pocula pappas: sed hic
non dubium est quin pro Nutritio accipiatur, qui
etiam patris quodammodo locum obtinet, unde no-
strates nutricis quoque maritum vocant Père nourri-
cier. Fuerunt tamen qui Custodem pueri s. Pæda-
gogum significare dixerint. Quod autem ad hunc
usum nominis Πάππας attinet, pro Nutritio sc., scien-
dum est legi ap. Eust. e Rhet. Lex., τὸν δὲ τροφέα,
Πάππαν οὐδεὶς Ἑλλήν καλεῖ. ["Πάππας, Valck. Ado-
niaz. p. 382. * Πᾶς, Pater, ibid. ad Herod. 307. (4,
59.)" Schæf. Mss. "Πάπας, Papa, Euseb. H. E.
253. Archiepiscopus, Athan. 1, 452. 602." Kall.
Mss.]

Παππάζω, Pappa dico, Compello patrem hac
voce, Adblandior patri vocando pappam, Il. E. (408.)
Οὐδέ τι μὴν [μιν] παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσι
Ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο, ubi Eust. ait esse τὸ * βρεφικῶς
προσφθέγγεσθαι τὸν πατέρα. Alludens autem ad ista
verba Callim. (H. in Dian. 6.) ποτὶ γούνασι παππά-
ζουσι, dixit, πατρὸς ἐφεξομένη γονάτεσσι Παῖς ἐτι κου-
ρίζουσα, τάδε προσέειπε γονῆα, Δὸς μοι παρθενίην αἰώ-
νιον, ἄππα, φυλάσσειν. Legimus Pappare et ap.
Pers. Sat. 3., ubi quidam hanc τοῦ παππάζειν signif.
ei tribuunt; alii, quibus potius assentior, infuitivum
pro nomine positum existimantes, ut in aliquot aliis
hujus Poëtæ ll., exp. Cibum: cum e Plauto Pappare
afferatur itidem pro Cibum sumere, edere; et extent
hæc Varronis verba, e l. de Liberis Educandis, Cum
cibum ac potionem, Buas ac Papas vocent, et ma-
trem Mammam, patrem Tatam: vel potius, ut alii
legunt, Cum cibum ac potionem Papas atque Buas
vocent, et matrem etc. Mirum autem videri nobis
non debet, quod dicat puerulos cibum appellasse

Papas, cum id alioqui non Cibum, sed Patrem signi-
ficarit non solum Gr. puerulis olim, sed significet
hodieque Gallis, compellantibus patrem voce ista
Papa, sicut matrem, Maman; nec solum Gallis, sed
et aliis nonnullis, si bene memini, nihilo sc. magis
quam quod ap. Aristoph. videmus VOCEM Μαρμᾶν
puerulo non Matrem, sed Cibum, et quidem nomi-
natim Panem significare: N. (1382.) Εἰ μὲν γε βρῶν
εἶποις, ἐγὼ γνοῦς ἂν πιεῖν ἐπέσχον· Μαρμᾶν δ' ἂν αἰ-
τήσαντος ἡκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον· Κακᾶν [Κακᾶν] δ'
ἂν οὐκ ἐφθης φράσαι, κἀγὼ λαβὼν θύραζε Ἐξέφερον ἂν
καὶ προῦσχόμεν σε. In hujus itaque vocis Μαρμᾶν
signif. non convenit Gallis puerulis cum Græcis, sed
cum Romanis: ut vicissim in signif. vocabuli Pappa
consentiant illi nou cum Romanis, sed cum Græ-
cis. Atque ut Gr. pueruli vocabulo Matrem signifi-
casse abusi sunt ad significandum Panem, sic Ro-
manos appellatione patris ad significandum vel Pa-
nem, vel Alium quemlibet cibum abusos esse, nequa-
quam mirum nobis videri debet. [Phot. Μαρμᾶν·
Ἀργεῖοι τὸ ἐσθίειν οὕτω Καλλίας.] Quod autem ad
ILLUD Κακᾶν attinet, retinuerunt et hanc vocem no-
strates pueruli, sed abjecta ultima litera, dicentes
Caca: ap. Rom. autem atque adeo Latinos viri quo-
que utebantur verbo Cacare, ut nemini non notum
esse potest. Sed libet et de prima illa VOCULA βρῶν
quid sentiam dicere. In ea certe non parum miror
literam ρ, balbutientibus pueris minime convenien-
tem, vel potius a qua prorsus balba illorum lin-
gua abhorret. Quidni vero abhorreat? cum Demo-
sthenis non amplius pueri, sed jam viri linguam vix
tandem illius literæ pronuntiationi assuefieri potuisse
sciamus? Sed et memini me Parisiis jam grandius-
culum puerum aliis itidem jam grandiusculis collu-
dere, qui literam banc pronuntiare nullo modo pote-
rant, cum alioqui ceteras omnes et quævis etiam vo-
cabula apta pronuntiatione exprimerent. Hæc certe
faciunt ut credam, s. potius suspicer non βρῶν, sed
βῦν scr. esse sine ρ. Tunc autem aliqua e parte
conveniet Gr. puerulis cum Romanis, illis βῦν, his
Buas ad unam eandemque rem significandam dicen-
tibus. Aliqua e parte conveniet, inquam, cum v in
v mutari solitum a Latinis, notissimum sit. At vero
Gallis longe aliam signif. habet vocula Brin. Ab illo
autem παππάζω est VERBALE Παππασμός, Compel-
latio patris, vocando illum Πάππα: ut παππάζειν
Suid. exp. Πάππα καλοῖεν. Eid. Παππασμός est προ-
φώνησις παρὰ παιδὸς εἰς πατέρα γινόμενη. || Παππά-
ζουσιν et Anseres, J. Poll. At Latine Gratitant:
[Gl. Glocido, leg. Glocito, s. Glocio, qua voce uti-
tur Colum. de gallinis: Anglice To cluck. Item
Παππάζειν, Gl. Papare. "Valck. Adoniaz. p. 382.
Heyn. Hom. 5, 84." Schæf. Mss. Quint. Sm. 3, 474.]

Παππίας ET Παππίδιον, forma dimin. utriusque,
pro Patercululo. Sunt autem blandientis hæc dimi-
nutiva, ap. Aristoph. Σφ. (297. 655.) Sed unico τ ea
scribi sciendum est in vulg. Edd.: cum Eust. e
Rhet. Lex. afferat παππίας, in quo ait scribi, Atticos
hoc nomine ὑποκορίζεσθαι τὸν πατέρα. [Παππίας, vo-
cat. παπία, Athen. 358. Παππίας, 583.] Παππίζω,
Paterculum appello, Patri blandior, vocando eum
Paterculum. Habet tamen Eust. ex eod. illo Lexico,
παππίζειν esse etiam vocare Πάππαν, quod non pro-
bo. Nisi forte hæc verba, παππίζειν, τὸ Πάππαν κα-
λεῖν καὶ παππίαν, ita debent accipi, Πάππαν vocare
etiam παππίαν, i. e. pro Πάππα dicere etiam παππία,
compellando patrem.

Παππυλιάζω pro ποππυλιάζω: unde ap. Theocr.
(5, 89.) pro ποππυλιάσδει scribi etiam παππυλιάσδει
testatur Eust., de qua scriptura dicendum erit in
Ποππύζω.

Dicitur ETΙΑΜ Ἄππα, abjecto primo π, pro Πά-
πα, Callim. H. in D. (6.) inducit eam his verbis
utentem ap. patrem Jovem, Δὸς μοι παρθενίην αἰώ-
νιον, ἄππα, φυλάσσειν, Καὶ πολυνυνμήν: præceden-
tia autem habes supra in Παππάζω: ubi tamen quæ-
dam exempl. habent ἄττα, non ἄππα. Apud Eust.
Aristoph. Gramm. tradens esse varias compellationes
παιγνιωδεστέρας et ὑποκοριστικάς, nam ap. Eust. pro
ὑποκορισταὶ repono ὑποκοριστικά, pro exemplis affert

[* Παππόθεν, Theod. Prodr. Ep. p. 38.]

[* “Παππαῖος, Deus Scytharum, Orig. c. Cels. 266. 270.” Kall. Mss.]

¶ Πάππος, Lanugo carduorum, Flos qui lanuginosus est, Lanugo helxines herbæ. Πάππος, ἀκάνθης λευκὸν ἐξάνθημα, Eust. qui et aliis verbis exp. τὸ ἀκανθινὸν ἐν ξηρότητι * πολίωμα: quod postremum vocab. originem metaphoræ indicare videtur, sicut et Hesychii verba. Dicit vero et Arat. (921.) “Ἡδὴ καὶ πάπποι, λευκῆς γήρειον ἀκάνθης, ubi vide Schol. Et Nicand. (A. 126.) Οἷά τε δὴ γήρεια νέον τεθρυμμένα πάππον, ubi itidem Schol. consule. Pappi Latine quoque carduorum flores, ut scribit Festus, afferens e Lucretio, Vestem, nec plumas avium, papposque volantes. Sed et de helxine scribens Plin. (19, 7.) Semen ei lanuginis, inquit, quem Pappum vocant. Idem de herba quæ Græcis ἡριγέρων, Latinis Senecio, Caput ejus numerosa dividitur lanugine, qualis est spinæ, inter divisuras exeunte. Quare eam Callim. ἀκανθίδα appellat, alii πάππον. [“Valck. Adonias. p. 316. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xv. Anth. 12, 348.” Schæf. Mss. Theophr. Fr. 6, 2, 12. Diosc. Alexiph. 33. Οἱ νεαροὶ πάπποι ἄνθη δὲ ἐστὶν ἀκάνθης τῆς καλουμένης κάκτου.] HINC Παπποσπέρματα, VEL Παππώδη σπέρματα, Lanuginosa semina. In illo autem Plinii loco habes Semen lanuginis, vel Quæ pappo lanugine semen habent obductum. VV. LL. e Theophr. [H. Pl. 6, 4, 11. 7, 3, 2. Cf. Athen. 70. * Παππώ, unde] “Ἀποπαππώ, In “pappos verto. Unde pass. ἀποπαπποῦσθαι, Verti s. “Abire iu pappos, ap. Theophr. H. Pl. 7, 11.” Ἐκπαπποῦσθαι, In pappos solvi, s. abire, e Diosc. 3, 133. [Theophr. H. Pl. 3, 16, 6. 6, 4, 8. C. Pl. 1, 9, 1.] Πάππος dicitur et de Lanugine barbæ quæ sc. inferiori labro adnascitur, ut μύσταξ vel μάσταξ de ea quæ superiori. J. Poll. Hes. Suid. Eust.

[* “Πάππος, Avis, Callim. 1, 469.” Schæf. Mss. Elian. H. A. 3, 30.]

“Παπταίνω, Circumspicio, Oculis listro vel vestigo, περιβλέπω, περισκοπῶ, Hes.: Od. P. (330.) ὁ δὲ παπτήνας ἔλε δίφρον, Il. X. (463.) “Ἔσθη παπτήνας” ἐπὶ τεύχεϊ, P. (603.) Τρέσσε δὲ παπτήνας. Item “sequente ὅπη φύγοι, Π. (283.) Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος ὅπη φύγοι αἰτὺν ὄλεθρον. Præmittit ei interdum πάντη, interdum πάντοσε: Ψ. (464.) πάντη δέ μοι ὅσσε Τρωϊκὸν ἀμπεδιὸν παπταίνετον εισορόωντι, Od. M. (233.) ἔκαμον δέ μοι ὅσσε Πάντη παπταίνοντι πρὸς ἡρωεῖδᾶ πέτρην. Cum πάντοσε, Il. P. (674.) Πάντοσε παπταίνων ὥστ’ αἰετὸς, N. (649.) Πάντοσε παπταίνων μὴ τις χρῶα χαλκῷ ἐπαύρη. Præmittit ei et ἀμφί ἐ: Π. A. (497.) et O. (574.) ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ Ἀμφί ἐ παπτήνας. Item Oculis vestigo, Circumspectans quæro: Δ. (200.) Παπταίνων ἡρῶα Μαχάονα, P. (115.) Παπταίνων Αἴαντα μέγαν. Interdum simpliciter ponitur pro Specto, Respecto, Oculos converto, Intueor, sequente præp. μετὰ, eis, πρὸς, Hesiod. Ἔργ. (2, 62.) Μηκέτι παπταίνων μεθ’ ὁμήλικας, Respectans æquales, Oculos convertens ad æquales, Plut. Themist. Παπταίνω πρὸς τὸν Ἰσθμὸν, Ad Isthmum specto. Lucian. (3, 605.) “Παπτήνας ἐς ἀπαντας, Omnes intuitus.” [“Valck. Adonias. p. 364. Phæn. p. 204. Pierson. Veris. 50. Valck. Anim. ad Ammon. 146. Jacobs. Anim. 208. Brunck. Apoll. Rh. 103. 116. Heyn. Hom. 4, 597. 646. 6, 214. 540. 7, 310. 8, 450. Lobeck. Aj. p. 280.” Schæf. Mss. Æsch. Pr. 334. 1042.] “Ἀποπαπτανεῦσιν, Hes. affert pro περιβλέπουσιν “ὅπως φύγωσι, Circumspiciunt ut fugiant. Posset et “ἀποπαπταίνουσι dici:” [Fut. ἀποπαπτανέουσι, Il. Ξ. 101. “Heyn. Hom. 6, 539. Bentley upon Phalaris p. 442.” Schæf. Mss.] “Διαπαπταίνω, Circumspecto per, e Plut. Fab. (11.) Αὐτοῦ τε τοῦ Μινουκίου τὸ θράσος κατεκέκλαστο, καὶ πρὸς ἄλλον ἄλλοτε τῶν ἡγεμόνων διεπάπταινεν, οὐδενὸς ἐν χώρα μένειν τολμῶντος, pro Oculis lustrabat: malim ego Circumspectans oculos convertibat, Respectabat.” “Περπαπταίνω, Circumspecto, Oculis listro, περισκοπῶ, Arat. (295.) Πολλάκις ἐκ νηῶν πέλαγος περιπαπταί-

A “νοντες,” [“Moschus 4, 109.” Wakef. Mss.]

[* Παππαλάω, Lycophr. 1162.] “Παιπαλῶν, Cir. “cumispicere, Scrutari, περισκοπεῖν, ἐρευνᾶν, Hes.” [Cf. Παμπαλάω.]

ΠΑΡΑ, Præp., quæ vel gen., vel dat., vel accusativo jungitur. CUM GEN. A, Ab, Ex. Sunt qui velint Hom. καταχρηστικῶς dixisse παρὰ νηῶν pro ἀπὸ νηῶν, cum παρὰ significet proprie κίνησιν ἀπὸ ἐμφύχων, Eust. Plato de LL. 4. Παρὰ δὲ μισαυρὸν δῶρα οὐκ ἀνδρ’ ἀγαθὸν, οὔτε θεὸν ἐστὶ ποτε τόγε ὀρθὸν δέχεσθαι. Sic Xen. K. Π. 7, (4, 3.) p. 111. in princ. Διδόναι τε τέκνα καὶ λαμβάνειν παρ’ ἀλλήλων. Dicitur item aliquis ἔρχεσθαι παρὰ τινος s. παραγίνεσθαι aut πορεύεσθαι, Venire ab aliquo, Thuc. 4, (50.) Ἀρταφέρνην ἀνδρα Πέρσῃν παρὰ βασιλέως πορευόμενον ἐς Λακεδαίμονα. Item ἀγειν τὶ παρὰ τινος, ut ἀγειν δῶρα. Xen. autem addidit articulum, cum dixit in Ec. “Ὅτε ἦλθεν ἄγων αὐτῷ τὰ παρὰ τῶν συμμάχων δῶρα: sed interpret. Cic. ac si nullus esset articulus, Eique dona a sociis attulisset. Dicitur etiam ἀγγέλλειν παρὰ τινος, s. ἐξαγγέλλειν, a Xen. (K. Π. 7, 5, 18.) Necnon, λέγειν ταῦτα παρ’ ἐμοῦ, ab Eod. Item, Πρόσπειτε παρ’ ἐμοῦ, Eum a me salutato, i. e. Meis verbis salutem illi dicit. Lucian. autem dixit παρ’ ἐμοῦ ἐκτίσας, ut Cic. A me solvere. De quibus loquendi generibus lege Bud. 1038. Et Isæus (224.) Παρ’ ἐμαυτοῦ ἀναλώσα, Meis sumtibus, Pecunia privata. Affertur vero et, Παρ’ αὐτῶν τὸν ἀρχοντα γενέσθαι, e Plut. Numa, pro Ex eorum corpore creari. At vero ap. Marcum 3, 21. Οἱ παρ’ αὐτοῦ, quod sonat ad verbum Qui (erant) ab eo, redditur Qui eum sanguine attingebant, Propinqui ejus: vet. Interpret. Sui: Erasmi. Qui ad eum attinebant. Affertur etiam τὰ παρ’ αὐτοῦ e Chrys., pro Quæ ad eum attinent.

Παρὰ, præcedente articulo, non video quomodo Latine reddi commode possit nisi addito partic., non quidem in Il. qui similes sunt illi Xenopbontis quem modo protuli, ibi enim potius vacat artic.: unde et Cic. nullam ejus rationem in sua interpr. habuit, sed in aliis, quos subjungam: et quidem incipieus ab iis in quibus partic. præteritum aut præsens, a v. πέμπομαι aut ἀποστέλλομαι, i. e. Mittor, commodius quam aliud subaudiri potest. Thuc. 7. “Ἦκοντες ἐς τὰς Ἀθήνας οἱ παρὰ τοῦ Νικίου, Xen. K. Π. 3, (2, 14.) p. 45. Ταῦτα μὲν ὁ παρ’ ἐμοῦ λέγει, τοῖς δὲ παρ’ ὑμῶν ὑμεῖς αὐτὸ ἐπιστέλλετε, ὅτι ὑμῖν δοκεῖ συμφέρον εἶναι. Ut enim in illo Thuc. l. cum οἱ παρὰ τοῦ Νικίου, apte subauditur πεμφθέντες, vel ἀπεσταλμένοι, sic in isto Xen. subaudiri commode potest πεμφθεῖς aut etiam πεμπόμενος, vel ἀπεσταλμένος s. ἀποστέλλόμενος, cum ὁ παρ’ ἐμοῦ, dixerat enī, Εἴτινα ἐγὼ τῶν ἐμῶν ἀποστέλλοιμι πρὸς τὸν Ἰνδόν, συμπεψαιτ’ ἂν μοι κ. τ. λ., itidemque πεμφθεῖσι, πεμπομένοις, ἀπεσταλμένοις, ἀποστέλλομένοις, cum τοῖς παρ’ ὑμῶν: sed præsens hic malim, quia dicit ἐπιστέλλετε, non ἐπεστείλατε. Possit autem ὁ παρ’ ἐμοῦ exponi etiam Nuntius meus; itidemque τοῖς παρ’ ὑμῶν Nuntiis vestris. At Philadelphus in sua interpr. non animadvertens hunc articuli usum, junxit παρ’ ἐμοῦ cum λέγει, tanquam sc. uteretur Xen. eo loquendi genere, quod ex eo paulo ante protuli; vertit enim Et hæc sane verbis meis exponet. Illis autem exemplis addere et hoc potes, e Synes. Ὅμοῦ γὰρ ἐγὼ τε τὰ παρὰ σοῦ γράμματα ἀνεγίνωσκον, καὶ ἑτεροῦς τις τὰ παρ’ αὐτοῦ, i. e. Literas a te missas, et Literas ab illo missas: subaudiendo sc. πεμφθέντα utrobique. Sed in Parisina Ed. non habetur artic. τὰ ante παρὰ, quem alioqui habet Aldina, et quo esse opus, vel is, qui sequitur, satis ostendit. At vero in isto ejusd. Synesii l., Τῶν οὖν παρ’ ἐκείνου πολλῶν καὶ ἡδίστων εἰς Ἀρμῶνιον τὸν ἀνεψιὸν τὴν χάριν ἀπορρημονεύσωμεν, aliud subaudiendum est partic.; significat enim Multorum ab illo profectorum, i. e. Multorum ejus officiorum. Sed et alia alibi pro loco subaudienda sunt.

Παρὰ junctum genitivo omittitur interdum in interpretatione: Isocr. Αἱ παρ’ ἐκείνων δέησεις, Illorum preces. Sic, Αἱ παρὰ θεῶν τιμωρίαι, ap. Eund. ubi tamen potest etiam addi aliquod verbum subauditum,

sicut in ll. quos in præcedente tmemate protuli. Sic ἡ παρὰ τούτων εὐνοια, ap. Xen. Horum benevolentia.

Παρά CUM DAT., Apud, Od. E. (155.) 'Ἄλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἰάβεσκεν καὶ ἀνάγκη 'Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐβελούση: etiam παρὰ νηυσί. Θ. (5.) Φαιήκων ἀγορήνδ' ἡ σφιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο. Dem. (252.) Πρέσβεις δεῦρ' ἀφικνούμενοι, παρὰ σοὶ κατέλνουν, Αἰσχίνη. Tale est, παρ' ἐμοὶ διατρίβει. Et ap. Theoph. Ep. Οὐ γὰρ σὸς, ἀλλὰ παρὰ σοὶ ὁ πλοῦτος εἶναι πεπίστευται. Exp. vero παρ' ἐαυτῷ, Apud se, Intra se: ut παρ' ἐαυτῷ ἔχειν. Et, "Ἐκαστὸν εἰδότα καὶ γινώσκοντα παρ' αὐτῷ, ap. Dem. Philipp. 4. Item pro Apud, in ea signif. qua dicitur aliquis ap. se esse: unde παρ' ἐαυτῷ γενέσθαι Bud. e Plut. pro Resipiscere. Idem dixit in Or. pro Cor. (p. 318.) Εἰ δ' οὐν ἔστι καὶ παρ' ἐμοὶ τις ἐμπειρία τοιαύτη, ubi dicere poterat ἐν ἐμοί. Sed et cum alio genere dativi pro ἐν e Plut. Othone, Παρὰ τοῖς ἐμφυλίοις πολέμοις θνήσκειν.

Παρά affertur et pro ἐγγὺς, Prope, Juxta, ex Hom. Sunt tamen qui potius ejus posteris hunc usum tribuant cum ista constr., at Hom. cum accus. Vide Eust.

Παρά CUM ACCUS., de motu ad locum, sicut cum gen. de motu a loco, unde redditur præpositione Ad. Xen. 'Ελλ. 1, (1, 6.) 'Ἀφικόμενον παρ' αὐτόν. Sic παρὰ σε ἔρχομαι, ap. Eund. ('Ἰππ. 10, 4.) Itidem ap. Plat. de Rep. Παρὰ σε ἤμεν. Item, Δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα.

Παρά ap. Hom. pro ἐγγὺς, Prope, Propter, Juxta: ut apud Hom. παρ' ὄχθας. Sic παρ' αὐτόν, Od. Ξ. (524.) οἱ δὲ παρ' αὐτόν 'Ἄνδρες κοιμήσαντο. Vide Eust. Sic παρὰ κεφαλὴν Cic. ap. Arat. vertit Propter caput. Apud Plut. tale quid significabit, si sequamur eos qui in ejus Romulo (21.) οἱ παρ' [περί al.] Ἐβανδρον 'Ἀρκάδες exp., Arcades Evandri comites. Sed et ap. Act. 4, (35.) Καὶ ἐτίθουν παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων, et in fine cap. Καὶ ἔθηκε παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων redditur Ad pedes, quod nihil aliud est quam Juxta pedes. At vet. luterpres vertit utrobique Ante pedes.

Παρά, pro Ab, sed in certo quodam loquendi genere, quo utuntur Gramim., veluti cum tradunt Δημοσθένης esse dictum παρὰ τὸ σθένος: sic Μενέσθης dici παρὰ τὸ μένος: et 'Οδυσσεὺς παρὰ τὸ δούσασθαι. Bud. παραγωγὴν denotare tradit.

Παρά pro Per, ea signif. qua dicitur Per eos dies, id tempus, Dem. Παρὰ πάντα τὸν χρόνον, Per omne id tempus. Ita enim reddendum puto, non Circa, ut habent VV. LL. Sic παρ' ὅλον τὸν βίον, Per totam vitam. Ibid. e Xen. ('Ἀπ. 2, 1, 2.) Π. τὴν ἐκείνου ἀρχὴν, Interim dum ille præest. Et παρὰ τὴν μῆνιν, e Philostr. Her., Dum iratus esset. Alicubi potest etiam reddi et præp. Inter: ut παρὰ τὸ δείπνον, Inter cenam, Cœnæ tempore. Sic παρὰ τὸν πόλεμον, Belli tempore, Militiæ. Unde illa locutio, παρ' αὐτὰ τὰ δίκηματα, Protinus admissis delictis, Bud. 242. ubi et παρ' αὐτὸ τὸ τόλμημα, e Thuc. pro In ipso facinore. Idem vero p. 247. παρὰ τὸν πλοῦν exp. Inter navigandum, et παρὰ τὸ συμπόσιον Inter et super convivium. Unde etiam παρὰ τὸν καιρὸν, et παρὰ τὰς χρεῖας, p. 242. Sed et παρ' ἐκάστην ἡμέραν, Xen. ('Ελλ. 1, 4, 6.) pro Quotidie, Κινδυνεύων ὑπὲρ παρ' ἐκάστην ἡμέραν ἀπολέσθαι. Sæpe etiam commode redditur præp. In: Παρὰ τὴν ὁδοιπορίαν, In via: Παρὰ τὸ γῆρας κακοπραγεῖ, Aphth. In senectute: Παρὰ τοὺς κινδύνους ὑπὸ τῶν ἔργων διδαχθέντες, In periculis, ipsis periculis. Tale est, Παρὰ τὰ δεινὰ καὶ τοὺς πολέμους, pro ἐν τοῖς δεινοῖς καὶ τοῖς πολέμοις. Alicubi autem possumus vel præpositione In, vel præp. Per uti. Sed habet et alium usum præpositionis Per hæc præp. παρὰ: ut παρ' ἅπαν τὸ στρατεύμα ap. Thuc. Per totum exercitum. Et παρὰ τὰς ἐπάλλξεις ἐστῶτες, ap. Plut. Item παρὰ βάσιν ἐκάστην, ap. Aristot. Probl. 5. Per singulos gradus. || Παρὰ ut in nonnullis eorum quos paulo ante protuli ll., aliisque ejusmodi, redditur et præp. Inter, et Intra, sic etiam alicubi habet et aliam signif. particulæ Intra: ut in h. Xenoph. 1. CEC. (20, 18.) "Ὡς περ καὶ ἐν ταῖς ὁδοιπορίαις παρὰ στάδια διακόσια, ἔστιν ὅτε

A τοῖς ἑκατὸν σταδίοις διήνεγκαν ἀλλήλων ἄνθρωποι τῷ τάχει ἀμφοτέροι καὶ νέοι ὄντες καὶ ὑγιάζοντες. Ita enim Bud. reddit h. l. Quemadmodum in itineribus faciundis nonnunquam intra stadia ducenta alter alteri centum stadiis antevertit, cum æquales sint amboque valentes.

Παρά, Præter, Contra, Plut. Solone (20.) Γάμους νυμφαγωγῶν παρ' ἡλικίαν, Ut nuptias præter naturæ præscripta coagmentaret, Bud. Et Thuc. 4, (19.) Καὶ ἀρετῇ αὐτὸς νικήσας παρὰ ἃ προσεδέχετο, Præter expectationem: sic cum dicitur παρὶ προσδοκίαν, et παρ' ὑπόνοιαν, item παρὰ γνώμην, et παρὰ τὸ πρόπον. Xen. ('Ελλ. 1, 5, 3.) Οὐ δυνατόν δὲ εἶναι, παρ' ἃ ὁ βασιλεὺς ἐπέστειλεν αὐτῷ, ἄλλα ποιεῖν. Idem (CEC. 7, 31.) Εἰ δέ τις παρ' ἃ ὁ θεὸς ἔφυνε, ποιεῖ, ἴσως τὶ καὶ ἀτακτῶν οὐ θεοὺς λήθει, Contra quam, ut Bud. utrobique reddit, qui alibi et Extra quam. Potest tamen commode verti Præter, in illo priore loco; at in hoc posteriore, Παρ' ἃ ὁ θεὸς ἔφυνε, Contra quam natura fert. Sic παρ' ὃ ἐφύκε, Contra quam natura comparatum est. Item παρὰ φύσιν a Cic. quoque redditur Contra naturam. Plut. περὶ Σαρκοφ. 1. fin. 'Ἀλλὰ μᾶλλον, ὥς ἔοικε, τῶν παρὰ συνήθειαν ἢ τῶν παρὰ φύσιν αἰσθανόμεθα. Itidem vero παρὰ νόμον legitur passim pro Contra legem. Hanc autem signif. habet et cum nomine μέλος, atque aliis. Cum utroque nomine, sc. cum φύσιν et cum νόμον, legitur in isto Plut. l. (8, 116.) 'Ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς πρὸς τὸν Σιμωνίδην, ἀξιούντά τι τῶν μὴ δικαίων, Οὐτ' ἂν σὺ ποιητὴς ἀγαθὸς εἴης, ἔφη, παρὰ μέλος ᾄδων, οὐτ' ἂν ἐγὼ χρηστὸς ἄρχων, παρὰ νόμον κρίνων. Invenitur autem παρὰ μέλος alicubi redditum et adverbio Inepte; itidemque aliis nonnullis nominibus juncta præp. παρὰ in hac signif., redditur adverbio, una cum nomine cui jungitur, ut παρ' ὦραν, Intempestive: παρ' ἀξίαν, indigne. || Παρὰ alicubi pro Præter, i. e. Ultra: ut παρ' ὀλίγους, Dem. Præter paucos, Paucis exceptis. Theophr. C. Pl. 6, 1. Εἴ τις ἄλλος τρόπος ἐστὶ παρὰ τούτους. Alicubi vel Ultra, vel Supra: ut παρὰ δύναμιν, Thuc. 1. Supra vires. Et παρ' ὃ δεῖ, Supra modum. Plut. Θανυσταὶ παρ' ὃ δεῖ λόγων, ἢ ἀνθρώπων, ἢ καταφρονηταί. Sunt vero qui παρὰ significare velint Supra in isto etiam Xen. l., ubi jungitur verbo διαφέρειν, CEC. (20, 16.) 'Ραδίως γὰρ ἀνὴρ εἰς παρὰ τοὺς δέκα διαφέρει τῷ ἐν ὥρᾳ ἐργάζεσθαι. Bud. quoque i. valere ait q. ὑπέρ. Contra autem sunt qui velint παρὰ significare Infra in h. l., qui in Ep. ad Hebr. 2, (7.) affertur e Davide, (Ps. 8, 6.) 'Ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους. || Accipitur vero et pro Ultra significante Trans. Pro cujus signif. exemplis affertur ex Hom., παρ' Ἥλιδα: e Plut. Camillo, Παρὰ τὸν ποταμὸν φνυγῇ, ἐποιοῦντο τὴν ἀναχώρησιν. Et Popl. παρὰ τὸν Ἀνίηνα ποταμὸν χώραν ἀπένειμε.

Παρά, Propter, Ob, Antipho, Οὐ μανία δῆπον τοῦτο λέγειν, ὥς οὐδὲν ἂν γένηται παρὰ τοῦτον. Idem παρ' ἓνα ἄνθρωπον, Propter unum hominem. Et ap. Dem. παρὰ τί, Quamobrem. Unde et in eadem periodo, Παρὰ τοὺς συμβούλους καὶ τοὺς ἡγεμόνας, A consulis s. senatus principibus manare causam mali. Et Isocr. in Arch. Παρὰ τοῦτον γενέσθαι τὴν σωτηρίαν, Ab hoc manare salutem, vel Per hunc et propter hunc esse salutem. Quæ exempla proferuntur latius a Bud. 241., ubi et οὐ παρὰ ταῦτ' ἐστὶν ex Isocr. pro Non in his positum est rerum momentum, Non hæc ad rem magnopere pertinent. Et e Dem. Πάνν γὰρ παρὰ τοῦτο, οὐχ ὅρῳ, γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, εἰ τοῦτ' ὁ ρῆμα ἀλλὰ μὴ τοῦτ' διελέχθη ἐγὼ, ubi παρὰ τοῦτο γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα vertes, In eo positæ sunt fortunæ Græciæ, sequendo Cic., p. 138. mei Cic. Lex. Ego certe hic παρὰ τοῦτο existimo id posse sonare, quod Gall. dicimus A cela près: perinde sc. ac si quis nostras ita loqueretur, Mais pensez que voire, que les affaires de la Grèce se portent bien, à cela près: vel, Les affaires vont bien, à cela près. Dicam autem de hac signif. et infra. Ceterum idem Bud. inter exempla significati hujus præp. παρὰ, quo sc. ponitur pro Propter, affert et quendam Theophrasti l.: quem tamen aliter potius interpretandum puto, ut docebo in Παρὰ, Pro et Prout. In VV. LL. e Dem. Παρ' οὐδὲν οὕτως ὥς τὰ τοιαῦτα ποιεῖν ἀπολώλασιν, pro Non tam ulla alia

de causa quam etc. Nunc autem superioribus exemplis addam et alia, Thuc. 1, (141.) Καὶ ἕκαστος οὐ παρὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀμέλειαν οἶεται βλάψειν, Propter suam negligentiam. Et in Axiocho, qui vulgo Platoni ascribitur (p. 365.) Συνάπτεις γὰρ, ὦ Ἀξίοχε, παρὰ τὴν ἀνεπιστάσιαν ἀνεπιλογίστως τῇ ἀναισθησίᾳ αἰσθῆσιν. Aristot. Eth. 3, 6. in fine περὶ τῶν θαλαττίων loquens, Οἱ δὲ εὐέλπιδες εἰσὶ παρὰ τὴν ἐμπειρίαν. Sic παρὰ τὰ χωρία, ap. Synes. Propter loca: "Οὐ καὶ παρὰ τὰ χωρία τὴ γίνεται τοῖς ἀνθρώποις εἰς τὸ τυγχάνειν τε καὶ ἀποτυγχάνειν εὐμενοῦς τοῦ θεοῦ. Hinc EST Παρ' ὁ pro Propter quod, Quoniam, Quocirca. Pro quo scribitur ETIAM Παρό. Aristot. de Mir. Aud. Οἱ δὲ τὸν χαλκὸν ὀρύττοντες, ὁξυδερκέστατοι γίνονται παρὸ καὶ αἱ ἱατροὶ τῷ ἀνθεὶ τοῦ χαλκοῦ καὶ τῇ τέφρᾳ τῇ Φρυγίᾳ χρῶνται πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς. Et cum infin. Synes. Ἐκεῖ γὰρ εἰς συμμαχίαν παρακεκλησθαι παρὸ καὶ σεσῶσθαι τοὺς παρακαλεσαμένους, Quare et servatos esse. Poni autem παρ' ὁ et pro Contraquam s. Extraquam, docui paulo ante: docet vero et Bud. 246., Sed animadvertendum est, quod attinet ad hanc quæ addidi exempla significationis hujus præp. παρὰ, qua sc. ponitur pro Propter, Ob, in iis posse hanc præp. et aliter reddi, eod. alioqui manente sensu. Ac primum quidem in illo Thuc. loco pro παρὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀμέλειαν possis dicere per ablativum, Sua negligentia, perinde ac si esset τῇ ἑαυτοῦ ἀμελείᾳ. In illo autem Platonis, si modo Platonis est Axiochus, παρὰ τὴν ἀνεπιστάσιαν, reddi etiam potest Per imprudentiam, ignorantiam: necnon Ex ignorantia: itidemque παρ' ὁ in Synesii I., E quo. Sed et ap. Diosc. I. 1. præf. "Ενία παρὰ τὴν ἑαυτῶν ἰδιότητα ἐν χειμῶνι ἀνθὴ τε καὶ φύλλα φέρει, non reddideris Propter suam proprietatem, sed E sua proprietate, E vi quadam sibi propria et peculiari: nisi quis malit Vi quadam etc. sine præpositione. At in Aristotelico illo παρὰ videtur posse sumi et pro Præ, cujus signif. exempla videbis infra. Denique in eo quem e Synes. protuli, παρὰ τὰ χωρία crediderim posse reddi vel E locorum differentia s. diversitate, de quo usu præp. παρὰ dicam paulo post, vel E vi locorum: sicut Bud. ap. Philon. de Mundo, παρ' οὐδ' vertit Eorum vi. Sunt autem et alii II. in quibus cum παρὰ possit accipi pro Propter, alia tamen orationis forma in interpr. uti possumus: ut quod Plato dicit, "Αλλ' ἡγοῦμαι παντὸς μᾶλλον εἶναι παρὰ τοῦτο σωτηρίαν τε τῇ πόλει, καὶ τὸνναντίον, apte redditur, Omnium maxime in hoc civitatis salutem aut contra damnum verti puto. Vel, Hinc maxime civitatis s. salus s. contra damnum pendet. Hunc autem Herodiani I. 6, (6, 10.) Παρὰ τοῦτο δὲ ἀποδόμενοι παρ' ὅσον πληθῆι ἐλάττους εὐρέθησαν, Polit. vertit, Nullaque adeo re magis perierunt, quam quoniam pauciores prehensi.

Παρά, Præ: quo utuntur modo et præp. πρὸς, Aristot. Metaph. 1. Οἶον νήφων ἐφάνη παρ' εἰκὴ λέγοντας τοὺς πρότερον, Is sobrius et prudens fuisse videtur præ illis antiquioribus. Sic ap. Plat. de LL. 7., ubi loquens de Saurotatis scribit, Παρὰ γυναῖκας δὲ αὐτὰς ἀνδρες ἂν αἱ ἐκείνων γυναῖκες φανεῖεν, Præ aliarum gentium mulieribus Sarmatarum mulieres viri videri possent: quæ Budæi interpr. mihi longe probatur magis quam eorum qui reddunt Apud ipsas mulieres, Inter ipsas mulieres. Dionys. H. Archæol. 6. Ἀνὴρ παρ' ὄντιναοῦν ἐπιτήδειος ταύτης τυχεῖν τῆς τιμῆς, Vir præ quovis alio idoneus, ad Rom. 14, (5.) "Ὅς μὲν κρίνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν, Æstimat diem præ die: de q. I. dicam et paulo post. Reddit autem Bud. et Præut, ap. Aristot., ut videbis p. 246. In isto quoque Plat. I. in Apol. (16.) et aliis similibus, Τοσούτον τοῦ κινδύνου κατεφρόνησε παρὰ τὸ αἰσχρόν τι ὑπομείναι, ὥστε κ. τ. λ. videri possit parā aliquam hujus præp. Præ signif. habere: sed quam tamen ut huic loco accommodes, mutanda quodammodo fuerit orationis forma: ut si, verbi gratia, ita dicas, Leve existimavit esse periculum præ turpitudine quam perferre oportuisset. At hæc interpr., Adeo periculum contempsit, ne turpe quippiam in se admitteret, nullo modo vim præpositionis παρὰ exprimit: quam ego contra illo interpretatus modo, declarare mihi videor. Sic tamen ut fatear magis

A placere mihi reddere hic παρὰ Potius quam: quam signif. alioqui novam visum iri scio, sed nullam certe præsentī loco aptiorem inventum iri existimo, siquidem is ad verbum interpretandus sit. || Quod autem ad illum Plat. locum attinet, Παρὰ γυναῖκας δὲ αὐτὰς κ. τ. λ. addit Idem, Παρὰ γυναῖκας ἂν φανεῖεν ἀνδρες, posse exponi παρ' ἀλλήλας ἐξεταζόμεναι: ut ap. Eund. Ἐπιδείξαντες τοῖς ἀρχόνσι τὰς ὑμετέρας παρὰ τὰς ἡμετέρας ὥδας, pro Vestra cantica cum nostris contendenda componendaque. Ut autem ibi dicit παρ' ἀλλήλας ἐξεταζόμεναι, sic ap. Synes. legitur ἐξετάζειν παρὰ, sequente itidem infin.: Ep. 104. Καί τινες αὐτὸ παρὰ τὰς Αἰγυπτίας ἐξήταζον σύριγγας, ubi παρὰ cogimur reddere Cum; nec enim aliud est ἐξήταζον παρὰ τὰς Αἰγυπτίας, quam Comparabant cum Ægyptiacis. Sic et ap. Plat. in simili loquendi genere, de Rep. 1. Λόγον παρὰ λόγον ἀντικατατίθειν. His omnino similem usum habet παρὰ in isto Prov. Πορφύρα παρὰ πορφύραν κριτέα: sonant enim hæc verba, Purpura dijudicari debet comparata cum purpura. I. e. Ad dijudicandam purpuram, comparanda est cum alia. Erasm. tamen vertit, eod. alioqui sensu, Purpura juxta purpuram dijudicanda, s. ad purpuram. Idem in Annot. in Epist. ad Rom. c. 14. dicens παρὰ nonnunquam relationem habere, hæc Proverbialia verba profert. Sic autem et ap. Paul. παρὰ exp. Juxta, (ad Rom. 14, 5.) "Ὅς μὲν κρίνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν, addens hunc esse sensum, Hic quidem existimat aliquid interesse inter diem et diem. Sed longe magis mihi probatur altera illa interpr., cujus supra memini, Æstimat diem præ die. Quo sensu et Hieron., Judicat diem plusquam diem. Sed comparisonis signif. tribuitur alicubi huic præp. per se etiam positæ, i. e. nullum verbum ἀντιστάται habenti, ut ap. Aristid. Ἐπιδεδωκυῖα αὐτῇ παρ' αὐτὴν, Augescens ipsa sibimet comparata.

Παρά, Pro, Prout. Nam et hanc posteriorem particulam alicubi aptissimam esse existimo ad exprimendam vim præpositionis παρὰ. At priorē illa redditur in hoc Philonis loco, de Mundo, Παρὰ δὲ τὰ μεγέθη τῶν ἀπορρήγνυμένων θραυμάτων οἱ τε ὄγκοι μείζους αἱ τε καταφοραὶ γίνονται βιαιότεραι, Pro fragmentorum magnitudine. Item in hoc Aristotelis, qui est itidem in I. de Mundo, Παρὰ τὰ τῶν διαστημάτων μήκη. Possis autem, ut opinor, in illo Philonis loco παρὰ τὰ μεγέθη, reddere, Pro differentia magnitudinis, s. diversitate, si ita loqui licet, vel Prout major minorve est magnitudo. Sic ap. Theophr. H. Pl. 6. de rosis, Τὸ δὲ ὅλον, ὥσπερ ἐλέχθη, ἡ εὐσμία καὶ ἡ εὐχροία παρὰ τοὺς τόπους ἐστὶ, Pro locorum differentia, discrimine, Prout talis vel talis est locus, ita etc. Hic enim dissentio a Budæi interpr., quam habes p. 241. Itidem vero in illo Synesii I. quem paulo ante protuli, παρὰ τὰ χωρία dixi mihi videri posse verti, E locorum differentia, diversitate: "Οὐ καὶ παρὰ τὰ χωρία τὴ γίνεται τοῖς ἀνθρώποις εἰς τὸ τυγχάνειν τε καὶ ἀποτυγχάνειν εὐμενοῦς θεοῦ. Nec vero mihi refragari videtur Bud., cum illa verba ita reddit, Neque in hoc illoque loco perinde mortalibus evenit, ut Deo aut præsentē aut adverso utantur. Idem hunc ejusd. Synesii I., ubi similis vel potius idem est hujus præp. usus, "Αλλ' ἐστὶν εὐνυχία παρὰ τὸν καιρὸν εὐνυχέστερα, interpr. Refert autem quo quidque in loco feliciter cedat. Item, At vero locus ipse refert ad felicitatis cumulum. Hunc etiam Dioscoridis, Πρὸ πάντων δὲ φροντίζειν τῆς ἀποθέσεως καὶ συλλογῆς ἐκάστου κατὰ τοὺς οἰκείους καιροὺς προσήκει παρὰ γὰρ δὴ τούτους ἡ ἐνεργεῖ ἢ ἐξίτηλα γίνονται τὰ φάρμακα, interpr. Adeo enim in colligendis et reponendis tempus interest, ut inde vel strenuam vim vel inertem accipiant. Ubi existimo reddi etiam posse apte, Ex horum enim differentia pendet vel efficacia etc. Nec alium esse hujus præp. usum existimo in illo Diogenis Apophthegmate, quo dixit homines μαίνεσθαι, Insanire, παρὰ δάκτυλον: adeo ut nullo modo Erasmi interpr. probare possim, reddentis Præter digitum.

Παρά interdum adhibetur ad significandum interjectum temporis spatium, s. ad significandam temporis intermissionem, Bud. afferens ex Aristot. παρὰ μῆνα τρίτον, pro Tertio quoque mense. Sic παρὰ

τετάρτην ἡμέραν ap. Polyb. Quarto quoque die. Sed et alia forma, sc. παρ' ἡμέρας πέντε, et παρ' ἡμέρας ἑπτὰ, Quinto vel Septimo quoque die. Idem ἡμέραν παρ' ἡμέραν reddit Alternis diebus, in isto Dem. loco, (1360.) Τὴν μὲν ἄνθρωπον ἐλευθέραν εἶναι, — συνεῖναι δ' ἑκατέρῳ ἡμέραν παρ' ἡμέραν: vultque sic accipi et ap. Paul. ad Rom. 14., cum tamen aliter potius exponi debere docuerim antea, ubi de ejus signif. disserui qua ponitur pro Præ. Dicitur vero et παρ' ἡμέραν, s. παρὰ μίαν ἡμέραν, aut etiam παρὰ μίαν, subaudiendo ἡμέραν, pro Alternis diebus. Sic παρ' ἐνιαυτὸν, Alternis annis. Neque de tempore tantum, inquit, hoc modo loquendi utuntur, sed etiam aliis de rebus interjectis: πληγὴν παρὰ πληγὴν, Aristoph. (B. 643.) pro Alternas plagas incutiens. Et ap. Lucian. (2, 275.) Ἡ δὲ ὄρχησις ἐφήβων τε καὶ παρθένων παρ' ἓνα χορευόντων, Adolescentium virginumque serie constat, per manus reste ducta alternantium. Sed hæc VERBA Παρ' ἓνα docet accipi aliquando et pro Uno minus, Uno demto, et quidem cum a Luciano, tum a Plut.: sic παρὰ γράμμα affertur ex Epigr. pro Demta litera. Antiphonti vero παρ' ἓνα ἄνθρωπον significare etiam Propter unum hominem. Vide plura p. 239. 240. 241. Item p. 242. ubi habes e Plut., Ἐν παρ' ἓν ἡμέραν καὶ νύκτα ποιῶν, pro Diem vicissim atque noctem faciens.

Παρὰ alios præterea usus habet, sed qui proponi soleant in ipsis loquendi generibus considerandi, non indicando quam in his, quam in illis signif. habeat: ut certe vix indicari seorsum potest. Sunt tamen ex illis nonnulla in quibus significationem hujus præp. παρὰ ad aliquam e præcedentibus reduci posse existimo. Verbigratia, cum DICITUR Παρ' ὀλίγον, ITEM Παρὰ πολὺ, quod illi est oppositum: quorum utroque simul utitur Plato Apol. Socr. (25.) Ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον θαυμάζω ἑκατέρων τῶν ψήφων τὸν γεγονότα ἀριθμὸν· οὐ γὰρ ὥμην ἐγωγε οὕτω παρ' ὀλίγον ἔσσεσθαι, ἀλλὰ παρὰ πολὺ· νῦν δὲ, ὥς ἔοικεν, εἰ τρεῖς μόναι μετέπεσον τῶν ψήφων, ὑπεπεφύγειν αὖν. Q. I. ita Bud. vertit, Multo vero ego magis sententiarum numerum in utramque partem miror. Neque enim existimabam parum abfore quo minus damnantium atque absolventium calculi adæquarent, sed multum vel plusculum abfuturum quin ego absolverer. Nunc vero, ut video, si tres tantum sententiæ in contrarium mutatae fuissent, ego absolutus essem. Quibus subjungit, posse ita intelligi παρὰ πολὺ et in isto Greg. I. Εἰ μὲν τῆς ἀξίας ἐγγύς, σὴ τοῦτο χάρις· σοὶ γὰρ θαρρῶν τὸν περὶ σοῦ λόγον ἐνεστησάμην· εἰ δὲ πόρρω καὶ παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος, τί χρεὶ παθεῖν, καὶ γῆρας καὶ νόσῳ καὶ τῷ σὺ πόθῳ τετρυνωμένους; ut sit, inquit, Et tantulum ab eo, quod speravimus, abfuimus: quam tamen interpr. loci Gregorii nullo probare modo possum, ut mox docebo. Dixerat vero antea, de hac præp. agens, Est autem hujus præp. usus multiplex ap. præcipuos Scriptt., et interdum pene contrarius, ut in παρὰ πολὺ, quod κατὰ πολὺ significat ap. Paus. et Thuc. et Plut.: Παρὰ πολὺ μὲν τῶν Θηβαίων χειρόνων, παρὰ πολὺ δὲ τῶν Λακεδαιμονίων ἀμεινόνων φανέντων. Greg. Παρὰ πολὺ τῆς τάξεως ἐλαττωμένης, Valde immutato ordine. Interdum e contrario τὸ ἐπ' ἐλαττον signif. Τῆς παρὰ ἐλάττωσιν δηλούσης, h. e. ἐκτὸς πολλοῦ, quasi minuscule: ut ap. Eund. Εἰδὲ πόρρω καὶ παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος κ. τ. λ., i. e. Sin longe a meritis tuis dicendo abfuimus, et minus quam pro spe nostra successit oratio. Hæc ille: cui in eo nou assentior, quod dicit παρὰ πολὺ significare non solum κατὰ πολὺ, sed etiam τὸ ἐπ' ἐλαττον, Minuscule, Tantulum, ut in illo Greg. I. interpr., cum secundo mentionem ejus facit. Existimo enim contra, Tantulum respondere non τῷ παρὰ πολὺ, sed τῷ παρ' ὀλίγον. Imo etiam non esset consentanea ceteris Gregorii verbis hæc interpr.; quomodo enim, ut cetera omittam, cum πόρρω hoc Tantulum convenire posset? Denique de παρὰ πολὺ ita sentio, minime duas contrarias signif. habere, ut ille putavit, sed unicam significationis genus; at contrariam ei signif. habere παρ' ὀλίγον, quod sc. πολὺ et ὀλίγον soleant et alias opponi: παρὰ autem utrobique eand. vim obtinere, et quidem quæ sit ejusd. generis

A cum una ex illis de quibus supra disserui; exceptionem enim significare: sic tamen ut fatear, in omnibus exemplis non æque evidentem hanc signif. esse, atque adeo in nonnullis duriusculam videri posse: nisi παρὰ πολὺ et παρ' ὀλίγον in alia verba resolvantur. Exempli gratia, si ita loquar, παρ' ὀλίγον ἡτιμώθη, significabit, Parum abfuit quin ignominia notatus sit, ubi exceptionis signif. obscura est: at si ita loquar, παρ' ὀλίγας ψήφους ἡτιμώθη, ut dixit Dem. (743.) Παρ' ὀλίγας ψήφους ἡτιμώσατε, evidens vel potius evidentissima est: ita sc. interpretando, Paucis suffragiis exceptis infamia notatus est. Et q. d. Omnibus suffragiis præterquam paucis infamia notatus est. Denique si verbo Abesse uti libet, permitamus nobis, sicut παρ' ὀλίγον ἡτιμώθη reddimus Parum abfuit quin ignominia notatus sit, ita παρ' ὀλίγας ψήφους ἡτιμώθη, reddere Paucis suffragiis abfuit ab eo, ut ignominia notaretur: ut dicitur Paucorum mensium spatio abesse. Non dubium est autem, quin et ita loqui possit aliquis, οὐ παρ' ὀλίγας ψήφους ἡτιμώθη, ἀλλὰ παρὰ πολλὰς, vel κατεδικάσθη, Non paucis, sed multis suffragiis a damnatione abfuit: quod idem fuerit cum οὐ παρ' ὀλίγον, ἀλλὰ παρὰ πολὺ κατεδικάσθη. Sed durius tamen merito censeatur hic παρὰ πολὺ quam παρ' ὀλίγον. Sicut etiam minime novum videri potest παρ' ὀλίγον ἦλθε καταδικασθῆναι, quod de παρὰ πολὺ ἦλθε καταδικασθῆναι, haud itidem dici potest. At in illo Plat. I. eadem est τοῦ παρ' ὀλίγον, quæ τοῦ παρὰ πολὺ ratio, eodemque modo resolvi utrumque potest: ut sc. censeamus, Οὐ γὰρ ὥμην ἐγωγε οὕτω παρ' ὀλίγον ἔσσεσθαι (τὸν ἀριθμὸν τῶν ψήφων,) ἀλλὰ παρὰ πολὺ, perinde esse ac si dixisset, οὐ γὰρ ὥμην ἑκατέρας τὰς ψήφους ἰσαριθμούς ἔσσεσθαι παρ' ὀλίγας, ἀλλὰ παρὰ πολλὰς. Hæc in præsentia habui, quæ dicerem de vi præp. παρὰ cum ὀλίγον et cum πολὺ: e quibus etiam manifestum lectori fore puto non injuria me a Budæi interpr. in loco illo discessisse. Perpendat autem lector et quæ in Παρὰ τοσοῦτο ac Παρὰ μικρόν de vi hujus præp. dixi, ac videat num malit quæ illic est, eandem et hic esse. C Jungitur porro παρ' ὀλίγον interdum verbo ἐλθεῖν, cujus generis loquendi mentionem paulo ante feci, diciturque παρ' ὀλίγον ἦλθεν ἀποθανεῖν, pro Parum abfuit quin moreretur, Parum a morte abfuit. Sic, Παρ' ὀλίγον ἐλθὼν ἐκπεσεῖν ap. Plat. Epist. Cujus omnino formæ est ETIAM Παρ' ἐλάχιστον ἐλθεῖν: Plut. Pericle (28.) Παρ' ἐλάχιστον ἦλθε Σαμίῳν ἡ πόλις ἀφελέσθαι τῆς θαλάττης τὸ κράτος Ἀθηναίους, ubi videri possit ad h. Thuc. I. respexisse, non solum illud loquendi genus, sed et cetera habentem verba, 8, (76.) p. 286. Πόλιν τε γὰρ σφίσιν ὑπάρχειν Σάμον οὐκ ἀσθενῆ, ἀλλ' ἡ παρ' ἐλάχιστον ἦλθε τὸ Ἀθηναίων κράτος τῆς θαλάσσης, ὅτε ἐπολέμησεν, ἀφελέσθαι, Quæ parum abfuit quin eriperet, Quæ propemodum eripuit. Nam utroque modo interpretari possumus eod. sensu. Interdum sequente infin. pass., ut ap. Lucian. (2, 136.) Παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι. Nihil autem est aliud παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι quam παρ' ὀλίγον κατενεχθεῖσα, sicut παρ' ὀλίγον ἦλθεν ἀποθανεῖν, nihil aliud quam παρ' ὀλίγον ἀπέθανεν. ¶ Sed est ubi παρ' ὀλίγον neutram harum interpr. admittit, siquidem sequentia ad verbum interpretari velis, non autem orationis formam mutare: ut cum dicit Eur., παρ' ὀλίγον ἀπέφυγες ὄλεθρον: nam si reddas, Propemodum evitasti interitum, Parum abfuit quin vitaris interitum, sensus plane fuerit contrarius: cum παρ' ὀλίγον ἀπέφυγες ὄλεθρον, nihil aliud sit quam παρ' ὀλίγον ἦλθες ὄλεσθαι, Propemodum interiisti, Parum abfuit quin interires. Sic autem et Thuc. junxit verbo διαφεύγειν, quod idem valet: 8, (71.) p. 258. Ἐν τοῖς χαλεπώτατα διεγὼν· αἰ γὰρ παρ' ὀλίγον ἢ διέφευγον, ἢ ἀπώλλυντο, Assidue namque exiguum intra spatium aut fugiebant, aut trucidabantur, Valla. Quæ ego ita reddi ut antea non probavi, cum illam ejus interpr. edidi, ita nec in præsentia probare queo, imo aperte mendosam esse dico. Sic tamen ut non omnino stem iis quæ in margine annotavi e regione illius loci, repetens sc. παρ' ὀλίγον cum ἀπώλλυντο: sed plane existimem παρ' ὀλίγον trajectum esse, atque ad διέφευγον pertinere, perinde

ac si dictum fuisset, ἀεὶ γὰρ ἡ διέφευγον παρ' ὀλίγον, ἢ ἀπώλλυντο: nihilque aliud significare διαφεύγειν παρ' ὀλίγον, quam quod dicit Eur. παρ' ὀλίγον ἀποφεύγειν ὀλεθρον. Est igitur hic sensus, Aut parum aberant a morte, extremum adeuntes vitæ periculum, aut etiam moriebantur. Quod Gallice dixeris, Ou ils demeuroient en la place, ou ils l'échappoient belle. At vero is qui Gallice reddidit, quem Lascaris juvisse fertur, ita vertit, Pour bien petite occasion se sauvoient, ou étoient défaits. Sed παρ' ὀλίγον accipiendo pro Levi occasione, id enim sonat Pour bien petite occasion, nec sensum idoneum haberemus, nec signif. daremus illis verbis, quam ullo posse confirmari exemplo putem. Sed quid tandem significabit hic παρ' ὀλίγον διέφευγον, si ad verbum interpretari oporteat? aut saltem si verbi διέφευγον signif. exprimenda sit? Crediderim ita posse reddi, Evadebant cum alioqui parum a morte abfuissent. Et hæc quidem hactenus, quæ fortassis improbanda non fuerint, dum alius meliora excogitarit. Ceterum invenitur etiam SCRIPTUM Παραλίγον, una voce. Quod et de altero intelligendum est, quod huic oppositum esse dixi: nam alicubi LEGITUR Παραπολὺ conjunctim. Habetur certe utraque scriptura et in VV. LL. Ibi enim affertur παραπολὺ χείρων, pro Multo deterior, s. Longe deterior; sed et disjunctim παρὰ πολὺ e Diosc., cum comparativo itidem, Παρὰ πολὺ ἐλάττων. Et παραπολὺ δεινότατον, ex Aristoph. Πλ. (445.) δεινότατον ἔργον παραπολὺ ἔργων ἀπάντων ἐργασόμεθα. Item cum gen. e Philostr. Her. pro Longe, i. e. Procul, Οὐ παραπολὺ τῆς ἀληθείας ταῦτά φησιν εἰρησθαι, Non procul a veritate.

Ut vero dicitur παρὰ πολὺ s. παραπολὺ conjunctim pro Multo, ITIDEM Παρὰ τοσοῦτον sive παρατοσοῦτον pro Tanto, Usqueadeo. Greg. Οὐκ αἰσχυρόμεθα, βασιλεῦ, παρὰ τοσοῦτον ἡττώμενοι τῶν Χριστιανῶν; Non pudet nos tanto Christianis esse inferiores? Usqueadeo esse inferiores. Plut. in Cic. Παρὰ τοσοῦτον τῷ λόγῳ κρατηθέντας ὑπ' αὐτοῦ, Usqueadeo dicendo ab eo victos se intelligebant. || Sed aliam etiam habet signif. παρὰ τοσοῦτον, obtinente sc. præp. παρὰ eund. usum quem et in Παρὰ μικρόν: quod quidem Παρὰ μικρόν persuasum habeo respondere ad verbum nostro A peu près, significanti itidem Propemodum. Eadem autem ratione παρὰ τοσοῦτον significabit A cela près. Sic et supra παρὰ τοῦτο ap. Dem. dixi mihi videri sonare, A cela près. Cum enim loquimur Ils étoient les plus forts à cela près, significamus Il ne s'en falloît que cela qu'ils ne fussent les plus forts. Adjungitur autem et hic verbum ἐλθεῖν, Thuc. 3, (49.) Παρὰ τοσοῦτον μὲν ἡ Μιτυλήνη ἦλθε κινδύνου, Tantulum abfuit quin Mitylene everteretur, Bud. Ego vero ut Gallice ad verbum reddi posse existimo, Elle vint à cela près du danger, vel à tant près du danger, aut alia constr., Elle vint en danger à cela près, sic Latine ita potius verterim, Tam prope a periculo abfuit Mitylene. Est autem eodem usus loquendi genere Thuc. 7. Παρὰ τοσοῦτον μὲν αἱ Συράκουσαι ἦλθον κινδύνου. Ideo autem hanc vim præpositioni παρὰ inesse hic adducor ut credam, non solum quod παρὰ nonnunquam ἐγγύτητα declaret, sed et quod ADV. Ἐγγὺς, Prope, sic usurpari videam: ut et tibi manifestum fiet exemplis quæ suo loco protuli, sc. T. 1. c. 886.: quibus exemplis addere et hoc potes e Synesio, Ἡ δὲ ναὺς ἐγγὺς ἦλθεν ἐπὶ πρύμναν ἀνατετράφθαι. Non ignoro interim, fore aliquos qui unum idemque valere παρὰ non solum in his ac nonnullis sequentibus formulis, sed et in superioribus illis παρ' ὀλίγον et παρὰ πολὺ, existimaturi sint: quibus ego non valde repugnabo, sic tamen ut facilius illa, quam hic tribuo præpositioni παρὰ, signif. accommodari posse videatur superioribus exemplis, quam superior illa istis. Sed hac de re non vacat pluribus disserere; ac certe ad sternendam aliis viam hæc possunt esse satis. Usus igitur horum loquendi generum exemplis declarare contentus, pergam primum de παρὰ τοσοῦτον agere. Affertur et hoc exemplum ejusd. constr. e Greg. Naz. Μὴ παρὰ τοσοῦτον ἔλθωμεν τῆς ἰσότητος θείας, pro Ne tantum absit quin accedamus ad æqualitatem divinam, Ne minus

accedamus ad æqualitatem divinam. Alia autem forma dicitur ab Herodiano, Παρὰ τοσοῦτον μὲν δὲ Μακρίνος οὐκ ἔφυγε τοὺς διώκοντας: quod Polit. vertit, Tantum igitur abfuit Macrinus, quo minus persecutores effugeret. Bud. autem, Tantulum modo abfuit, quin evaderet eos qui eum petebant. H. e. Pene evasit. Observa autem addi hic negationem, cum Lucian. dixerit absque negatione, Παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν, pro Tantum abfuit ut effugerit, παρατοσοῦτον: nam et hoc modo scribitur. E Thuc. autem citatur, Παρατοσοῦτον αὐτῷ μὴ περιπεσεῖν τοῖς Ἀθηναίοις, pro Parum abfuit quin incideret in Athenienses. Nisi potius reddi debet, Tantum abfuit, Tantulum modo abfuit, ut in illo Herodiani I. HUIC RESPONDET Παρ' ὅσον seu Παρόσον: Greg. Naz. Παρὰ τοσοῦτον ἑκάτερος οὐκ ἔχων τὰ πρῶτα τῶν ἐπιγῆς, παρ' ὅσον ὑπ' ἀλλήλων εἰς τὸ πρῶτεον ἐκωλύοντο, Cum interim uterque a prima sorte terrenæ beatitatis tantum abesset, quantum uterque utrique obstabat quominus primas partes ferret. Et in alio Ejusd. l. B Καὶ ὁμβροὶ καὶ ταραχαῖς ἀνέμων τάλαιπωροῦμενοι, παρὰ τοσοῦτον καὶ συμπατοῦμενοι παρ' ὅσον καὶ ψαύειν αὐτῶν βδελυσσόμεθα, Nihilque propius fit quam ut a nobis pedibus conculcentur, nisi quatenus eorum contagionem formidamus, Bud. At vero ap. Aristidem Παρὰ τοσοῦτον οὐ πάσας ναὺς λαμβάνουσι παρ' ὅσας διέφθειραν redditur, ut antea docui, Omnes naves accipiunt præterquam quas destruxerunt. Apud Herodian. autem legitur παρ' ὅσον præcedente παρὰ τοῦτο, ut ostendi supra, cum agerem de παρὰ, Propter. Ceterum ut in posteriore illo Greg. I. παρ' ὅσον redditur a Bud. Quatenus, ita et alibi reddi sciendum est, ubi illud παρὰ τοσοῦτον minime præcedit, ut ap. Lucian. (1, 558.) Ἐν δὲ πλέον ὀδῶν, παρ' ὅσον ἀσεβέστερος τυγχάνει. Sic et ap. Plut. Quinetiam pro Quoniam et Propterea quod: sicut et Quatenus ap. Lat.: qua de re consule Bud. 245.

Legitur ETIAM Παρ' οὐδὲν ἦλθεν, ut παρ' ὀλίγον ἦλθεν, et παρὰ τοσοῦτον ἦλθεν: sed signif. eadem quam habet illud, non hoc: nisi quod παρ' οὐδὲν ἦλθεν aliquid amplius significat quam παρ' ὀλίγον ἦλθεν: ideoque redditur Nihil propius factum est quam ut. Vide Bud. 244. ex Æschine et Plut. Habet autem et alium usum παρ' οὐδὲν, de quo dixi in Παρὰ, Propter. Antequam autem ad tertium usum hujus παρ' οὐδὲν veniam, dicam ET DE Παρὰ μικρόν, sive Παραμικρόν, quod et ipsum eidem verbo jungitur, ac potius synonymum est τῷ παρ' ὀλίγον, quam præcedens illud παρ' οὐδὲν. Isocr. Παρὰ μικρόν ἦλθον ἀποθανεῖν, Parum abfuit quin interierim; sed scribitur et παραμικρόν conjunctim. Sic Chrys. de Sacerd. Παρὰ μικρόν ἦλθεν ἀποθανεῖν, εἰ μὴ ἡ τοῦ ἀδελφοῦ προστασία ἔλυσσε τοῦ θεοῦ τὴν ὀργήν. Et cum infin. pass. ap. Isocr. Areop. rursum, Παρὰ μικρόν ἦλθομεν ἐξανδραποδισθῆναι. Jungit vero et verbo ἐδέησα, quod observandum est, ut, Παρὰ μικρόν ἐδέησα ἀποθανεῖν ἄκριτος: quod nihil aliud est quam παρὰ μικρόν ἦλθον. Sed ut dicitur, Παρὰ μικρόν ἦλθον ἀποθανεῖν, vel ἐδέησα, sic etiam παρὰ μικρόν ἀπέθανον, brevius: alioqui ead. signif., cum hic παρὰ μικρόν, s. παραμικρόν sit illud cujus et antea mentionem feci, docens significare Propemodum, ac plane videri respondere Gallico A peu près. Lucian. Καὶ παρὰ μικρόν ὄλον εἶχέ με, Et me propemodum totum definebat, vel Ferme totum. Ubi fortasse non æque aptum locum habere possit ilia per verbum ἐλθεῖν periphrasis. Signif. vero παρὰ μικρόν et Paulo: sicut παρὰ τοσοῦτον Tanto, ut ap. Lucian. (1, 712.) Οὐ παρὰ μικρόν ἀτοπώτερον, Haud paulo absurdus. Alii tamen, Haud paulo minus absurdum. Et ex Aristide, Οὐ παρὰ μικρόν ἐνέκων, pro Haud paulo superiores erant, Multo superiores erant. At Bud. παρὰ μικρόν exp. Per paulo, in Plut. Demetrio, Ὡν ἐκεῖνος οὐ παρὰ μικρόν ἐνόμιζεν εἶναι βελτίονα, Non perpaulo meliorem, sed plane meliorem. In quodam vero Isocr. l. (Paneg. 15.) Οὐ παρὰ μικρόν ἐποίησαν, reddit, Non perparum profecerunt, dicens παρὰ μικρόν, esse minus quam μικρόν. Vide p. 245. Sciendum est porro in multis hujusmodi ll. inveniri conjunctim scriptum: quæ scriptura mihi non displicet, at vero cum addi-

tur ἦλθον, s. ἐδέξα, tum malim disjunctim scribere. A Alius est autem præp. παρὰ usus, cum dicunt παρ' οὐδὲν ἡγεῖσθαι, vel παρ' οὐδὲν τίθεσθαι s. ποιεῖσθαι, etc., itidemque παρὰ μικρὸν ἡγεῖσθαι, et παρὰ φαῦλον: quæ significant Pro nihilo ducere, Nihili æstimare, Floccipendere, Parum esse ducere. Quæ postrema Bud. interpr. pro me facit, existimante παρὰ in hujusmodi ll. otiosum esse; nam Parum esse ducere, non est aliud quam μικρὸν ἡγεῖσθαι. Scribit alioqui Bud. παρὰ μικρὸν esse minus quam μικρὸν, etc. perinde ac si dicamus πάνν μικρόν. Ut autem ad exempla veniam, PRIMUM EST Παρ' οὐδὲν ἡγεῖσθαι, VEL Παρ' οὐδὲν τίθεσθαι, SEU Παρ' οὐδὲν ποιεῖσθαι. ITEM Παρ' οὐδὲν εἶναι, Dem. Παρ' οὐδὲν ἡγούμενος τὰς ἡμετέρας συνθήκας. At pro παρ' οὐδὲν τίθεσθαι, dicitur et παρ' οὐδὲν τιθέναι, quod affertur ex Eur.: Plut. παρ' οὐδὲν ποιεῖσθαι dixit. Soph. autem Παρ' οὐδὲν ἐστὶ ταῦτα, pro Floccipenduntur hæc, Bud. 244. Dixit autem Soph. παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθαι, pro οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθαι, manifeste vacante præp., Nullam vitæ rationem habere. SECUNDUM, Παρὰ μικρὸν ἡγεῖσθαι etc. Isocr. Χρὴ δὲ οὐ παρὰ μικρὸν ἡγεῖσθαι. TERTIUM, Παρὰ φαῦλον ἡγεῖσθαι, vel ποιεῖσθαι, etc. Synes. Theophilo, "Ἦν οὐ παρὰ φαῦλον, ἀλλ' ἀντὶ παντὸς ἐποιεῖτο πεισθῆναι, i. e., inquit Bud., Quam hoc credere et persuaderi, non leviter cupiebat, et magnopere conducere rebus suis existimabat, Magno emtum volnisset. Sed dixerim, ut ille παρὰ μικρὸν ἡγεῖσθαι vertit Parum esse ducere, ita hic παρὰ φαῦλον ποιεῖσθαι, cum ποιεῖσθαι et ἡγεῖσθαι in his loquendi generibus idem valeant, posse reddi, Vile esse ducere. Legitur autem ET Παραφαῦλον in VV. LL., quod non placet, in hujusmodi præsertim loco.

"Πάρ, Poet. apocope pro παρὰ dicitur, ac, ut "ipsum, construitur vel cum gen. vel cum dat., vel "cum accus. Il. B. (787.) Πάρ Διός, Ab Jove, Ex "Jove. Et alibi, πὰρ δέ οἱ, Apud ipsum vero. Et "Od. (N. 414.) πὰρ Μενέλαον "Ἰλιχέο, Ad Menelaum "abiit, Il. B. (522.) Πάρ ποταμόν, Ad fluvium."

"Παραί, Poet. ectasi pro παρὰ dicitur, (Il. O. 280.) "παραί ποτὶ κάππεσε θυμός: B. (711.) παραί Βοιωτὶδα C "Λίμνην, Juxta Bæbeidem paludem s. Ad."

["Παρά, Ammon. 20. ad Lucian. 1, 283. Zeun. ad Xen. K. Π. 150. Oudend. Præf. ad Thom. M. p. ix. Musgr. ad Eurip. p. 231. Thom. M. 678. (De Thomæ regula, Hemst. ad Plut. p. 252. Heyn. Hom. 4, 124.) ad Charit. 501. 565. Cattier. Gazoph. 85. Wakef. Herc. F. 1037. Abresch. Æsch. 2, 4. Jacobs. Anim. 159. Cattier. Gazoph. 61. Eratosth. 3. Steph. Dial. 60. Porson. Med. p. 39. Aristoph. 'A. 1091. (sic legerim in B. 1484.) Epigr. adesp. 250. Heyn. Hom. 5, 584. Lobeck. Aj. p. 329. Conf. c. περὶ, Valck. Hipp. p. 228. Casaub. ad Athen. 25. 26. 49. 72. Toup. in Schol. Theocr. 212. 220. Act. Traj. 1, 96. Wassenb. ad Hom. 73. ad Herod. 381. ad Lucian. 1, 403. 482. 644. 782. 2, 32. Thom. M. 679. ad Charit. 699. 700. Dawes. Misc. Cr. 356. Wakef. Herc. F. 1037. Alc. 600. Abresch. Æsch. 2, 25. Boiss. Philostr. 369. 404. 538. 601. Brunck. Aristoph. 1, 201. 3, 30. ad Apoll. Rh. p. 96. ad Diod. S. 1, 690. 2, 259. Heyn. Hom. 6, 365. Villosion. ad Apoll. 103. Conf. c. ἐπὶ, Kuhn. ad Paus. 54. Boiss. Philostr. 531. Heyn. Hom. 6, 17.: cum γὰρ, Musgr. El. 636.: cum κατὰ, Heyn. Hom. 6, 338.: cum πρὸς, Brunck. Aristoph. 2, 138. Porson. Hec. p. liv. Ed. 2.: cum ὑπὸ, ad Diod. S. 2, 524. Bast Lettre 117. 194. Pro διὰ, Abresch. Lectt. Aristæ. 75. Pro ὑπὸ, cum passivis, Bast Lettre 117. Cum gen., ad Diod. S. 1, 555. 683. Paus. 317. Dawes. Misc. Cr. 293. Abresch. Æsch. 2, 117. Pro ὑπὸ, Munck. ad Anton. Lib. 159. 257. Verh. Pro ἀπὸ, ἐκ, Heyn. Hom. 4, 569. 6, 294. 524. Cum gen. pro dat., Cattier. Gazoph. 85. ad Diod. S. 2, 295. cf. Boiss. Philostr. 383. De rebus inanimatis, Heyn. Hom. 4, 569. Παρ' ἡμῶν λέγεσθαι, παρ' ἡμῖν λέγεσθαι, Toup. Opusc. 1, 404. Οἱ παρὰ τίνος, ad Herod. 381. 587. Valck. Oratt. 352. Toup. Opusc. 1, 370. Zeun. ad Xen. K. Π. 392. 419. 469. 664. Παρ' αὐτοῦ, A se, Per se ipsum, ad Paus. 325. Παρ' ἀμφοτέρων, Utrimque, ad Diod. S. 2, 87. 290. 349. et v. l. 850. 359. 378.

PARS XXII.

Παρ' αὐτοῦ, pro παρ' αὐτῷ, 584. 631. Παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη, Heyn. Hom. 4, 642. Εἴρηται παρὰ τοῦ —, Ruhnck. ad Vell. p. 15. Cum dat., ad Xen. Eph. 254. Munck. ad Anton. Lib. 257. Verh., Markl. Iph. p. 91. Musgr. El. 1015. Pro ἐν, Heyn. Hom. 5, 8. De motu, Il. M. 411. 418. Schneid. Anab. 125. Παρ' οἶνον, Damaget. 12. Apoll. Rh. 1, 458. Valck. ad Röv. p. 60. Παρ' ἐμοίγε κριτῇ, παρ' ἐμοίγε, Valck. Hipp. p. 199. Soph. Trach. 589. Eur. Bacch. 395. Med. 764. Cum dat. s. accus., Heyn. Hom. 6, 632. Cum accus., Coray in Thuc. par Levesque 2, 299. cf. Plut. Mor. 1, 32. ad Welleri Gramm. 255. Eur. Ion. 1535. Herc. F. 1166. Jacobs. Anth. 6, 202. Herod. 132. 140. Juxta, Valck. Hipp. p. 228. Zeun. ad Xen. K. Π. 68. Præter, Plut. Mor. 1, 39. Herod. 9, 25. bis, Paus. 3, 130. Dionys. H. 1, 175. Contra, Xen. Mem. 1, 1, 18. bis, Gell. N. A. 1, 3. Propter, Toup. ad Longin. 367. et Ind., Koen. ad Greg. Cor. 65. ad Xen. Mem. 2, 1, 2. Brunck. Phæn. 892. Jacobs. Anth. 10, 89. Matth. Anecd. 1, 19. Præ, ad Timæi Lex. 173. Hom. 1. p. 3. Ern., Munck. ad Anton. Lib. 127. 260. Verh., Valck. ad Röv. p. 59. Brunck. Aristoph. 1, 106. Similitudinem indicat, Idem Soph. 3, 446. 488. Phryn. Ecl. 173. Casaub. ad Athen. 49. Cum accus., absque motus signif., Brunck. ad Æsch. Pr. 348. Apoll. Rh. 76. 223. Aristoph. 1, 201. Cum accus. personæ, Ad, Musgr. Tro. 147. cf. Heracl. 949. Musgr. Hel. 1590. ad Paus. 334. Fac. ad 1, 540. 547. Brunck. Aristoph. 2, 138. Cum accus. temporis, ad Lucian. 1, 644. Grammatici παρὰ cum accus. construnt in etymis notandis, Heyn. ad Apollod. 1155. Sylb. ad Paus. p. 3. Casaub. ad Athen. 107. Wakef. Eum. 213. Matth. Anecd. 1, 19. Boiss. Philostr. 315. Simile est παρὰ τι συγκεῖσθαι, Thom. M. 205. Herodian. 454. Piers., Clark. ad Il. B. 1. Errat igitur Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 296. cf. Brunck. Soph. 3, 410. Παρὰ μικρὸν, ad Mær. 86. Π. μικρὸν ἡγεῖσθαι, Bergler. Alciph. 122. Παρὰ τι, παρ' ὀλίγον, παρὰ μικρὸν, synonyma, Valck. Oratt. 346. Παρὰ σε pro π. σοι, Aristoph. Fr. 291. Π. τὸ 'Ομηρικόν, Toup. Opusc. 2, 290. Μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν, ad Lucian. 1, 328. Κινδύνον παρὰ τοσοῦτον ἐλθόν, Longus p. 17. Interpr. Eo discriminis adductus. "Ἄλλος παρὰ τινα, Diversus ab, Valck. Hipp. p. 169. Schol. Nicandri 'A. 268. Ed. Ald., Aristot. Poët. p. 36. Herm. Παρ' οὐδὲν εἶναι, Toup. Opusc. 1. 399. Εἰ παρὰ γράμμα, Numeuius, Si (differentia) una literula constat, Bos. Ellips. 386. Ed. meæ. Παρ' αὐτόν ἐστι, In ejus salute vertitur, ad Diod. S. 1, 621. Παρὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, Ob eandem causam, 611. Παρὰ ἔτος, Paus. 367. Παρ' οἶνον, Hedyl. 1. 2. Crinagor. 14. Jacobs. Anth. Proleg. 72. 9, 458. (sic leg. Diod. S. 2, 526.) Alcæus Mess. 14. Huschk. Anal. 6, 21. Diod. S. 1, 351. Παρὰ τὴν πόσιν, Herod. 161. Leon. Tar. 85. et Jacobs., Anth. 7, 244. 357. Monthly Review Aug. 1799. p. 433. Steph. Dial. 56. Παρὰ τὰ ἀδικήματα, Herodian. xvi. Wolf. Τρις πὰρ ἕκαστα, Jacobs. Anth. 9, 496. Παρὰ τοσοῦτον ἤλθε διαφυγεῖν, Tantillum aberat quin effugisset, Lucian. 1, 625. Σὺ δέ μοι παρ' ἑνα ἤκεις ἄγων, Tua vero mihi uno minus adducis, ibid. Πάρ, Valck. Adoniaz. p. 284. ad Charit. 252. Koen. ad Greg. Cor. 93. Reiz. Acc. 40. Æsch. Eum. 229. Heyn. Hom. 4, 268. Παραί, Brunck. ad Apoll. Rh. 14. 101. 114. 159. ad Charit. 724. Musgr. Iph. T. 454. 1144. Jacobs. Anth. 10, 405. Heyn. Hom. 4, 203. 396. 525. 5, 155. 351. 6, 161. 202. 474. 7, 36. 54. 167. Nomina propria cum παραί comp., ad Herod. 393." Schæf. Mss. "Παρ' ἐμὲ, Mea causa, Aristoph. 'Ορν. 846. Οὐκ ἐστὶ παρὰ ταῦτ' ἄλλα, Fieri aliter non potest, N. 697. Propter, Demosth. 110. 1002. 1087. Παρ' ἐνιαυτὸν, Alternis annis, Plut. Arato p. 1898. Ed. HSt." Seager. Mss.]

"ΠΑΡΑΔΑΚΟΣ, Humidus, Humectus, Uvidus, "δίνυγος, Aristoph. Eip. (1148.) Οὐδὲ τυντλάζειν, " (sc. οἶόν τ' ἐστὶ τήμερον,) ἐπειδὴ παραδάκον τὸ χωρίον, "Quoniam agellus uvidus est, hodie glebas frangere "non licet. Archiloch. etiam et Simonides ita hoc

"vocab. usurparunt, Schol. Aristoph. (l. c.) Apud A
 "Hes. paroxystonως παρδάκων scriptum est, a propa-
 "roxytono παρδάκος, expositum itidem διύγων."
 [Schn. Lex. ducit ab ἄρδω. "Toup. Opusc. 1, 323."
 Schæf. Mss.] "Πορδακόν, Humectum, Udum, διά-
 "βροχον. Strabo 13. (p. 436. Sieb.) e Simonide."
 [Vide Palmer. ad Aristoph. l. c. Cf. Lex. VV. Peregr.
 v. Πάρταζον.]

"ΠΑΡΔΟΣ, ὁ, Pardus; Fera, quæ et πάνθηρ,"
 ["T. H. ad Plutum p. 232." Schæf. Mss. Ælian.
 H. A. 1, 31.] "Femina dicitur Πάρδαλις, εως,
 "Pardalis, Panthera." [Gl. Panthera, Varia, Leo-
 "pardus.] "Plin. 8, 17. Quidam pantheras a par-
 "dis, qui mares sunt, candore solo discernunt. Ibid.
 "Panthera, inquit, et tigris macularum varietate
 "prope solæ bestiarum spectantur. Ferunt odore
 "ejus mire solitarii quadrupedes cunctas, sed ca-
 "pitis torvitare terri: quamobrem occultato eo
 "reliqua dulcedine invitatas corripit. Pernicissima
 "est et animositate leonem fere æquans: Hom. Il.
 "P. (20.) Οὐτ' οὐν παρδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέον-
 "τος. Plura vide ap. Aristot. H. A. 9, 6.: Ælian. et
 "Opp. K. 4.: necnon Theophr. C. Pl. 6, 5. Porro
 "πάρδον et πάνθηρα sunt qui diversa faciant ani-
 "malia, vel saltem πάρδαλιν et πάνθηρα: Xen. K.
 "(11, 1.) Λέοντες, παρδάλεις, λύγκες, πάνθηρες, ἄρκτοι.
 "Et Aristot. τοὺς πάνθηρας dicit parere, quod pardis
 "non convenit: H. A. 6, 35. 'Ο πάνθηρ δὲ τίκτει
 "τυφλά, ὥσπερ λύκος. Unde et Gaza non interpr.
 "vel Pardalin, vel Pantheram, sed Lupum cana-
 "rium. Vicissim constat Latinum Panthera esse
 "e Gr. πάνθηρ, πάρδαλιν vero a Plinio reddi Pan-
 "theram, necnon Variam, ob macularum varietatem,
 "8, 17." ["Villoison. ad Long. 52. Bibl. Crit. 1, 2.
 p. 126. Benth. Opusc. 74. ad Il. N. 103. Φ. 573.
 Heyn. Hom. 4, 453. 6, 14. 388. 7, 292. 8, 220. ad
 Charit. 231. Jacobs. Specim. 37. Anth. 11, 117.
 Toup. Opusc. 1, 207. 323. T. H. ad Plutum p.
 232. I. q. παρδαλή, Villoison. ad Long. 185. Toup.
 Anim. in Schol. Theocr. 209. Emendd. 2, 548."
 Schæf. Mss. Ælian. H. A. 9, 49. 11, 24. 16, 18.
 Παρδάλει, Καμηλοπαρδάλει, Forster. ad Strab. p.
 1309.] "Παρδαλιαγχῆς, Pantheras suffocans s.
 "strangulans, Aconiti genus, Plin. 18, 27. Panthe-
 "ras perfricata carne aconito, venenum id est, bar-
 "bari venantur. Occupat illico fauces earum an-
 "gor: quare Pardalianches id venenum appellavere
 "quidam. At fera contra hæc excrementis hominis
 "sibi medetur. Et 27, 2. Taugunt carnes aconito,
 "necantque gustatu earum pantheras: ob id quidam
 "Pardalianches appellavere. At illas statim liberari
 "morte, excrementorum hominis gustu, demonstra-
 "tum. Sic Aristot. H. A. 9, 6. 'Η δὲ παρδαλις, θαν
 "φάγη τὸ φάρμακον τὸ παρδαλιαγχῆς, ζητεῖ τὴν τοῦ
 "ἀνθρώπου κόπρον. βοηθεῖ γὰρ αὐτῇ. Meminit et Di-
 "osc. 4, 77. Derivatum inde ET Παρδάλειος, sive
 "Παρδάλεος," ["Schol. Pind. Π. 5, 109." Wakef.
 Mss.] "Pantherinus: ut παρδαλή δορά, Pantherina
 "pellis: quæ et simpliciter παρδαλή s. παρδαλή
 "dicitur, subaudito subst. δορά: ut fit et in λεοντή, D
 "ἀρκτέ, ὀνέη, et similibus. Il. K. (29.) Παρδαλή
 "μὲν πρῶτα μεταφρονον εὐρὺ κάλυψε Ποικίλη, Γ. (17.)
 "Παρδαλήν ὤμοισιν ἔχων, Pantherinam pellem, Pan-
 "theræ spoliū. Et παρδάλειος λίθος, Lapis pan-
 "therinam pellem imitans macularum varietate. Plin.
 "37, 11. Sunt et a leonis pelle et pantheræ nomi-
 "nata, leontios, pardalios. At 13, 15. quasdam
 "mensas citreas scribit Pantherinas vocari, utpote in
 "vertice varias. Apud Aristot. περὶ Θανυμ. Ἄκουσμ.
 "est et παρδάλειον φάρμακον, quod in Armenia nasci
 "scribit, et pantheræ, si forte conspiciatur, lanæ
 "illitum objici: eam vero, si tetigerit, quærere ex-
 "crementa hominis. Idem igitur est atque τὸ παρ-
 "δαλιαγχῆς ἀκόνιον, de quo paulo ante hoc ipsum
 "docui." ["Παρδαλή, Παρδαλή, Brunck. Soph. 3,
 400. Heyn. Hom. 4, 453. 6, 14. Boiss. Philostr.
 579. Herodian. Philet. 445. ad Timæi Lex. 256.
 Villois. ad Long. 52. * Παρδαληφόρος, Brunck. Soph.
 3, 385." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. "Ορν. 934.]
 "NECNON Παρδαλώδης deriv. a παρδαλις, Panthe-

rinus, Ad pantherinam naturam accedens, Pan-
 "theræ naturam imitans, Athen. 2. (p. 38.) in ser-
 "mone de vini meracioris potu, Διὰ δὲ τὸ μάχιμον,
 "καὶ θηριώδεις ἔνιοι γίνονται, ὅθεν καὶ τὸ π. Ita paulo
 "ante dixerat, Ἀπὸ τοῦ κατὰ μέθην καταστήματος τὸν
 "Διόνυσον παρεικάζεσθαι ταύρῳ καὶ παρδάλει, διὰ τὸ
 "πρὸς βίαν τρέπεσθαι τοὺς ἐξοινωθέντας, taurorum
 "sc. ritu et pantherarum. Affertur ET Παρδαλωτός,
 "pro Referens colorem pardalis, Pantheræ in mo-
 "dum varius et maculosus." [Lucian. 2, 801. * Παρ-
 "δαλιδὲς, Eust. Od. A. p. 1625, 46. * Παρδάλια, τὰ,
 Aristot. H. A. 2, 11.] "A πάρδος autem putantur
 "DENOMINATI Παρδαίαι κεστρεῖς, quod ipsi quoque
 "sint pardorum in modum maculosi, s. variis di-
 "stincti maculis. Meminit autem eorum Plut. (10,
 "25.) scribens eos ἀπὸ τῆς μύξης τρέφεσθαι τῆς ἐαν-
 "τῶν. Apud Aristot. vero H. A. 5, 11. et Athen.
 "7. (p. 321.) σάργοι numerantur in genere τῶν κε-
 "στρέων, non παρδαίαι: unde forsitan aliquis scriptu-
 "ram istam suspectam habere queat." ["Leg. est
 παρδαίαι." Schn. Lex.] "Ceterum ad πάρδαλις ut
 "redeam, vocatur ea ETΙΑΜ Πόρδαλις, mutato a in o,
 "Il. Φ. (573.) Ἦντε πόρδαλις εἴσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
 "Ἀνδρὺς θηρητήρος ἐναντίον, N. (103.) Θῶων πορδα-
 "λίων τε λύκων γ'. Et Opp. K. 4, (327.) πορδαλίαν
 "γένος ἄγριον: 3, (63.) Πορδάλιες δ' ὀλοαὶ δίδυμον
 "γένος. Idem πορδαλις quoque dicit, (336.) πορ-
 "δαλίδεσσι δαφνοῖσιν Eis εὐνὴν ἐπέλασσαν: de lu-
 "pis. Unde etiam patet, verum non esse discrimen,
 "quod Hes. facit inter πόρδαλιν et πάρδαλιν, sc.
 "πόρδαλιν dici τὸν ἄρρενα, Marem: πάρδαλιν autem,
 "τὴν θήλειαν: illum, ἀπὸ τοῦ προάλλεσθαι, hunc, ἀπὸ
 "τοῦ παράλλεσθαι." ["Sylb. ad Paus. 58. Toup.
 Opusc. 1, 323. Voss Myth. Br. 1, 185. Aristoph.
 A. 1015. Fr. 265. Heyn. Hom. 4, 453. 6, 14. 388.
 7, 292. 311. 8, 220. ad Charit. 442. T. H. ad Plu-
 tum p. 232. Jacobs. Anth. 11, 117." Schæf. Mss.]
 "Unde Πορδαλιαγχῆς nominatur Aconitum, quoniam
 "gustatum suffocat τὰς πορδάλεις, Nicander A. (38.)
 "Οἱ δὲ τε πορδαλιαγχῆς, (sub. appellant aconitum)
 "ἐπεὶ θήρεσσι πελώροις Πότμον βουτελάται τε καὶ αἰ-
 "γονομῆες ἔθεντο. Plura de hoc supra in Πάρδαλι.
 ["* Πορδαλέος, Opp. K. 3, 467. ῥινοῖσι. * Πορδαλι-
 δὲς, Brunck. ad Theocr. 77. * Πορδάλιον, ad Lu-
 cian. 1, 707." Schæf. Mss.]
 "Πάρδαλος, ὁ, Pardalus, Avis cinerei coloris, de
 "qua Aristot. H. A. 9, 23." [Var. lect. ad Ælian.
 H. A. 1, 31. "Valck. Anim. ad Ammon. 129."
 Schæf. Mss.] "Est et Nom. propr. viri."
 "Πάρδιον, Pardium, Aristot. H. A. 2, 1. Ed. Ald.
 "Τὸ θηρίον τὸ πάρδιον ὀνομαζόμενον. Pro quo Gaza
 "habet Hippardium, reddens, Fera, quæ ab equo
 "Hippardium nominata est: nec male forsitan:
 "nam, ut equus, dicitur ἀπο τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τὴν
 "ἄκρωμίαν habere λεπτήν ἐκάτερον χαιτήν."

"ΠΑΡΕΙΑ, ἡ, Mala, Maxilla, Gena, γνάθος, Od.
 "Θ. (530.) Τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχει φθινύθουσι παρειαί,
 "Il. Γ. (35.) ὦχρός τέ μιν εἶλε παρειαί, Od. Θ. (522.)
 "Τήκετο, δάκρυ δ' ἔδενεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειαί, Π.
 "D (190.) καδδὲ παρειαῶν Δάκρυον ἦκε χαμάζε. Sic ap.
 "Xen. K. Π. 6, (4, 2.) Ἐλείβετο δ' αὐτῇ τὰ δάκρυα
 "κατὰ τῶν παρειαῶν. Rursum Od. A. (334.) Ἄντρα
 "παρειαῶν σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα: ut et Plut.
 "Hellen. Τὴν ἐτέραν παρακαλύπτεσθαι παρειαῶν. Rur-
 "sum Od. B. (153.) Δρυψαμένῳ δ' ὀνύχεσσι παρειαί.
 "Et Il. A. (393.) Τοῦ δὲ γυναικὸς μὲν γ' ἀμφιδρυφοί
 "εἰσι παρειαί. Ubi ut sunt ἀμφιδρυφοί παρειαί, ita
 "ap. Lucian. (2, 927.) Φοινισσόμενα παρειαί, Cruen-
 "tatae malæ. Poetæ παρειαί tribuunt prors etiam
 "navium, ita sc. appellantes αὐτῶν τὰ ἐκατέρωθεν,
 "J. Poll.: unde μιλοπαρῆοι νῆες ap. Hom. Item
 "κατάχρησιν esse dicit Eust., cum παρειαί nominan-
 "tur αἱ τῶν ἀλόγων ζώων γνάθοι." ["Reiz. Acc.
 113. Ammon. 108. Valck. Anim. 185. Phæn. p. 504.
 Abresch. Lectt. Aristæn. 153. Ilgen. Hymn. 213.
 Jacobs. Anth. 6, 410. Heyn. Hom. 4, 348. 8, 351.
 Παρειαῶν, ibid." Schæf. Mss. Hermann. ad Hom.
 Hymn. 31, 11.] "Εὐπάρειος, Pulcras habens genas."
 ["Εὐπάρειος, Εὐπάρεος, Const. Manass. Chron. p.
 15. 24." Boiss. Mss. Pind. Π. 12, 28.] "Καλλι-

“*πάργος*, Boeotice pro *καλλιπάρειος*, Pulcras habens A
 “*genas*, καλὰς *παρειὰς* ἔχουσα: et, e parte accipiendo
 “*totum*, Pulcer, Venustus. Od. O. (123.) Ἑλένη
 “*δὲ παρίστατο καλλιπάρηος*.” [“*Ruhnck. Ep. Cr. 101.*
Antip. Thess. 46.” Schæf. Mss. * *Μεγαλοπάρηος*,
Apollou. Lex. 367.] “*Affertur ET Παρειὰς, ἄδος, ἡ,*
pro Mala, Maxilla, Gena, σιαγών: sed sine exem-
“plo.” [“*Brunck. Apoll. Rh. 145.*” Schæf. Mss.]
 “*At Παρειὰς, ὁ, dicitur Serpens quidam, παρὰ τὸ*
“ἐπὶ ῥῥθαι τὰς παρειὰς, s. παρὰ τὸ πεφυσισμέναις καὶ
“μεγάλας παρειὰς ἔχειν. Fertur is vel non mordere,
“vel si mordeat, morsu non enecare, sed demorsam
“partem solum inflammare, nonnunquam et nihil af-
“ferre doloris. Vide Aet. Tetrab. l. 4. serm. 1. c.
“31. Dem. (313.) de Æschine, Τοὺς ὄφεις τοὺς πα-
“ρειὰς θλίβων, καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν, καὶ βοῶν
“εὐοῖ, σαβοῖ, Aristoph. Pl. (690.) Ὅδαξ ἐλαβόμην
“ὡς παρειὰς ὦν ὄφιοι.” [“*Heyn. ad Apollod. 1170.*
T. H. ad Plutum p. 230. Kuster. Aristoph. 13. Co-
ray Theophr. 253.” Schæf. Mss. Hyperides ap.
 Phot. Theophr. Char. c. 16.] “*Ionice pro παρειὰ B*
“DICITUR Παρῆη, teste Etymol. UNDE Παρῆιον
“ET Παρῆης, forma dimin., significantia itidem, Mala,
“Maxilla, Gena, γνάθος. Apoll. Rh. 2, (82.) τοῖσι
“παρῆιά τ’ ἀμφοτέρωθεν Καὶ γένυες κτύπεον. Et in
“Epigr. παρῆια λευκά, de Venere. Rursum Apoll.
“Rh. 2, (59.) ἀνδρῶν τε παρῆϊδας αἵματι φύρσαι.
“Priore et Hom. utitur in eadem signif. Od. X.
“ (404.) παρῆιά τ’ ἀμφοτέρωθεν Αἱματόεντα πέλει, Il.
“ Π. (159.) ἔλαφον Δάπτονσιν, πασιν δὲ παρῆιον αἵ-
“ματι φοινόν. Posteriore, Phrynichus ap. Athen.
“ (564.) Λάμπει δ’ ἐπὶ πορφύραις παρῆϊσι φῶς ἔρωτος.
“Eur. παρῆϊδus pro Ore usurpasse fertur. Παρῆιον
“vero adjective etiam accipitur pro Maxillare: nec-
“non ita dicitur ὁ ἐπὶ τῶν ἵππου γνάθων κόσμος, Or-
“namenta in maxillis equorum, ut sunt bullæ æreæ
“vel aureæ: quod idem παραγναθίδιον, et vulgi
“sermone χαλινάριον τὸ παρὰ τὰς γνάθους. Il. Δ.
“ (142.) ἐλέφαντα φοῖνικι παρῆιον ἐμμεναί ἴπ-
“πων.” [“*Παρῆιον, Theocr. 22, 128. Jacobs. Anth.*
6, 428. Il. Δ. 142. Heyn. Hom. 4, 695. De equis, C
Toup. Opusc. 2, 295. Παρῆης, Valck. Phæn. p. 50.
504. Toup. Opusc. 2, 91. Ruhnck. Ep. Cr. 163. 238.
ad Mær. 301. Jacobs. Anth. 6, 410. 428. 8, 357.
Markl. Iph. p. 28. 358. Suppl. 76. Brunck. Apoll.
Rh. 145. Π. χρῶός, Markl. Iph. p. 207. Παρῆϊδος
ψαύειν, Musgr. Bacch. 1115. Παρῆϊσιν ap. Stanl.
Eum. 45. De hac forma v. Brunck. Apoll. Rh. l. c.
Παρῆϊας, ibid. Diodor. Zon. 6. et Jacobs., Anth. 8,
302. 357.” Schæf. Mss.]

“*ΠΑΡΘΕΝΟΣ, ἡ, Virgo, Il. X. (127.) ἄρε παρθέ-*
 “*νος ἡθεός τε, Hesiod. Ἔργ. (1, 71.) Παρθένω αἰ-*
 “*δοίη ἵκελον, Xen. K. Π. 4, (6, 4.) Ἔστι μοι θυγάτηρ*
 “*παρθένος, γάμου ἤδη ὥραία. Ubi nota adjective*
 “*positum: sicut etiam ap. Plut. (8, 582.) Αἱ παρ-*
 “*θένοι τῶν παίδων ὀργῶσι πρότερον. Et Lucian. (1,*
 “*825.) Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα ἀρπάσας, παρθένον*
 “*οὔσαν, διέφθειρε: ponitur enim hic παρθένος et pro*
 “*νεᾶνις et pro ἄφθορος, pro Juvenca et incorrupta. D*
 “*Sic Philo V. M. Μιμούμενοι τὰς παρθένους χάριτας,*
 “*Virgines gratias imitantes. Metaph. vero Theo-*
 “*phyl. Ep. 17. Ἡ παρθένος δίκη διέφθαρται, καὶ χρυ-*
 “*σὸς τοῖς ἀνθρώποις ταλαντεύεται. Metaphorice item*
 “*ap. Aristoph. (Ἰπκ. 1302.) παρθένου τριήρης pro*
 “*πρωτόπλοου, μήπω πλεύσασαι, Eust. Triremes inta-*
 “*ctæ adhuc a mari; ab eo enim tactæ vitiantur et*
 “*“corrumpuntur.”* [“*Ἡ παρθένος etiam sigillatim in-*
 “*telligitur Diana s. Proserpina, cum ap. alios, tum ap.*
 “*Herod. 4, 103.”* Schw. Mss. “*Ammon. 110. ad*
 “*Charit. 205. 325. Sylb. ad Paus. 247. ad Timæi*
 “*Lex. 133. Koppiers. Obs. 103. Alberti Peric. Cr. 8.*
 “*Toup. Opusc. 2, 165. ad Paus. 403. Kuster. Ari-*
 “*stoph. 116. 125. Minerva, Kuln. ad Paus. 57. Fil-*
 “*lia, Musgr. Hel. 1358. Damaget. 2. Diod. S. 2, 125.*
 “*Femina, Bast Lettre 134. Faehse ad Æschyl. p. 41.*
 “*De aqua pura, Ruhnck. ad H. in Cer. 99. De arbore,*
 “*Fac. ad Paus. 2, 420. Jacobs. ad Meleagr. p. 6. De*
 “*viris, Munck. ad Anton. Lib. 83. Verh., Valck.*

Phæn. p. 349. Toup. Opusc. 1, 324. 326. ad Diod.
 S. 1, 147. Biel. Thesaur. s. v. Adj., Steinbr. Mus.
 Tur. 1, 310. Valck. Hipp. p. 271. Markl. Suppl.
 875. ad Charit. 504. Wakef. Ion. 280. Musgr. 270.
 Jacobs. Anim. 276. Anth. 12, 11. 262. Spanhem.
 ad Joseph. 2, 417. Π. γυνή, Lobeck. Aj. p. 400.
 Π. κόρη, Eur. Phæn. 1721. Π. τέκος, ἀδελφή, Musgr.
 p. 227. Ἡ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς π., D. R. ad Longin.
 247. Toup. 285. Ἡ Πτολεμαίου π., Valck. Hipp. p.
 318. cf. Diatr. 137. Παρθένοι, αἱ, κατ’ ἐξοχήν, Heyn.
 ad Apollod. 865. 886. Παρθένη, dat., quasi a * Παρ-
 θήν, Valck. ad Theocr. p. 278.” Schæf. Mss. Παρ-
 θένος πηγῇ, Æsch. Pers. 615. Aristoph. Ἰπκ. 1299.
 Schleusn. Lex. N. T. * Παρθενοκόμος, unde] “*Παρ-*
 “*θενοκομία, ἡ, Virginum curatio, Greg. Naz. ET*
 “*“Παρθενοκτόνος, ὁ, (ἡ,) Virginis occisor.”* [Lycophr.
 22.] “*Unde SUBST. Παρθενοκτονία, ἡ, Virginis occi-*
 “*sio, immolatio: Virg. Sanguine placabant ventos*
 “*“et virgine cæsa.”* [Plut. 7, 247. * “*Παρθενόλυτος,*
 “*Isid. Pelus. 2. Ep. 92.”* Boiss. Mss.] “*Παρθενοπίτης,*
 “*ὁ, Virginum nimis avidus inspector s. observator,*
 “*ὁ ὀπιτεῦων καὶ περιβλέπων τὰς παρθένους: ut qui*
 “*“earum aspectu pascit oculos, eisque insidiatur.*
 “*“Il. A. (385.) κέρα ἀγλαὰ παρθενοπίπα.”* [“*Heyn.*
 “*Hom. 6, 188. Brunck. Aristoph. 1, 102. ad Anton.*
 “*Lib. 235. Verh.”* Schæf. Mss. * “*Παρθενοποῖδς τῶν*
 “*ψυχῶν, Cyrill. Hieros. 119.”* Elberling. Mss. * Παρ-
 “*θενόσφαγος, Æsch. Ag. 217. * Παρθενοτρόφος, unde]*
 “*“Παρθενοτροφεῖν, Virgines alere educareque, Theano,*
 “*“Ἐν τοῖτοις παρθενοτροφεῖσθαι δεῖ τὴν νεάν ψυχὴν,*
 “*pro, His innutrirī oportet animam, cum adolescens*
 “*“adhuc et virgo est. Nisi malis, In virginitate edu-*
 “*“cari.”* [* *Παρθενοτροφία, Clem. Alex. Str. 3. p. 546,*
 “*16. * “Παρθενοφθόρος, Lex. Ms. ap. Coteler. ad*
 “*Const. Apost. 8, 32. * Παρθενοφύτος, Andr. Cr.*
 “*264.”* Kall. Mss. * *Παρθενόχρως, Meleager 1, 12. κρό-*
 “*κος Ἡρίνης. * “Παρθενωπός, Eur. El. 948. Dionys.*
 “*“H. 2, 46. “Valck. Diatr. 96.”* Schæf. Mss.] “*Ἀειπάρ-*
 “*“θενος, Semper virgo. Dion Vestales virgines ἐπιτά-*
 “*“δας ἀειπαρθένους vocat. Et Xiphilinus in Epit. Ejusd.*
 “*“dicit μετὰ τῶν ἀειπαρθένων, pro Cum virginibus*
 “*“Vestalibus. Soph. Erinnyas quoque s. Furias ἀει-*
 “*“παρθένους appellavit, Aj. (835.) p. 50.”* [* “*Ἀειπαρ-*
 “*“θενία, Cyrill. Hieros. 186.”* Kall. Mss.] “*Ἀπάρθενος,*
 “*“Non amplius virgo, Devirginata, Nonn.”* [“*Eumath.*
 “*414.”* Boiss. Mss. Eur. Hec. 610. * “*Ἀυτοπάρθενος,*
 “*Virgo Deo devota, Euseb. H. E. 326. Vide Vales.*
 “*p. 177.”* Kall. Mss. “*Ad Hesych. 1, 628, 13.”*
 “*Dahler. Mss.] “Δυσπάρθενος, Virgo misera, Epigr.”*
 [Anal. 2, 463. * *Εὐπάρθενος, Eur. Bacch. 520. * Κα-*
 “*κοπάρθενος, Anal. 1, 36. Meleager 123, 7. Schol. Eur.*
 “*Hec. 612. * Καλλιπάρθενος, Eur. Iph. A. 1574. Hel.*
 “*1. Aristoph. Θ. 862. “Herodian. Epim. 186.”* Boiss.
 “*Mss. * Πολυπάρθενος, Orph. H. 51, 12. * Συμπάρθε-*
 “*“νος, Virgo æqualis, ejusd. ætatis, Ælian. V. H. 12, 1.*
 “*p. 657. “Theod. Prodr. p. 134. Nicet. Eugen. 8,*
 “*157. 9, 216.”* Boiss. Mss. * *Ταυροπάρθενος, Lycophr.*
 “*1292. * Τριπάρθενος, Eur. Erechth. Fr. 15. Ζεῦχος.*
 “** Ὑποπάρθενος, Aristoph. Athenæi 133.] “Φιλο-*
 “*“πάρθενος, Amator virginum, Virginitatis amatrix s.*
 “*“studiosa,”* [“*Villoison. ad Long. 151.”* Schæf.
 “*Mss.] “Derivata inde ETIAM Παρθένειος, sive*
 “*“Παρθένιος, ET Παρθενικός, Virgineus, Virginalis,*
 “*“Virginarius, h. e. Qui s. Qualis virginum est, Vir-*
 “*“ginum proprius: παρθένειος ἡδονή, Eur. (Hipp.*
 “*“1302.) παρθένειον λέχος, ap. Suid. Et παρθένιοι*
 “*“αὔλοι ap. Athen. 4. et 14.: ubi et παιδικοί, et ἀν-*
 “*“δρείοι s. τέλειοι. Apud Eund. l. 14. (p. 631.) παρ-*
 “*“θένιοι ὀρχήσεως τρόποι, in censu τῶν βελτίστων. Et*
 “*“l. 14. Παρθενικά χλανίδια τρυφερά καὶ μαλακά. A-*
 “*“pud Eund. Anacr. dicit παρθένιον βλέπειν, pro*
 “*“Virgineo ore esse: 13. (p. 564.) Ὡ παῖ, παρθένιον*
 “*“βλέπων, Διζημαί σε; Dicitur etiam παρθένιος ἀνὴρ,*
 “*“pro Vir qui uxorem juvenculam et virginem duxit:*
 “*“Plut. Pomp. (74.) p. 1203. Εὐτυχὴς ἂν ἡμῖν γυνή*
 “*“πρὸ τοῦ Πόπλιον ἐν Πάρθοις ἀκούσαι τὸν παρθένιον*
 “*“ἄνδρα κείμενον, ἀποθανοῦσα, Publium, qui me vir-*
 “*“ginem adhuc duxit. Item παρθενικὴ κόρη, Virginea*
 “*“puella, pro παρθένος, Virgo: ap. Athen. 2. (p. 61.)*
 “*“Μητέρα, παρθενικὴν τε κόρην, δισσοῦς τε ἀναιμους.*

"Sed frequentius omisso substantivo κόρη absolute
 "DICTUR Παρθενική pro παρθένος, Virgo. Od. A.
 "(39.) Παρθενική τ' ἀταλαι νεοπενθέα θυμὸν ἔχου-
 "σαι. Sic Hesiod. Ἔργ. (2, 317.) Παρθενικήν δὲ
 "γαμεῖν, ὥς κ' ἦθεα κεδνὰ διδάξης : (137.) Καὶ διὰ
 "παρθενικῆς ἀπαλόχροος οὐ διάησι : de borea. Neutr.
 "Παρθένιον, s. Παρθένιον λέπας, Promontorium Ly-
 "diæ est ap. Nicandr. Apud Eund. παρθένιον Her-
 "bæ nomen est, Θ. (863.) παρθένιο νεοδρέπτους
 "ὀροδάμνους. Ea alio nomine dicitur ἐλξίνη et περ-
 "δίκιον, ejus Schol. Vide Diosc. 3, 155. et 4, 191.
 "de mercuriali s. linozosti : Theophr. H. Pl. 7, 7 :
 "Plin. 22, 17. 25, 5. Idem Plin. 25, 7. scribit
 "artemisiā ab Artemisia Mausoli uxore denomina-
 "tam esse herbam, quæ antea Parthenis vocabatur.
 "At παρθενία γῆ ap. Nicandr. exp. Samia terra, A.
 "(149.) ubi jubet accipere quatuor drachmas γαίης
 "παρθενίης. Plur. num. παρθένια vocantur Signa
 "virginitatis, ab LXX. : ut Deut. 22, (15.) de pa-
 "rentibus sponsæ repudiata, Ἐξοίσουσι τὰ παρθένια
 "τῆς παιδὸς πρὸς τὴν γερονσίαν : aliquanto post, Ἐάν
 "δὲ μὴ εὐρεθῇ παρθένια τῇ νεανίδι." [Gl. Virginalia.
 "Wakef. Ion. 1510." Schæf. Mss.] "AT Παρθε-
 "νεῖα, τὰ, Status virginitatis, Virginitas : ap. Eosd.
 "libro Judicum 11, (37.) de filia Jephthæ mox im-
 "molanda, Καταβήσομαι ἐπὶ τὰ ὄρη καὶ κλαύσομαι
 "ἐπὶ τὰ παρθενεῖα μου, ἐγὼ καὶ αἱ συνεταίριδες μου.
 "Et mox, Ἐκλαυσαν ἐπὶ τὰ παρθενεῖα αὐτῆς. Eur.
 "ista παρθενεῖα vocat παρθένεια κορεύματα, Alc.
 "(175.) Ὡ λέκτρον, ἔνθα παρθένοι' ἔλυσ' ἐγὼ Κορεύ-
 "ματ' ἐκ τοῦδ' ἀνδρός. Aristoph. vero Schol. (Ὅρν.
 "919.) παρθενεῖα esse dicit τὰ εἰς παρθένους ἀδόμενα
 "μέλη, Carmina quæ in virgines cantantur, forsan
 "nuptas et virginitatis vincula deposituras. Item,
 "A αἱ παρθένοι ἤδον, Cantilenas virgineas, i. e. a
 "virginibus cantari solitas." ["Jacobs. Anth. 7,
 "154. Παρθένιος, ad Xen. Eph. 238. Valek. Hipp. p.
 "304. 318. Παρθένιος, Idem ad Mosch. 347. Alberti
 "Peric. Cr. p. 8. Toup. Opusc. 1, 246. 529. Emendd.
 "1, 444. ad Xen. Eph. 238. Apollon. Soph. 533.
 "Mitsch. H. in Cer. 145. Jacobs. ad Meleagr. p. 5.
 "Anth. 6, 409. 7, 60. 8, 34. 9, 297. 12, 11. Anim.
 "131. Heyn. Hom. 5, 187. 7, 173. ad Charit. 503.
 "Musgr. Ion. 270. 1489. Philodem. 15. Π. ἀνὴρ, π.,
 "Munck. ad Anton. Lib. 81. Verh. Παρθένιον φρέαρ,
 "Ruhnk. ad H. in Cer. 99. Mitsch. 145. Ilgen. ad
 "eund. I. Παρθένιος, fluvius, ibid. Mitsch. 146. Παρ-
 "θένιον, Toup. Opusc. 1, 525. Planta, Casaub. ad
 "Athen. 146. Παρθενικός, Valck. ad Mosch. 347.
 "Παρθενική, Koen. ad Greg. Cor. 45. Græv. Lectt.
 "Hes. 517. Eurip. Epigr. Callicter 1. Steph. Dial. 35.
 "Orac. Sibyll. 622. Heyn. Hom. 5, 504." Schæf. Mss.
 "* Παρθενικῶς, Eumath. 161. * "Ἀντιπαρθένιος, cf.
 "Creuzeri Meletem. 1, 70." Boiss. Mss. * Παρθενώ-
 "δης, Steph. Byz. 627.] "Præterea a παρθένος est
 "SUBST. Παρθενία, ἡ, Virginitas, Status in quo vir-
 "gines sunt, ἡ κορεία, Apoll. Rh. 2, (502.) Παρθενίη
 "καὶ λέκτρον ἀκήρατον, Herodian. 4, (6, 9.) Τὰς τε
 "ἑστίας ἱερεῖας πύσας κατῴρντεν ὥς μὴ φυλαττούσας
 "τὴν παρθενίαν, Ut quæ virginitatem non custodis-
 "sent." ["Gesner. Ind. Orph. Munck. ad Anton.
 "Lib. 81. Verh., Ammon. 110. ad Charit. 323=503.
 "Phalar. 362. Huschk. Anal. 17. Paul. Sil. 73. Virgo,
 "Callim. H. in Dian. 110. Puella, Toup. Opusc. 2,
 "277. Eichst. Qnæst. 73. Λύειν τὴν π., Bast Lettre
 "40. Παρθενίη, Brunck. Apoll. Rh. 13. Jacobs. Anth.
 "9, 77." Schæf. Mss.] "Dicitur ETIAM Παρθενεῖα
 "cum diphthongo, Eur. Rheso (927.) συγγόνους αἰ-
 "δουμένη καὶ παρθενεῖαν." ["Jacobs. Anth. 8, 12."
 "Schæf. Mss.] "Sed est hoc παρθενεῖα verbale VER-
 "BI Παρθενεῖω s. Παρθενεύομαι, significantis ἐν παρ-
 "θενίᾳ διάγω, In virginitate dego, Maneo virgo et in-
 "corrupta, Virgineam vitam duco : Polyæn. 8. Νόμος
 "ταῖς ἐστιάσιν ἀεὶ παρθενεύεσθαι. Et Herodian. 5, (6,
 "3.) itidem de Vestali sacerdote, Ἀγνεύειν τε πρὸς
 "τῶν ἱερῶν νόμων κελευομένης, καὶ μέχρι τέλους τοῦ
 "βίου παρθενεύεσθαι : pro quo παρθενεύεσθαι eod.
 "I. dicit φυλάττειν τὴν παρθενίαν. Activo παρθενεῖω
 "Lucian. transitive usus est pro Virginem manere
 "cogo, In virginitate custodio : (1, 127.) Μῆτε αὐτὸς

"προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτ' ἄλλω
 "προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ στείραν κατα-
 "κλείσας παρθενεῖοι." ["Bergler. Alciph. 56. Eur.
 "Phæn. 1631. (Hel. 290.) ad Lucian. 1, 319. 365.
 "373. Dial. p. 95. * Παρθένευμα, Eur. Phæn. 1271.
 "Wakef. Ion. 1446. 1510." Schæf. Mss.] "Παρθέ-
 "νευσις dicitur Ipsa actio τοῦ παρθενεύειν, cum ali-
 "qua custoditur virgo, aut aliquis sub habitu virgi-
 "neo : ut cum Lucian. de Salt. (44.) dicit bonum
 "saltatorem debere in primis scire desaltare τὴν Δα-
 "νάης παρθένευσιν, necnon τὴν Ἀχιλλέως ἐν Σκύρω
 "παρθένευσιν : notum enim est quomodo Acrisius Da-
 "naen in turri ahenea ἐπαρθένευσεν, et Thetis Achil-
 "lem in Scyro, virginali eum habitu occultens inter
 "filias Lycomedis, ut inter alios Philostr. docet."
 "Ad Lucian. 1, 365. 2, 294. 295. Heyn. ad Apol-
 "lod. 802." Schæf. Mss. * Παρθενευτὸς, unde] "A-
 "παρθένευτος, Non devirginata, Pura et Intacta,
 "ἀκέραιος, καθαρὰ, Hes. e Soph. Hippono. Idem
 "ex ejusd. Soph. Iphig. Aulid. ἀπαρθένευτα affert
 "pro οὐ πρέποντα παρθένους, Non decentia virgines,
 "decora virginibus. Sic Schol. Eur. Phæn. (1729.)
 "ἀπαρθένευτ' ἄλωμένα exp. * κακοπαρθενεύτως πλα-
 "νωμένη. Ἀπαρθενεύω autem, pro Non congruo
 "virginibus, nescio unde afferant VV. LL." ["Πο-
 "λυπαρθένευτος, Schol. Eur. I. c. * Ἀναπαρθενεύω,
 "unde * "Ἀναπαρθένευσις, Virginitatis recuperatio,
 "Schol. Æsch. Choeph. 69. * Ἀντιπαρθενεύω, Vicis-
 "sim colo virginitatem, Eust. Ism. 333." Wakef. Mss.]
 "Ἀποπαρθενεύω, seu Ἀποπαρθενόω, Devirgino, Vir-
 "ginitate privo," [Hippocr. 291.] "Διαπαρθενεύω,
 "i. q. διακορεύω s. διακορέω, Devirgino, Virginitate
 "privo, Stupro, Athen. (556.) de Hercule, Ἐν ἐπτά
 "μὲν τοί γε ἡμέραις πεντήκοντα διαπαρθένευσσε Θεοσίλον
 "κόρας. Inde pass. Διαπαρθενευθεῖσα, Stuprata."
 "Herod. 4, 168, 12. J. Poll. 3, 42." Schw. Mss.
 "Alciph. 2, 2. "Bekk. Anecd. 352. * Διαπαρθένευσις,
 "Herodian. Epimer. p. 20." Boiss. Mss. "Ad Lucian.
 "1, 365. 2, 294." Schæf. Mss. * Διαπαρθενευτής, Gl.
 "Devirginator.] "ITEM Διαπαρθένια δῶρα Argias
 "Comicus vocavit τὰ ὑπὲρ τοῦ τὴν παρθενίαν ἀφελέ-
 "σθαι διδόμενα, J. Poll. 3, (36.) i. e. Dona quæ pro
 "virginitate adempta dantur, Munera quæ dantur
 "τῇ διαπαρθενευθείσῃ, Devirginatæ s. Stupratæ."
 "Ἐκπαρθενεύω, Lucian. 1, 305.] "Ut vero redeam
 "ad nomina a Παρθένος derivata, superioribus adde
 "Παρθενίας, ὁ, significans Eum quem quis ἐκ τῆς
 "δοκούσης εἶναι παρθένον, νόμῳ συνοικήσας ἐποίησται,
 "J. Poll., h. e. Filius legitimo concubitu natus ex
 "ea quæ, cum duceretur, virgo putabatur, sed non
 "erat : minus infamis quam ὁ σκότιος, Filius e furtivo
 "cum virgine coitu natus : quem Eubulus Comicus
 "per jocum appellat παρθένον ἀνάσυρμα. Legitur
 "porro vocabulum τοῦ παρθενίου ap. Aristot. Polit.
 "5, 7. Ibi enim dicit, in aristocratiis seditiones
 "oriri nonnunquam ὅταν ἡ τὸ πλῆθος τῶν πεφρονημα-
 "τισμένων, ὡς ὅμοιον κατ' ἀρετὴν : quomodo Lacedæ-
 "mone τοὺς λεγομένους παρθενίας, ὡς ὁμοίους ὄντας,
 "conspirasse in ceteros : sed insidiarum compertos
 "amandatos fuisse ad condendum Tarentum. Hes.
 "hosce παρθενίας vocat παρθενίους : scribens, παρ-
 "θενίους nominatos fuisse τοὺς κατὰ τὸν Μεσσηνιακὸν
 "πόλεμον αὐτοῖς γενομένους ἐκ τῶν θεραπαινῶν, Filios
 "Messeniaco bello ab ipsis ex ancillis susceptos. Ita
 "appellari etiam τοὺς ἐξ ἀνεκδότων λάθρα γενομένους
 "παῖδας, Pueros ex innuptis clam susceptos : nimirum
 "ἀπὸ τοῦ δοκεῖν εἶναι παρθένους εἶναι τὰς γεννησαμένας
 "αὐτοὺς : quomodo et Suidæ παρθένοι sunt οἱ γενομέ-
 "νοι παρθένῳ πρὸ τοῦ γήμασθαι. Idem tamen paulo
 "ante παρθένιον esse dixerat τὸν ἐκ παρθένον γεννη-
 "θέντα, Natum e virgine : παρθένειον vero τὸν ἐκ
 "παρθένου εἶναι δοκούσης εἶναι γεννηθέντα, Natum ex ea
 "quæ virgo adhuc videbatur." ["Παρθενίας, Ja-
 "cobs. Anth. 12, 54. Steph. Dial. Att. p. 11. ad Diod.
 "S. 2, 55." Schæf. Mss.] "Adde et DIMIN." ["Παρ-
 "θενίον, Osann. Anal. p. 53. ET] "Παρθενισκάριον,
 "Virguncula," [Gl.] "Item περιεκτικὸν NOMEN
 "Παρθενῶν, ὧνος, ὁ, Conclave virginum, Locus in
 "quo asservantur virgines. Plut. Alex. (21.) Οἶκ
 "ἐν στρατοπέδῳ πολεμίων, ἀλλ' ἐν ἱεροῖς καὶ ἀγίοις φν-

“λαττομένας παρθενῶσιν, ἀπόρρητον ἔχειν καὶ ἀόρατον A
 “ἐτέροις δίαίταν : de Darii uxore et filiabus ab Alex-
 “andro captis. Athenis vero παρθενῶν ἐκατόμπεδος
 “erat Palladis templum : nominabatur autem παρ-
 “θενῶν, quoniam aedes erat Palladis Ἀειπαρθένου.
 “Meminit Plut. Pericle (13.) et Paus. Attic. (24, 5.)
 “Suidas affert παρθενῶνος et pro τοῦ των παρθένων
 “χοροῦ.” [“Sylb. ad Paus. 247. Musgr. Ion. 1138.
 Markl. Iph. p. 233. Templum Minervæ, Kuhn. ad
 Paus. 57.” Schæf. Mss. “Eur. Iph. T. 826. Iph.
 A. 738. 1175. Phæn. 89. 202. 1281. Dan. 22. 59.”
 Seager. Mss.] “Ionice DICITUR Παρθενῶν pro
 “παρθενῶν, præsertim a Poëtis metri causa, ut in
 “Epigr.” [“Jacobs. Anth. 8, 42. Musgr. Ion. 206.
 Wakef. Trach. 831.” Schæf. Mss. Musæus 263.]
 “In iisd. Epigr. LEGITUR Πάρθνος, metri itidem
 “gratia συγκεκομμένον ἐκ τοῦ παρθένος.” [“Musgr.
 Or. 347. Toup. Opusc. 2, 74. Emendd. 2, 512. Ja-
 cobs. Anth. 11, 306.” Schæf. Mss.] “Quin ET
 “Πάρθη reperitur usurpatum pro παρθένος : ut ap.
 “Suid. ex Epigr.” [Anal. 3, 86.] “Ἦν γὰρ ἀγών B
 “φόρμιγγος· ὁ δ’, ἀντίος ἴστατο Πάρθης : cum ea sc.
 “choream agiturus : cujusmodi ὀρχησις ap. Lu-
 “cian. est ἐφήβων καὶ παρθένων παρ’ ἑνα χορονόντων :
 “perperam pro * Πάρθης.” Schn. Lex.]

“ΠΑΡΝΟΠΙΣ, Genus locustarum, ut ἀντέλαβοι,
 “Aristoph. (A. 150.) “Ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων προ-
 “σέρχεται, Paus. ponit in numero volatilium malefi-
 “corum quæ segetes exedunt : ut Aristoph. rursum
 “Ὅρν. (588.) αὐτῶν τὰς οἰνάνθας οἱ παρνόπες οὐ κατέ-
 “δονται, Ἀλλὰ γλαυκῶν λόχος εἰς αὐτοὺς καὶ κερχνή-
 “δων ἐπιτρίψει. Sunt qui e Culicum genere, τῶν κω-
 “νώπων, esse velint τοὺς παρνόπας.” [Ælian. H. A.
 6, 19. “Fac. ad Paus. 1, 92. Kuhn. et Sylb. 58.
 Mær. 316. et n., Timæi Lex. 208. et n., Koen. ad
 Greg. Cor. 215(=455.) * Παρνόπιος, Kuhn. et Sylb.
 l. c.” Schæf. Mss. Cf. Κόρνωψ.]

“ΠΑΡΟΣ, Poet. adverbium est, i. significans q.
 “in prosa πρὸ et ἔμπροσθεν. Ac, sicut illa, modo C
 “loci significationem habet : Eur. (Hec. 1049.)
 “στειχε δωμάτων πάρος, Prodi ante aedes, s. foras ex
 “ædibus. Sæpius temporis signif. habet ; et quem-
 “admodum dicitur Ante alium facere aliquid, pro
 “Prius quam alius, ita etiam πάρος τινός. Il. Θ. (253.)
 “Ἐνθ’ οὕτως πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων, Εὖ-
 “ξαιτο Τυδείδαι πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους, Ante Ty-
 “didem inhibere celeres Troum equos irruentes in
 “classem Græcorum. Absolute etiam ponitur et
 “sine casu, Il. Ψ. (474.) Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύ-
 “σαι ; ubi videtur esse positum pro Ante alios,
 “tempus. Alias significat Antea, Prius, Ante hoc
 “vel illud tempus, Od. Z. (325.) Νῦν δὴ πέρ μεν
 “ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὐ ποτ’ ἄκουσας, Il. Σ. (386.)
 “Τίπτε—ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ ;—πάρος γε μὲν οὔτι θα-
 “μίζεις, Od. Π. (191.) πάρος δ’ ἔχε νωλεμὲς αἰεὶ.
 “Item præmisso articulo τὸ, Od. (B. 305.) ὥς τὸ πά-
 “ρος περ, Ut antea, Il. Ψ. (480.) αἰ τὸ πάρος περ, Εὐ-
 “μήλου, Quæ ante Eumeli erant, ubi etiam nota ad-
 “ditum περ. Alioqui τὰ πάρος dicuntur Anteacta, D
 “Præterita, Soph. (Aj. 35.) πάντα γὰρ τὰ τ’ οὖν πά-
 “ρος Τὰ τ’ εἰς ἐπειτὰ σὴ κυβερνῶμαι χέρι. Sic τὰ πρὸ
 “τούτων, τὰ πρότερον. Aliquando cum infin. con-
 “struitur, et signif. Priusquam, Antequam, πρὶν, πρὸ
 “τοῦ, πρότερον ἢ, Od. Ψ. (309.) οὐδέ οἱ ὕπνος Πίπτεν
 “ἐπὶ βλεφάροις πάρος καταλέξαι ἅπαντα, Il. Σ. (245.)
 “Ἐς δ’ ἀγορὴν ἀγέροντο πάρος δόρπιοι μέδεσθαι. Sic
 “Od. A. (21.) πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι. Et Il. Z.
 “(348.) πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι.” [“Valck. Phæn.
 p. 107. Porson. 310. Musgr. p. 190. 206. Alc. 223.
 Heracl. 201. (537.) Ion. 340. 460. 497. Brunck. Or.
 1615. Ilgen. Hymn. 212. 428. Markl. Iph. p. 67.
 172. 248. Heyn. Hom. 4, 146. 7, 494. 8, 34. 302.
 452. Conf. c. παρὸς, Musgr. Herc. F. 930. Cum
 præsentī, Heyn. Hom. 4, 607. 6, 338. 339. 410. 7,
 141. Τὸ π., 6, 410. Il. X. 233. Il. περ, π. γε, Heyn.
 Hom. 6, 459. Il. κρίνειν τί τινος, Wakef. Trach. 724.
 Τοπάρος, Jacobs. Anth. 12, 65. * Ἐπίπαρος, Musgr.
 Or. 345.” Schæf. Mss.] “Pro eod. DICITUR Πά-

“ροίθε, s. Πάροιθεν : hoc, sequente vocali aut di-
 “phthongo, illud, sequente consonante. Ac primum
 “in loci signif. cum gen. Ante, ἔμπροσθεν, Il. A. (360.)
 “Καὶ ῥα πάροιθ’ αὐτοῖο καθέζετο, Apoll. Rh. 2, (52.)
 “Θῆκε πάροιθε ποδῶν, Posuit ante pedes. Od. P.
 “(294.) Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσεὺς μεγάροιο
 “Δίσκοισι τέρποντο, Ante domum Ulyssis. Deinde
 “absolute et sine casu. Il. Ψ. (497.) τότε δὲ γνώσε-
 “σθε ἕκαστος Ἴππους τ’ Ἀργείων, οἱ δεύτεροι οἱ τε πά-
 “ροιθε, Qui secundi sint et qui ante eos, h. e. Qui
 “eos anteeant. Et Il. Γ. (162.) Δεῦρο πάροιθ’ ἐλ-
 “θούσα φίλον τέκος, Ante conclave egressa, Foras
 “egressa ; ita enim Schol. recipit : sed potest et ad
 “sequentia referri, sc. ἰζεν ἐμεῖο, ut sit, Sede ante s.
 “coram me. Item in signif. temporis, Il. Ψ. (20.)
 “Πάντα γὰρ ἤδη σοι τελείω τὰ πάροιθεν ὑπέστην,
 “Omnia enim nunc tibi præstabo, quæ antea promi-
 “si. In hac signif. præmittitur ei interdum articu-
 “lus τὸ, ut in Epigr. Sic τὸ πάρος.” [“Valck. Phæn.
 p. 314. Hipp. p. 253. Diatr. 124. Musgr. ad Eurip.
 p. 230. Jacobs. Exerc. 1, 182. Eur. Iph. T. 551.
 Heracl. 57. 583. 863. Markl. Iph. p. 120. Monthly
 Review July 1799. p. 319. Porson. Med. p. 98.
 Heyn. Hom. 8, 100. Cum infin., Theocr. 17, 48.
 Τὸ π., Jacobs. Anth. 7, 323. Epigr. adesp. 185.
 Julian. Æg. 60. et Jacobs.” Schæf. Mss.] “Προ-
 “παροιθε, s. Προπάροιθεν, i. q. simplex πάροιθε s.
 “παροιθεν, Ante, Od. P. (277.) Εἰ δ’ ἐθέλεις, ἐπίμει-
 “νον, ἐγὼ δ’ εἶμι προπάροιθε, Ego eo præ, Ego eo ante,
 “s. Ego anteeo, præeo, Hesiod. (Θ. 769.) προπάροιθε
 “φιλάσσει, Ante custodit, Ab anteriore parte, in
 “fronte. Construitur et cum gen. Il. N. (205.) Ἐκτορι
 “δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσι, Υ. (441.) Αὐ-
 “τὸς δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν, Γ. (22.) Ἐρχόμενον
 “προπάροιθεν ὀμίλον, Hesiod. Ἔργ. (1, 287.) Τῆς δ’
 “ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἐθήκαν. Comparisoni
 “etiam servit, ut Præ ap. Latinos. Od. A. (482.) σείο
 “δ’ Ἀχιλλεῦ Οὐτίς ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὗτ’ ἄρ
 “ὀπίσσω, Præ te nemo beator, s. Ante te. Ponitur
 “etiam pro Ante oculos, In conspectu, Od. Δ. (225.)
 “Οὐδ’ εἰ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν Χαλκῆ
 “διδῶκεν, ὁ δ’ ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶτο.” [“Valck. Phæn.
 p. 314. Porson. 848. 1525. Antip. Sid. 78. Thess.
 36. Heyn. Hom. 6, 95. 250. 8, 280.” Schæf. Mss.
 “Il. K. 476. Τὸν ῥ’ Ὀδυσσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν Διομή-
 “δει δειξεν, Schol. πρότερος ἰδὼν.” Seager. Mss.] “Di-
 “citur ET Πρόπαρ, per apoc., ut volunt Gramm. :
 “Hesiod. (Θ. 518.) πρόπαρ Ἐσπερίδων λιγυφώνων,
 “Ante Hesperidas, In conspectu Hesperidum.”
 [“Callim. 1. p. 580. Eur. Phæn. (121. 834.) p. 42.
 Valek. exp. ibi ἔμπροσθεν, ibid. p. 312. cf. Musgr.
 ad Eur. p. 230. Heyn. ad Hesiod. p. 93.” Schæf.
 Mss.] “Notandum vero, hoc πάροιθε assumpsisse t,
 “ut etiam COMPAR. Παρούτερος, et SUPERL. Πα-
 “ροίτατος, quibus significatur Prior et Primus, Apoll.
 “Rh. 2. ὅς μιν ἔτυψε παροίτατος, 1, (910.) Ἦ, καὶ
 “ἔβαιν’ ἐπὶ νῆα παροίτατος, Primus. Affertur παροί-
 “τερος et pro Vetustior, Antiquior, et παροίτατος pro
 “Vetustissimus, Antiquissimus. Usurpantur et in
 “loci signif. 4, (982.) Ἔστι δὲ τις πορθυμῖο παρούτερῃ
 “Ἰονίου Νῆσος, Sita ante. Sic in cursu aliquis est
 “παρούτερος, Ψ. (459.) Ἄλλοι μοι δοκέουσι παρούτεροι
 “ἔμμεναι ἵπποι, ubi Schol. quoque exp. μᾶλλον
 “ἔμπροσθεν, Cursu anteeuntes.” [“Παρούτερος, Toup.
 Opusc. 2, 40. Ilgen. Hymn. 212. Heyn. Hom. 8,
 448. 455. Παροίτατος, ibid. ad Od. Φ. 145.” Schæf.
 Mss.] “Itemque ADV. Παρούτερῳ, Longius progre-
 “diendo, Ulterius, Apoll. Rh. 2, (425.) Καὶ δὲ με
 “μῆκετι τῶνδε παρούτερῳ ἐξερέεσθε, Ulterius hæc,
 “Progrediendo ultra hæc. Sed pro eo quidam Codd.,
 “Mss. etiam, habent περαιτέρῳ.” [“Brunck. Apoll.
 Rh. 74. 119. 232.” Schæf. Mss.]

“ΠΑΡΩΝ, ὦνος, ὁ, Navigii genus, ap. Suid. Ὁ δὲ,
 “ἔλει, * παρόπλους ποιησάμενος τοὺς Σιδητῶν παρῶνας·
 “ἦγον γὰρ Ῥοδίοις εἰς συμμαχίαν.” [Polyb. Fr. Hist. 65.]
 “Suidas thema facit παρῶναι, perperam ; dicendum
 “enim οἱ παρῶνες, ostendit illud τοὺς παρῶνας, necnon
 “Lat. Parones, una cum comp. μυνοπαρῶνες.”

“ΠΑΡΩΣ, Species quædam Coloris πυρρόυ in A
 “equis, Hes., ap. quem aliquanto ante oxytonus
 “παρωαῖ dici feruntur ἵπποι τινὲς τὸ χρώμα πυρροί.
 “Meminit Aristot. H. A. 9, (45.) Inde enim affertur,
 “Αἱ παρῶαι λεγόμεναι ἵπποι: additurque, esse eas
 “coloris medii inter cinereum et rufum.” [Phot. Πα-
 ρῶαι ἵπποι μεταξὺ τεφροῦ καὶ πυρροῦ χρώματος.
 Schneid. Eclog. Phys. p. 22.]

ΠΑΣ, αντὸς, ὁ, Fem. Πᾶσα, Neutrum, Πᾶν, Omnis.
 Theognis (177.) Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενήρ δεδμημένος
 οὔτε τι εἰπεῖν οὐτ’ ἔρξαι δύναται, Omnis enim homo
 paupertate domitus, pressus, Quicunque paupertate
 premitur, Aristoph. (B. 1125.) σιώπα πᾶς ἀνὴρ:
 (A. 237.) Σίγα πᾶς, (B. 372.) χῶρει πᾶς, Lucian.
 (1, 551.) Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς, ubi πρόσεχε πᾶς ponit
 pro προσέχετε πάντες: quod et de illis Aristoph.
 II. intelligendum est. In VV. LL. e Plat. affertur
 πᾶς ἀνὴρ pro ἕκαστος, Quisque, Unusquisque: cum
 alioqui et ἕκαστος interdum addi annotet Bud.: pro
 illa signif., sc. pro Unusquisque. In plurali, πάντες et
 πᾶσαι, ap. Hom. in uno eodemque loco, atque adeo
 versu, II. Θ. (5.) Κέκλυτέ μεν πάντες τε θεοὶ πᾶσαι τε
 θεάιναι. Dem. autem, exordiens suam περὶ Στεφάνου
 Orationem, cum dixisset tantum θεοῖς et quidem cum
 articulo masculino τοῖς, subjunxit πᾶσι καὶ πᾶσαις.
 || Bud. παντὸς ἐστὶ ab Aristot. Eth. 6. poni tradit pro
 τοῦ τυχόντος ἐστί. Cujus loco addi potest hic Dem.
 (15.) Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾶν φῆσαι τις ἂν ῥᾶδιον καὶ παν-
 τὸς εἶναι, Esse cujuslibet, cujusvis. Sic et Aristot.
 rursus in alio loco, Eth. 2. Τὸ μὲν ὀργισθῆναι παντὸς
 καὶ ῥᾶδιον. Invenitur tamen ap. eund. Aristot. παντὶ
 sequente etiam τῷ τυχόντι, de Mundo, Οὐδὲ ἀνθρώ-
 πων ἡγεμόσιν ἀρμόττει παντὶ καὶ τῷ τυχόντι ἐφίστα-
 σθαι ἔργῳ. Ceterum πάντα s. πάντας in aliis etiam
 loquendi generibus reddemus apte Quemvis, Quosvis:
 Dem. pro Cor. Ὡν πάντας μᾶλλον αἰτίους εὐρήσεις ἢ
 ἐμὲ, Quosvis potius quam me. Aut etiam per sing.
 num. Quemvis potius quam me. Idem in Mid.,
 Πάντα μᾶλλον ἢ ταῦτα λεκτέον, Omnia potius quam
 hæc, pro Quidvis potius quam hoc. Sic Plato de
 Rep. 1. Καὶ πάντα μᾶλλον ποιήσης ἢ ἀποκρίνοιο. At
 vero in hoc Ejusd. I. in Cratylo, Τοῦτο τοίνυν παντὸς
 μᾶλλον λέγει, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ, significat παντὸς μᾶλλον,
 Potius quam quidvis, i. e. Potius quam aliud quic-
 quam. Bud. autem ait παντὸς μᾶλλον a Plat. accipi
 pro Ante omnia, Nihil magis, de LL. 4. p. 138.
 Eund. παντὸς μᾶλλον pro Omnino sæpe dicere testa-
 tur; et affert ex eo, Ἔστι γὰρ, ἔφη, ὡς Κέβης, ὥς ἐμοὶ
 δοκεῖ, παντὸς μᾶλλον οὕτω. Sic autem et in Phædro
 p. 266. eum uti scribit. Addit et Luciano (1, 179.)
 Παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.
 In VV. LL. ex eo pro Omnium maxime, Ut nihil su-
 pra. || Τοῦ παντὸς τιμῆσθαι idem Bud. accipi tra-
 dit pro Magnificere, Plurimi æstimare: Synes. “Α-
 περ ἂν εἰρησθαι καὶ παρ’ ἐμοῦ, τοῦ παντὸς ἐτιμῆσάμην.
 Observa autem hic obiter, articulum præfixum: qui
 et in quibusdam aliis loquendi generibus adhibetur:
 Τῷ παντὶ κρεῖττόν μοι δοκεῖ, Xen. Ἑλλ. 6, (1, 4.) Ad-
 hibetur vero et aliis, ut infra docebo. Et περὶ παν-
 τὸς ποιεῖσθαι, itidem pro Maximi facere, ap. Thuc. 2.
 Rursum vero Synes, dixit etiam ἀντὶ παντὸς σπουδα-
 στέον, ita scribens, Ταύτην τε οὖν τιμητέον ὑμῖν τὸ ἐρ-
 μαιον, καὶ ἀντὶ παντὸς σπουδαστέον, In primis colen-
 dus est tibi et ante omnia ille amicus a me vobis
 conciliatus, Bud. Forsitan autem ἀντὶ παντὸς aliquis
 reddere malit Omnium loco. Dicunt præterea ἄξιος
 τοῦ παντὸς, quod posse reddi existimo Quantivis
 pretii, Lucian. Q. H. Scr. Ἐπεὶ πολλοῦ ἂν, μᾶλλον
 δὲ τοῦ παντὸς ἦν ἄξιον. Et μέχρι παντὸς, e Plut., ut
 Gall. Jusques a tout. Ἐκ παντὸς autem, sub. τρό-
 πον, et Διὰ παντὸς, sc. χρόνον, vide in Τρόπος et Χρό-
 νος. At vero de ὅλος καὶ πᾶς εἰμὶ πρὸς τοῦτο, s. τούτῳ,
 dicam in Πᾶς, Totus. || Ut autem alia loquendi ge-
 nera omittam, quibus singularis numerus hujus nomi-
 nis adhibetur, et ad pluralem veniam, sciendum est
 dici πάντα ποιεῖν s. πράττειν, Omnia facere pro
 Omnia experiri, tentare, Nil intentatum relinquere.
 || Bud. autem exp. etiam Maxime contendere, sed
 hoc minus significanter dici videtur. Dem. 215.

“Ὡστε πάντα ποιῶντος τούτου καὶ τινῶν ἄλλων ὑπὲρ αὐ-
 του, οὐκ ἐπέισθη ὁ δῆμος. Sic Xen. πάντα ποιεῖν, et
 quidem sequente vel ὅπως, vel ὥστε: Ἑλλ. 7, (4, 21.)
 Πάντα ἐποίει ὅπως εἰ δύναίτο ἐπαγάγοι τοὺς πολιορκου-
 τας. At 6, (1, 4.) Πάντα ποιήσαιεν ἂν ὥστε σύμμα-
 χοὶ ἡμῖν γενέσθαι. Pind. autem πᾶν ἔρδειν hac
 signif. dixit, (I. 4, 82.) χρὴ δὲ πᾶν ἔρ-Δοντ’ ἀμαυρῶ-
 σαι τὸν ἐχθρόν, perinde ac si dixisset πᾶν ἔρδειν ὥστε
 ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν. In hoc autem ejusd. Xen. I.
 K. II. 7, (4, 7.) Καὶ πάντα πειρωμένοις ποιεῖν, ὅ,τι
 ὄντο αὐτῷ χαριεῖσθαι, simpliciter accipitur πάντα et
 in signif. propria, ubi animadvertendum etiam est
 plurali πάντα subjungi singularem ὅ,τι: quod tamen
 et in aliis ejusd. Scriptoris II. observare me memini.
 Sed nec τὰ πάντα πράττειν ap. Thuc. adjecto arti-
 culo, simile est illi superiori πάντα ποιεῖν s. πράττειν,
 1. Ὅς τὰ πάντα ἔπραξε περὶ τῆς Αἰγύπτου: hic enim
 τὰ πάντα ἔπραξε signif. Auctor fuerat omnium quæ
 gesta erant. || Dicunt præterea Græci, et quidem
 ille ipse Thuc., quempiam πάντα εἶναι ap. aliquos,
 pro Tantam esse ejus existimationem ap. eos, tan-
 tumque illum auctoritate valere, ac tantum posse, ut
 cetera omnia præ illo nihili faciant, nulloque in pre-
 tio habeant: aut etiam, ut in eo spem omnem collo-
 cent. Sic usus et Dem. pro Cor. necnon c. Aristocr.
 276(=660.) Ἐβουθεῖτε δὲ αὐτῷ, καὶ πάντα ἦν Ἀλέ-
 ξανδρος, ubi tamen Bud. Omnium voce celebrabatur
 Alexander; sed ab eo in hac interpr. prorsus dissen-
 tio. Affertur certe e Varrone ap. Non. pro πάντα
 ἦν dictum ad verbum Omnia erat: sed mihi sensum
 dissimilem Latina hæc vocabula habere videntur eo
 in l. At Gallice dicimus ea signif. C’étoit leur tout,
 Polyb. singulari num. dixit τὸ πᾶν, idem exprimere
 volens, sed præfigens ὅλον. Legitur enim ap. eum 5.
 Αἶτε κατὰ τὴν Ἑλλάδα πόλεις ἐν τοῖς ψηφίσμασι καὶ
 τιμαῖς καὶ δωρεαῖς ἐπὶ βραχὺ μὲν ἐμνημόνεον τοῦ βα-
 σιλέως, τὸ δ’ ὅλον αὐτοῖς ἦν καὶ τὸ πᾶν Ἀπελλῆς. Sed
 hoc sciendum est, paulo aliter dixisse Thuc. 8, (95.)
 Εὐβοία γὰρ αὐτοῖς, ἀποκεκλεισμένης τῆς Ἀττικῆς, πᾶν-
 τα ἦν, sc. pro Omne eorum subsidium in Eubœa posi-
 tum erat, Omne eorum præsidium erat Eubœa, Suum
 omne præsidium ab Eubœa sperabant, Omnes eorum
 spes in Eubœa repositæ erant. Eoque differt a su-
 perioribus illis hic locus, quod hic πάντα ad existi-
 mationem quoque et auctoritatem minime referatur.
 At hic Isocr. I. in Ep. ad Phil. Ἐγούμαι δὲ δεῖν πρὸς
 μὲν τοὺς πικρῶς τῆς πόλεως κατηγοροῦντας ἐκείνους ἀν-
 τιτάττειν τοὺς πάντα γε ταύτης εἶναι λέγοντας, quam-
 vis in VV. LL. afferatur velut cum superioribus illis
 conveniens, nihil commune cum illis habere videtur:
 cum plane aliud sit dicere πάντα ἐστὶ ταύτης, quam
 πάντα ἐστὶν αὐτῇ. || Ututur porro et hoc nomine
 πάντα adverbialiter pro πάντως, Omnino, ut quidem
 censet Bud. afferens ex Athen. 139(=361.) Ὑπὸ τοῦ
 πάντ’ ἀρίστου καὶ μουσικωτάτου βασιλέως Ἀδριανοῦ. Et
 e Greg. Ἡ θεία ψυχὴ καὶ πάντ’ ἐμοὶ σεβασμία. Quibus
 addo ex Juliano, in quadam ad Maximum Epist. Εἶχα
 ριστήσαντες τοῖς πάντ’ ἀγαθοῖς θεοῖς. Cum autem his e
 II. cognoscamus πάντα jungi non positivo solum, sed
 et superlativo, non possum assentiri iis qui positivum
 cum hoc nomine πάντα junctum, resolvunt in super-
 lativum: verbi gratia illud πάντα σεβασμία expo-
 nentes σεβασμιωτάτη, et πάντ’ ἀγαθοῖς, itidem ἀγα-
 θωτάτοις, quamvis alioqui non me lateat ipsum quo-
 que Bud. πάντ’ ἀγαθοῖς reddidisse Optimis. Si enim
 hic nihil aliud valere πάντα dicamus, quid de eo
 censendum nobis erit, ubi superlativo jungitur: ut
 in illo πάντ’ ἀρίστου βασιλέως Ἀδριανοῦ ap. Athen.,
 et πάντ’ ἀρίστου βασιλέως Μάρκου ap. Eund. (p. 2.)
 Hinc fit ut πάντα exponere malim Modis omnibus.
 Ceterum πάντα plerisque in II. occurrit, ubi minime
 necesse fuerit dicere adverbialiter poni, sed potius
 regi a præp. κατὰ subaudita, sicut et cum aliis pluri-
 mis accus. subaudiri eam solere, satis notum est. Od.
 (N. 209.) οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι Ἦσαν Φαι-
 κων ἡγήτορες. Sic ap. Herodian. (4, 2, 3.) Πλασά-
 μνοι εἰκόνα πάντα ὁμοίαν τῷ τετελενηκότῳ. Et ap.
 Synes. Οὐ πάντα ἡμῶς ὁ δαίμων λυπεῖ, pro οὐ κατὰ
 πάντα λυπεῖ, Non per omnia nobis molesta est for-
 tuna, Non in omnibus; etiam, Non omni e parte.

Possis autem fortassis et illud Modis omnibus hic usurpare. Vicissim autem quod de his II. dicitur, idem et de superioribus illis pronuntiari posse videtur, sc. in illis quoque subaudiendam esse præp. κατὰ, atque ita non fuerit πάντα pro πάντως positum. Ipsam autem præp. κατὰ cum πάντα habes in isto Plat. I. in Timæo, Τῷ γὰρ τῶν νοουμένων καλλιστῶ καὶ κατὰ πάντα τελέω, Cic. Quod enim pulcerrimum in rerum natura intelligi potest, et quod ex omni parte absolutissimum est. || At vero in isto Plat. I., Apol. Socr. (20.) Ἐμοὶ μὲν θανάτου μέλει οὐδ' ὄτι οὖν, τοῦ δὲ μηδὲν ἄδικον μηδ' ἀνόσιον ἐργάζεσθαι, τούτου δὲ τὸ πᾶν μέλει, necesse est, meo quidem iudicio, ut τὸ πᾶν pro πάντως s. παντάπασι accipiamus. In hoc iidem Xen. I. VV. LL. τὸ πᾶν exp. Omuino, Prorsus, K. Π. I. (6, 12.) Τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἐργῶ προθυμία ἀθυμία. Sed et κατὰ πᾶν pro Omnino e Gal. ad Gl. I. Ἦτε γὰρ τῶν ἀρτηριῶν κίνησις ἐν τῷδε κατὰ πᾶν ἐξομοιοῦται τῇ τῶν ὑγαινότων. Necnon ἐπὶ παντὶ ex Aphth. pro Omnino, Penitus. Præterea ἐν παντὶ sequente gen. resolvitur ibid. in illud adverbium, sc. Ἐν παντὶ δὴ ἀθυμίας ἦσαν, ap. Thuc. (7, 55.) Prorsus exanimati erant. Additur vero et Εἰς πᾶν μοχθηρίας, e Dem. In plur. quoque εἰς πάντα pro Omnino, e Plat. de LL. Εἰς πάντα ἅκοντες, pro Omnino nolentes. Ibid. et ἐπὶ τὸ πᾶν, pro In universum; sed hoc genus loquendi ad alteram nominis πᾶς signif. referri debet, qua sc. ponitur pro Totus, Universus, sicut et præcedentia malit forsitan aliquis eo referre. Habet certe τὸ πᾶν et alias signif., quas illuc rejicio. Sed hic addendum est τὸ πᾶν, quod ibid. e Luciano (1, 531.) affertur pro Perpetuo, Καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βοῶντα, de Vulcano.

Πάντες s. Πάντα frequenter subjungitur nomini- bus numeralibus, et quidem ab ipso etiam Hom., ut Od. X. (424.) Τῶν δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν, T. (578.) πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων, Ω. (60.) Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ, Il. H. (161.) Ὡς νεῖκεσθ' ὁ γέρον' οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν. Quibus in II. abundare nomen illud dicere possumus: sicut Eust. in Il. Σ. (373.) τρίποδας γὰρ ἐέικοσι πάντας ἔτευχεν, annotat, Ἰστέον ὅτι καὶ ἐν τῷ ἐέικοσι πάντας, πλεονάζει συνήθως τῷ ποιητῇ τὸ πάντας. Videri alioqui posset hoc nomen aliquibus in II. non vacare: verbi gratia interpretando hic Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, Toutes les neuf Muses. In ceteris autem accipiendi nomen illud ea in signif. qua dicimus En tout: cum ita loquimur, Il y en a huit en tout, Neuf en tout, Dix en tout, etc. Sed hoc de istis potius locis Thucydidis dicere possumus: a quo articulum addi observandum etiam est: 2, (101.) Καὶ μείνας τριάκοντα τὰς πάσας ἡμέρας. Et I. Πέμπουσιν ἑξακοσίους καὶ χιλίους τοὺς πάντας ὀπλίτας: 8. Διακοσίους μὲν τινὰς τοὺς πάντας τῶν δυνατῶν ἀπέκτεινε. Quæ tamen signif. hoc in loco est evidentior, 3. Ὡστε αἱ πᾶσαι ἅμα ἐγγίνοντο ἐν ἐνὶ θέρει διακόσιαι καὶ πεντήκοντα. Libro autem 2, (7.) alio genere loquendi dixit, Ὡς ἐς τὸν πάντα ἀριθμὸν πεντακοσίων νεῶν ἐσομένων. Alicubi vero interjicit particulam ἐς, Ad, i. e. Circiter: 1. Καὶ διέφθειραν τὰς πάσας ἐς διακοσίας. At vero in h. Plat. I. Epist. 6. Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν πάντας ὕμῶς τρεῖς ὄντας ἀναγνῶναι χρὴ, suspicor, πάντας τρεῖς ὄντας, id sonare, quod vulgo dicimus Tous trois. Ita enim hic loqueremur, Il faut que vous lisiez cette épître tous trois.

Πᾶς aliquam vocem interdum annexam habet, ut cum dicitur πᾶς τις, s. πᾶς ὅστις, et παντὶ τῷ: item πᾶν ὅσον, necnon πᾶς ἕκαστος. Sonat AUTEM Πᾶς τις, Unusquisque, Quilibet, Thuc. (7, 84.) Ἐσπίπτουσιν οὐδενὶ κόσμῳ ἔτι, ἀλλὰ πᾶς τέ τις διαβῆναι πρῶτος βουλόμενος, 6. Ἄ εἰκὸς ἦν πάντα τινὰ παρασκευάσασθαι ἐφόδιον, 2, (41.) Καὶ τῶν λειπομένων πάντα τινὰ εἰκὸς ἐθέλειν κ. τ. λ. Herod. (3, 79.) Καὶ ἅμα ἐκτεινον πάντα τινὰ τῶν μάγων τὸν ἐν ποσὶ γενόμενον, Unumquemque obvium magorum interemerunt. Sed ap. Thuc. habes πᾶς τις sequente etiam αὐτὸς ἕκαστος, 7. Πᾶς τέ τις ἐν ᾧ προσετέτακτο, αὐτὸς ἕκαστος, ἡπείγετο πρῶτος φαίνεσθαι. Aristot. Polit. 7. Δῆλον γὰρ ὅτι τὴν ἀνταρκέστατην χώραν πᾶς τις ἂν ἐπαιnéσειε. Sed cum πᾶς per se etiam significare possit

Unusquisque, non dubium est quin τις hic abundet, || At Πας ὅστις est Quivis, Quicumque, cum verbo junctum, Bud. afferens NEUTRUM Πᾶν ὅτι e Greg. Ὑβριζε, ἀπέλκει, ποιεῖ πᾶν ὅ,τι ἂν ᾗ βουλομένῳ σοι, Fac quid libet, Facito quodcunque libuerit. Et cum particula περ, ap. Plat., Πᾶν ὅ,τι περ ἂν μέλλῃ ἀνόσιον εἶναι. Sed alicubi verbum non sequitur: Greg. Παρέστω μοι πατήρ, ἀδελφοί, γυνή, τέκνα, πᾶν ὅ,τι μοι τίμιον. Item, Καὶ δωροφορεῖ παρ' ἐαυτῆς πᾶν ὅ,τι κάλλιστον. Possumus tamen dicere sequi verbum, sed subauditum, sc. ἐστί. Sic autem dicitur πᾶς ὅστις, ut οὐδεὶς ὅστις: in plur. autem pro πάντες οἵτινες potius πάντες ὅσοι dicunt, cujus exemplum habebis paulo post. In VV. LL. πᾶν ὄτιον pro Quidvis. Item πᾶν ὅ,τι ἄλλο, pro Quicquid aliud. Sed et πᾶν εἴ τι ex Aphth. Πᾶν εἴ τι κρατεῖ, pro Quicquid excellit. In dativo autem DICUNT παντὶ τῷ pro παντὶ τινι, Unicuique, Cuilibet, Cuivis: ut ap. Philon. legitur Ἐπὶ τοίνυν παντὶ τῷ δῆλον ὅτι κ. τ. λ. Pro quo Herod., 7, (210.) dixit ΙΟΝΙΚΕ Παντίτεω, Δῆλον δὲ ἐποίησαν παντίτεω ὅτι κ. τ. λ. Παντίτεω, et Ionice Παντίτεω, Hesychio et Suidæ, παντὶ τινι, Cuivis, Omnibus, Philo de Mundo, παντίτεω δῆλον, Herod. Δῆλον δὲ ἐποίησαν παντίτεω. Scribitur divisim etiam παντὶ τῷ et παντὶ τῷ. || Πᾶν ὅσον, Quodcunque, Quicquid, et πάντα ὅσα, Quæcunque. Plato Timæo, Πᾶν ὅσον ἦν ὁρατὸν παραλαβὼν, Cic. Quicquid erat, quod in cernendi sensum caderet, id sibi assumpsit. Dem. (499.) Πάντα μὲν ὅσα ἐστὶ τὰ ὀνειδῆ φευκτέον, μάλιστα δὲ τοῦτο, ubi observa articulum addi. Et πάντες ὅσοι, Quicumque, Unusquisque, Bud. afferens ex Aristot. Metaph. 2. Οἱ μὲν οὖν περὶ Ἡσίοδου, καὶ πάντες ὅσοι θεολόγοι, τοῦ μόνου ἐφρόντισαν πιθανοῦ τοῦ πρὸς αὐτοὺς, ἡμῶν δ' ὠλιγόρησαν. Pro Omnes quotquot sunt theologi, inquit, vel simpliciter Quotquot sunt. Aut, Unusquisque theologorum. Et addit dici pro πάντες οἵτινες, quod in usu non sit, licet usitatum sit πᾶς ὅστις. || Πας ἕκαστος itidem pro Unusquisque, inquit Idem, afferens e Gal. Therap. 9. Διοικοῦσι δὲ τὸ ζῶον δυνάμει τρεῖς ἀλλήλων ἐτερογενεῖς ὥσπερ ἐκ πηγῆς τινος ἰδίας ἐκάστω παντὶ τῷ σώματι διανεμόμεναι: sed hic ἐκάστω vix crediderim cum παντὶ jungi, præsertim cum sequatur articulus post παντὶ. Item, Καὶ πάνθ' ἕκαστα ἐπέβησαν, e Basilio: et, Πάνθ' ἕκαστα μανθάνειν περὶ σοῦ, ex Eod.

Πᾶν habet et alteram signif. nominis Omnis, sc. in qua ponitur pro Totus, Universus, Il. O. (537.) πᾶς δὲ (ὁ λόφος) χαμᾶζε Κάππεσεν ἐν κινήσει, νέον φοῖνικι φαεινός. Sic B. (809.) Πᾶσαι δ' ὠγγύνοντο πύλαι exp. ὅλαι, Totæ. Soph. Aj. (275.) λύπη πᾶς ἐλήλαται κακῇ, Thuc. 6. Παντὶ ἤδη τῷ στρατευματι. Ibid. Ἐχεται καὶ ἡ πᾶσα Σικελία, ubi animadvertite non postpositum, sed præpositum esse articulum: sicut alibi, sc. I. 2., τὸν πάντα ἀριθμὸν dicit. Greg. Πόθεν ἥλιος πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ φρυκτωρεῖ, Lucian. (1, 315.) Πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξασθαι δύναίτο τὰς αὐτῆς γονάς. At in h. I. (1, 29.) Καίτοι πᾶσα (ἡ κάμηλος) ἀλουργίδι ἐπέστρωτο, Bud. πᾶσα ἐπέστρωτο ἀλουργίδι, vertit, Prorsus instrata erat purpura. Usurpatur præterea πᾶν cum τοῦναντίον, diciturque πᾶν τοῦναντίον, quod Latine quidem ad verbum reddi nequeat Totum contrarium, at Gallice aptissime, Tout le contraire, au contraire: nam πᾶν τοῦναντίον, s. τοῦναντίον πᾶν, cum utraque vox nominis locum obtinet, sonat, Tout le contraire, cujus exemplum habes e Plat. in Ἐναντίον, T. I. c. 464.: at τοῦναντίον πᾶν adverbialiter dictum, respondet ei quod dicimus Tout au contraire. Atque ut Latine dicitur aliquis, Totus esse aliqua in re, pro Totam animi contentionem adhibere ad rem aliquam, Omni studio in rem aliquam incumbere, sic a Polyb. dicitur aliquis πᾶς εἶναι πρὸς τι vel πρὸς τινι, sed præfigendo nomen ὅλος: ita enim ille (3, 94, 10.) Πρὸς τὸ παραβάλλεσθαι καὶ διακινδυνεύειν ὅλος καὶ πᾶς ἦν. Item, (5, 58, 1.) Πρὸς δὲ ταῖς ἐπὶ τὸν Πτολεμαῖον παρασκευαῖς ὅλος καὶ πᾶς ἦν. Suid. quoque in Ὀλος καὶ πᾶς, affert hæc exempla, tacens Auctoris nomen, Ἦν δὲ ὅλος καὶ πᾶς πρὸς τὸ πολεμεῖν. Item, Πρὸς τὸ παραβάλλεσθαι καὶ διακινδυνεύειν ὅλος καὶ πᾶς ἦν. Sed affert et aliud exemplum, in quo additur dat. διανοίᾳ, et ponitur

præp. περί. Ita enim ibi legitur, "Ὅλος καὶ πᾶς ἦν τῇ A
διανοίᾳ περὶ τοὺς ἐνεστῶτας κινδύνους : cui l. non satis
aptam, meo quidem iudicio, exp. subjungit, sc. πᾶσιν
δυνάμει. || Neutrum autem πᾶν, s. potius τὸ πᾶν,
q. d. Gallice Le total, La totalité, Latine Summam
rerum : Thuc. 1, (72.) p. 24. Δηλώσαι δὲ περὶ τοῦ
παντὸς ὡς οὐ ταχέως αὐτοῖς βουλευτέον εἶη, ἀλλ' ἐν
πλέονι σκεπτέον. Quomodo loquitur et alibi. Apud
Herod. legitur quoque τὸ πᾶν τοῦ πολέμου, quod exp.
Totum belli momentum. At vero ap. Aristot. de
Mundo, Ὡς δὲ τὸ πᾶν εἰπεῖν, Ut autem in universum
dicam, Ut semel omnia complectar. || A Philosophis
autem τὸ πᾶν vocatur, quam Cic. Latine dicit Uni-
versitatem ; nam hæc Platonis in Timæo verba, Τὸν
μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὐρεῖν τε
ἔργον, καὶ εὐρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν, interpr.
Atque illum quidem quasi parentem hujus universi-
tatis invenire difficile, et cum jam inveneris, indicare
in vulgus nefas. Idem alibi τὸ πᾶν non solum Uni-
versitatem, sed et Universam naturam, item Totum
et Omnia, necnon Mundum vertit. Nam hæc ejusd.
Plat. in eod. l. verba, Ξυστήσας δὲ τὸ πᾶν, διεῖλε ψυ-
χὰς ἰσαριθμούς τοῖς ἄστροις κ. τ. λ., vertit, Toto igitur
omni, vel potius omnino, constituto sideribus parem
numerus distribuit animorum etc. Statim post au-
tem ad priorem illam interpr. redit, utens Universi-
tatis nomine ; nam pro his verbis, Καὶ ἐμβιβάζας ὡς
εἰς ὄχημα τὴν τοῦ παντὸς φύσιν ἔδειξε, ibi legitur, At-
que ita quasi in currum universitatis imposuit. Ubi
tamen reponendum puto Universitatem, nisi diversam
a nostra lectionem secutus est ap. Plat. Cicero. Di-
xerat autem paulo ante, Temperationem superiorem,
in qua omnem animum universæ naturæ temperans
permiscebat, pro his verbis, Ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆ-
ρα, ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννύς ἐμισγε. Exi-
stimet aliqui quispiam fortasse magis convenire
hanc interpr. iis ll. in quibus Plato dicit non τὸ πᾶν,
sed τὴν τοῦ παντὸς φύσιν : quorum unus est is, quem
hinc proxime sequitur. Præcedente autem pagina
hæc verba, Λέγει πρὸς αὐτοὺς ὁ τότε τὸ πᾶν γεννήσας,
vertit, Tum ad eos is Deus, qui omnia genuit, fatur
hæc. Plinium autem τὸ πᾶν esse et singulari Omne
interpretatur, docebo paulo post. Denique Mun-
dum pro τὸ πᾶν dicit, cum hæc verba, "Ὅθεν ἐκ πυ-
ρὸς καὶ γῆς τὸ τοῦ παντὸς ἀρχόμενος συνιστάναι σῶμα
ὁ θεὸς ἐποίησε, ita reddit, Quamobrem mundum effi-
cere moliens Deus, terram primum ignemque junge-
bat. Ipse autem Ciceronis Liber, in quo hæc Plato-
nis interpretatur, inscriptus est de Universitate, vel,
ut quidam nunc scribere malunt, de Universo. Ex-
tat et Ocelli Lucani Libellus inscriptus περὶ τοῦ Παν-
τός : is tamen in ejus principio dicit περὶ τῆς τοῦ παν-
τὸς φύσεως, non περὶ τοῦ παντός : licet enim sunt ejus
verba, Τάδε συνέγραψεν Ὀκελλος ὁ Λευκανὸς περὶ τῆς
τοῦ παντὸς φύσεως. Et paulo post, Δοκεῖ γάρ μοι τὸ
πᾶν ἀνώλεθρον εἶναι καὶ ἀγέννητον. Plut. adv. Col.
Καὶ γὰρ Ἐπίκουρος ὅταν λέγῃ τὸ πᾶν, ἀπειρον εἶναι,
καὶ ἀγέννητον, καὶ ἀφθαρτον, καὶ μὴτε αὐξόμενον, μὴτε
μειώμενον. Autea autem dixerat, Ὡς περ ἀμείλει καὶ
κενοῦ φύσιν, αὐτὸ τὸ κενόν, καὶ νῦν Δία τὸ πᾶν, ita enim
scr., πᾶν πάντα, παντὸς φύσιν ὀνομάζειν εἰώθεν. Ibid.
τῶν ὄντων φύσις. Et ap. Suid. Τὸ πᾶν ἐστὶν ὁ, τε
κόσμος, καὶ καθ' ἕτερον τρόπον, τὸ ἐκ τοῦ κόσμου καὶ
τοῦ ἔξωθεν κενοῦ συστήματος, ut Cic. interpretari
Omnia, docui paulo ante, etc., quæ ibi vide. Plin.
τὸ πᾶν dixit Omne, l. 2. Quibus in rebus quid
possit aliud causæ afferre mortalium quispiam,
quam diffusæ per omne naturæ subinde aliter
atque aliter numen erumpens ? At in VV. LL. af-
fertur, Ἀνωθεν ἀπὸ τοῦ παντὸς, et pro Cælitus, sed
ἀμαρτύρως.

" Πᾶν, Omne, Quidvis : a πᾶς. Soph. (Aj. 86.) Γέ-
νοιτο μὲν' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένον. Aphthon. Πᾶν
εἴ τι κρατεῖ, Omne quod excellit, Quidquid excellit.
" Et πᾶν ὅ, τι ἄλλο, Quidquid aliud, Omne aliud. Et
" πᾶν ὅτι οὖν, Omne quodcunque sit, Quodvis, Quod-
libet, Quidvis, Quidlibet. Et παντὸς μᾶλλον,
" Quovis magis, Omnium maxime, ap. Lucian. (1,
" 179.) Necnon præmisso articulo, Τοῦ παντὸς ἄξιος,
" dicitur pro Quavis re dignus : cui opp. οὐδενὸς

ἄξιος. Nonnunquam ei gen. substantivi alicujus
" additur, Dem. (1261.) Εἰς πᾶν προελήλυθε μοχθη-
" ρίας, In omne improbitatis genus, Thuc. (7, 55.)
" Ἐν παντὶ τῆς ἀθυρίας ἦσαν, Omni tristitiæ genere
" exanimati erant, i. e. Prorsus exanimati erant, In
" totum exanimati erant. Præpositionibus etiam
" jungitur. Dicitur enim κατὰ πᾶν, et κατὰ πάντα,
" pro Per omnia, Omnino, Gal. ad Gl. 1. " Ἦτε γὰρ τῶν
" ἀρτηριῶν κίνησις ἐν τῷδε κατὰ πᾶν ἐξομοιοῦται τῇ τῶν
" ὑγαιονόντων, Plato Tim. Κατὰ πάντα τέλεος, Ex
" omni parte absolutissimus. Itidem διὰ παντός
" dicitur pro Per omnia, In totum, Per totum, Omni
" e parte. Ex Aphthon. affertur ἐπὶ παντὶ, pro Pe-
" nitus, Prorsus, Omnino, qua signif. et εἰς πάντα
" dicitur : Plato de LL. Εἰς πάντα ἄκοντες, Omnino
" nolentes. Affertur et ἀπὸ παντός, pro E toto : et
" μέχρι παντός, e Plut. Numa pro Ad summum : τὸ
" πᾶν, adverbialiter nonnunquam positum reperitur
" pro κατὰ τὸ πᾶν, Per omnia, Omni e parte, In to-
" tum, Omnino, Penitus : quod et διὰ παντός dicitur
" et εἰς πάντα, necnon παντὶ καὶ ὅλῳ. Xen. K. Π. 1,
" (6, 12.) Τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἐργῷ προθυμία
" ἀθυρίας, Omnino in omni negotio alacritas animi
" dejectioni præstat. Cui adde hoc Thuc. (1, 70.)
" Ὡς πᾶν διαφέρων, Prorsus adversarius. Item pro
" Perpetuo, Semper, Lucian. (1, 531.) de Vulcano,
" Καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα, Perpetuo in fumo
" viventem. Alioqui τὸ πᾶν substantive ponitur pro
" Summa rerum, s. Universa rerum summa ; Uni-
" versum, Universitas, Universitas rerum : quas signif.
" exposui T. 3. c. 49. || Πᾶν, signif. etiam Totum,
" Integrum : ut πας, Apoll. Rh. (1, 1057.) τρία ἡμα-
" τα πάντα."

" Διαπαντός, Per omnia, Usquequaque, In totum.
" Affertur et Διάπαντος, e Xen. (K. A. 7, 8, 6.) pro
" Semper, Perpetua serie. Sed hæc et divisim scri-
" buntur διὰ παντός, et δι' ἅπαντος."

" Ἐκπαντός, Suid. exp. διόλον, In totum, Omnino,
" Prorsus. Sed scribitur et divisim ἐκ παντός."

" Πᾶς pro πᾶσα, Herodian. Gramm. ap. Etym.
" Meminit et Eust. [Laconice, Aristoph. A. 994.]

C [" Πᾶς, Toup. Emendd. 2, 68. ad Diod. S. 1, 10.
Musgr. Bacch. 1129. Markl. Suppl. 456. ad Lucian.
1, 796. Heyn. Hom. 7, 71. 8, 536. 638. Quivis,
Longus p. 29. Omnis, Diod. S. 2, 573. Totus, Uni-
versus, Heind. ad Plat. Phædr. 248. Scaligerana 1,
117. Heyn. Hom. 4, 405. 5, 425. 6, 134. 324. 334.
404. 446. 468. 7, 195. 270. 513. 8, 91. 151. 180.
299. 315. 385. Villosion. ad Long. 55. Summus,
Maximus, ad Diod. S. 2, 534. Omnigenus, ad Xen.
Eph. 208. Conf. c. ἑκαστος, ad Diod. S. 2, 23. Arti-
culus nunc deest, nunc adest, Xen. Mem. 1, 2, 1. 8,
ad Diod. S. 1, 248. 390. 699. 2, 349. ad Herod.
551. Markl. Iph. p. 381. 383. Fischer. ad Euthyphr.
p. 34. 36. 37. 39. ad Dionys. H. 2, 905. 957. Boiss.
Philostr. 585. Schneid. ad Xen. Hier. 262. ad Simon.
Dial. 83. coll. Præf. p. xxxiii. De sing. et plur.,
Boiss. Philostr. 587. Πᾶς cum numeralibus, Jacobs.
Anth. 7, 199. 9, 82. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3,
331. ad Paus. 313. 323. Diod. S. 1, 463. 2, 168.
421. 626. Heyn. Hom. 4, 35. 5, 338. 6, 107. Bast
Lettre 187. In compo., Cattier. Gazoph. 100.
Quando terminatione masc. aut neutr. de feminis di-
catur, ad Charit. 571. (sic πᾶσι pro πάσαις :) ad
Diod. S. 2, 179. Aristoph. Fr. 226. ad Lucian. 2,
132. 137. An πᾶς pro πάντες, Jacobs. Anim. 77. Πᾶς
τις, Jacobs. Anth. 8, 147. 9, 286. Antiphil. 9. Cum
plur., ad Herod. 552. cf. Eur. Iph. A. 428. Wakef. S.
Cr. 4, 176. Πᾶς εἰμὶ πρὸς τινί, ad Diod. S. 2, 153. Ὁ
πᾶς ῥυτίς, Antip. Sid. 13. Πᾶς Ἑλλήνων, Soph. Œd.
C. 597. Ὁ ἀριθμὸς πᾶς, Totā numerorum series,
Heind. ad Plat. Theæt. 301. Πᾶσα πόλις, Omnes ci-
vitates, Reitem. ad Zosim. p. 165. Herod. 132, 9.
Dionys. H. 3, 1511. Aliud πᾶσα πόλις, aliud πᾶσα ἡ
π., ad 4, 2329. Πᾶσα πόλις, ἄστεα πάντα, Moschus
3, 87. Manson. Πᾶσα κοσμοπόλις, Casaub. Athen. 1,
69. Πᾶσα μάχη, Heyn. Hom. 6, 207. Πᾶσα ἀπορία
σωτηρίας, Plato de LL. 120. Ast. Ἡ πᾶσα ἀλογιστία,
Mera dementia, Polyb. 3, 317. Ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν,
Paus. 36λ. Singulis diebus, Herod. 120. 166. Κατὰ

πᾶσαν νύκτα, Paus. 311. Διὰ πάσης, Tota, 211. 381. Fac. ad 3, 38. 170. Thuc. 1, 14. Musgr. Ion. 739. Πᾶσαν ἰέναι γλῶσσαν, Markl. Iph. p. 272. Πᾶσαν τὴν πόλιν, Xen. Hier. 11, 2. μοχ της πόλεως ὄλης. Romanorum Quodlibet Attice dicitur πᾶν, non τὸ πᾶν, Dawes. Misc. Cr. 256. Πᾶν, τὸ πᾶν, ad Herod. 625. Τὸ πᾶν, Huschk. Anal. 34. ad Xen. Mem. 1, 4, 17. ad Lucian. 1, 232. ad Phalar. 281. 283. Meleager 33. Mundus, Wolf. ad Theophil. 307. Τὸ πᾶν λίθος, v. ad Ἀπας, Brunck. Phil. 927. El. 301. Τὸ πᾶν βιοῦν ἐν καπνῷ, Lucian. 1, 531. Ἐς τὸ πᾶν, Æsch. Eum. 83. 404. 541. 894. 1047. Eis τὸ πᾶν χρόνου, 673. Eis πᾶν ἀπορίας καὶ δέους ἔλθειν, Plut. Alex. p. 88. Schm. Eis πᾶν ἀφικέσθαι, πάντα ποιεῖν, Valck. Hipp. p. 194. Dawes. Misc. Cr. 256. Lennep. ad Phal. 88. 162. ad Lucian. 1, 462. Wyttenb. Select. 386. Zeun. ad Xen. K. Π. 503. Ὡς ἐπὶ πᾶν, ad Diod. S. 1, 36. Ἐς πᾶν κακὸν, ἐς πᾶν κακοῦ, κινδύνου, ἐς πᾶν ἔλθειν, ad Herod. 557. Πᾶν ποιεῖν, Musgr. Iph. A. 449. Bast Lettre 128. Philostr. 232. Boiss. Πᾶν ἡμαρ, Per totum diem, 638. Κατὰ πᾶν, Epigr. adesp. 11. Πᾶν ὅσον, Bast Lettre 148. Πᾶν τὸ ἄλλο μέρος, Omnes ceteras partes, Dionys. H. 3, 1458. Διὰ παντὸς, ad Herod. 697. ad Charit. 458. Jacobs. Anth. 6, 65. 11, 299. 12, 117. Æsch. Eum. 978. Callim. Ep. 7. Diod. S. 1, 129. 2, 225. 343. 543. 568. 569. 570. Διὰ παντὸς καὶ πρὸς ἅπαντας, Plato Phædr. 231. Διὰ παντὸς ἔτους, Casaub. Athen. 1, 67. Περὶ παντὸς ποιεῖσθαι, Xen. K. Π. 49. Ἐκ παντὸς, ad Lucian. 1, 461. Dionys. H. 1, 199. 435. 2, 652. 3, 1452. 1696. ad 1747. Julian. p. 16. A. Brunck. Soph. 3, 525. Πρὸ παντὸς, Heind. ad Plat. Phædr. 229. Ἐν παντὶ εἶναι, ad Herod. 260. Bibl. Crit. 1, 1. p. 49. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 127. Boiss. Philostr. 608. ad Dionys. H. 2, 1214. Penzel. ad Dion. 1, 426. Παντὸς cum superl., Soph. Acris. viii. Τοῦ π. ἄξιος, Ruhnk. ad Xen. Mem. 229. Παντὸς μᾶλλον, μάλιστα, Abresch. Lectt. Aristæ. 5, 326. Lucian. 1, 179. Amst. et nott. Τοῦ π. αἰῶνος, Dionys. H. 4, 2064. Μέχρι παντὸς, ad Charit. 458. Jacobs. Anim. 238. Τοῦ π. ἀμαρτάνειν, Dionys. H. 1, 63. Ἐν παντὶ ἀθυμίας εἶναι, Steph. de Dionys. Imitat. Thuc., ad Dionys. H. 2, 1214. Τῷ π., Zeun. ad Xen. K. Π. p. 2. Phalar. 358. 378. Longin. 76. Weisk., Xen. Ἑλλ. 2, 3, 22. 3, 5, 14. p. 335. 464. Schn. Μακρῷ καὶ τῷ π., Dionys. H. 2, 1160. Παντὶ τῷ βλέμματι, Bast Lettre 222. Περὶ παντὶ τιταίνων, Monum. Byz. 15. Παντὶ περὶ πᾶν, Plato Phædro 230. An πάντες ἀνθρώπων, pro π. ἀνθρωποι, ad Diod. S. 1, 3. cf. ad προέχω, Scheller. Lat. Gr. 395. (an ἐκείνων ἕκαστα? Herod. 531. cf. Xen. Mem. 1, 1, 14. ad Charit. 574.) Πάντες ἀνθρωποι, ad Herod. 537. Π. οἱ ἀνθρωποι, π. ἀνθρωποι, Fischer. ad Palæph. 31. 111. Præf. ad Anacr. 48. ad Weller. Gr. Gr. 1, 322. Zeun. ad Xen. K. Π. 576. Valck. Diatr. 96. Markl. ad Æschin. 1, 633. ad Herod. 67. 214. 251. Reiz. Acc. 12. ad Diod. S. 1, 21. 59. Add. ad 1, 31. 66. Πάντες οἱ —, non οἱ — πάντες, Fischer. ad Palæph. 30. cf. Herod. 262. Πάντες cum gen., ad Diod. S. 2, 532. Trendel. Grammat. 210. Xen. de Rep. Ath. 3, 3. cf. Matth. Gr. Gr. 477. Dionys. H. 2, 1208. ubi v. Sylb. et Reisk., 4, 2034. et n., Heyn. Hom. 7, 330. Kæn. ad Greg. Cor. 148. Πάντες, Plerique omnes, ad Xen. Eph. 208. 265. cf. Dawes. Misc. Cr. 492. Omnes reliqui, Valck. Phœn. p. 765. ad Xen. Eph. 208. Pro πολλοί, Heyn. Hom. 4, 114. An de duobus? 8, 527. Οἱ π., ad Charit. 76. Jacobs. Anth. 7, 206. Fac. ad Paus. 1, 574. Diod. S. 2, 172. Soph. Aj. 721. Lob. Πάντες ἐν πᾶσι, Abresch. Lectt. Aristæ. 317. Πάντες καὶ πᾶσαι, Herod. 667. Bouhier Diss. s. Herod. 116. extr. Πλείονες π., Muret. Opusc. 2, 663. Πάντες πάντα, Schneid. ad Xen. Hieron. 229. Πάντα, Prorsus, i. q. κατὰ π. πάντως, ad Xen. Eph. 129. 178. 235. Brunck. ad Orest. 201. 1112. Trach. 338. Wakef. ibid. Abresch. Æsch. 2, 130. Wolf. ad Il. Præf. p. xxxiii. Jacobs. Spec. 105. Anim. 30. ad Herod. 129. Heyn. Hom. 8, 204. Πάντα, τὰ π., Jacobs. Anth. 6, 159. Schneid. Anab. 85. Τὰ π., 79. Paus. 318. Πάντα pro καὶ π., Heind. ad Plat. Gorg. 244. Τὰ π. i. q. ἡ φύσις, Valck. Diatr. 41. Τὰ π. di-

PARS XXII.

A citur Is alicui esse, qui ab eo maxime amatur, ad Diod. S. 2, 58. Eis πάντα, ad Charit. 559. Abresch. Æsch. 2, 131. Diod. S. 2, 527. Κατὰ πάντα, 328. 559. Πάνθ' ὅσα, π. ὅποσα, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 40. Πάντα — τὰ πλείστα, Xen. K. Π. 6, 2, 28. Οὐκ ἄπιστα πάντα, i. e. οὐδὲν ἄπιστον, Jacobs. Anth. 6, 161. Æsop. 134. fin. Πάντ' ἀγαθὸς, Lobeck. Aj. p. 471. Ἐσθλὰ πάντα, ἀγαθὰ π., Benti. ad Callim. 322. Brunck. Aristoph. 3, 105. Fr. 217. Gifan. Obs. 317. Boiss. Philostr. 519. Πάντα γίνεσθαι, T. H. ad Lucian. Dial. p. 75. Πάντα ἐστὶ μοι τοῦτο, Valck. ad Chrys. p. 14. ad Herod. 61. 278. 576. Bergler. Alciph. 236. Ruhnk. ad Vell. Paterc. 405. Ἐν τούτῳ ἐστὶ μοι πάντα, οὗτός ἐστὶ μοι πάντα, Valck. Phœn. p. 425. ad Xen. Eph. 209. Πάντα λέγειν καὶ πράττειν, ad Lucian. 1, 463. Ἡματα πάντα δώδεκα, Dies ipsos duodecim, ad Il. H. 161. Σ. 373. 470. T. 247. Rittersh. ad Oppian. 344. De talibus, Valck. ad Mosch. 339. ad Callim. 1, 113. Theocr. 299. Wessel. Diss. Herod. 82. Herod. 23, 49. Larcher. ad 1, 246. Πάντα δέκα διδόναι τινί, Herod. 729. cf. 23. Larcher. l. c. vide Μύριος. Πάντα, adv., ad Xen. Eph. 254. Πάντων conf. c. τούτων, ad Diod. S. 2, 451. Πάντων, τῶν π. cum superl., Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 16. Πάντων neutr., Herod. 1, 27. An fem.? ad Charit. 571. Οὐδὲ πάντων, Nullorum, Wakef. S. Cr. 2, 9. Πάντων ἕνεκα, T. H. in Raphel. Annot. 77. Διὰ πάντων, Ruhnk. ad Muret. 1, 28. Jacobs. Anth. 7, 311. Præ omnibus, ad Herod. 405. Reisk. Animadv. ad Dion. Chrys. 1, 153. Μέγιστον κακὸν πάντων, ad Herod. 669. Τί τῶν π., Lucian. 2, 177. Δις διὰ πασῶν, ad 1, 719. Πᾶσι conf. c. παισί, Wessel. Diss. Herod. 82. ad Herod. 322. Valck. Phœn. p. 528. ad Bion. 307. ad Mosch. 339. Fawkes's Theocritus, Epigr. 17. Beck. ad Eur. Hec. 12. ad Charit. 236. Brunck. ad Poet. Gnom. 319. Wolf. Prolegg. Hom. 35. Casaub. Athen. 1, 36. Πᾶσι neutr., Thuc. T. 4. p. 37. 40. Bip. (5, 28. 7, 50.) Diod. S. 2, 504. Lucian. 2, 221. 3, 230. Epigr. adesp. 711. Strabo p. 917. Alm., Musgr. ad Cæd. C. 647. Both., Heyn. Hom. 6, 577. Ἐπὶ πᾶσι, Wakef. S. Cr. 3, 107. Ἡ ἐπὶ πᾶσι μάχη τρίτη, S. Croix Examen p. 779. (an ἡ τρίτη? v. Diod. S. 2, 616, 58.) ad Arnob. 2, 210. fin. Orell., Anon. de Vita Pythag. 60. Kust. In talibus πᾶσι est neutr. Cf. μετὰ ταῦτα, Polyb. 3, 421. ubi item ἐπὶ πᾶσι sequitur: ibid. 523. Ἡ — ἐπὶ πᾶσι γενομένη μάχη. Πάντες, Jacobs. Anth. 11, 277. Πάντας πολλούς, Od. X. 383. vide Scheller. Præf. ad Ælian. 27. Schæf. Mss. "Eis πᾶν ἔλθων, sc. κακοῦ, Dem. 29. Πάντ' ἔχεις, Recte rem tenes, Aristoph. "Ορν. 1460." Seager. Mss. * Διαπασῶν, i. e. διὰ πασῶν χορδῶν, Dionys. H. 2, 18. Vide Schn. Lex.]

Πᾶν per compositionem interdum jungitur præpositioni ἐπὶ, necnon παρὰ, et eis: ac DICITUR Ἐπίπαν, ΑΤΟΥΕ Παράπαν, ITEM Eis ἅπαν: sed disjunctim etiam scriptum annotatur ἐπὶ πᾶν: ego certe in disjunctione dici potius ἐπὶ τὸ πᾶν crediderim, reliqua non item. Sonat autem Ἐπίπαν, In totum, In universum, Omnino. Apud Theophr. C. Pl. 2. Διὸ καὶ ὡς ἐπίπαν εἰπεῖν, βελτίω τὰ βόρεια τῶν νοτίων, Omnino autem. Vel, Ut in Universum autem dicam, Bud., addens tamen id videri esse, quod Cic. dicit Toto genere. Addit autem dici ibid., ὡς δὲ τὸ σύνολον εἰπεῖν. || A Polyb. pro Plerumque poni testatur idem Bud., exponens etiam Ut plurimum, et Fere. Affert et ex Aristot. Τὸ δὲ ἐπίπαν, ἐξ ἧ ἐπὶ τὰ μέδμους, pro In usu autem frequenti, e Gazæ interpr. In VV. LL. habetur et ἐπίπαν μάλιστα, pro Perquam frequenter. ["Thom. M. 365. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 270. Ὡς ἐπίπαν, Brunck. Aristoph. 3, 95. Koen. ad Greg. Cor. 218. Τοεπίπαν, Herod. 458. Ὡς τοεπ., 534. 578. 645." Schæf. Mss. Ὡς ἐπίπαν, Polyb. 3, 107, 12. 17, 15, 8. Lex. Xen.] Alterum ILLUD Παράπαν vel Τὸ παράπαν est itidem In universum, vel, ut Cic. loquitur, Genere toto, ap. Plat. itidentidem, Bud. Affert vero e Thuc. et pro In summa. Exp. præterea Omnino, Prorsus, Penitus: ut accipitur cum ab aliis, tum ab Aristoph. Πλ. (17.) Καὶ ταῦτ', ἀποκρινομένου τὸ παράπαν οὐδὲ γρῦ. Exp.

20 Q

vero et Ullo modo, in hoc Polybii loco, Γνόντες ὡς οὐχ οἶόν τε κατὰ τὴν Λυκούργου νομοθεσίαν, οὐχ ὅτι τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίας, ἀλλ' οὐδὲ πραγμάτων ἀντιποιεῖσθαι τὸ παράπαν, Sed ne rerum quidem ullo modo potiri. Verum scribitur ΕΤΙΑΜ Τοπαράπαν. ["Παράπαν, ad Diod. S. 1, 387. II., τὸ π., Fischer. ad Palæph. p. 5. Diod. S. 1, 86. 2, 326. 356. 524. Kiessl. ad Jambl. Pr. 273. Καὶ τὸ π., Dionys. H. 3, 1385. Τὸ π. ἅπαντα, Demosth. 1279, 22." Schæf. Mss.] Tertium vero ILLUD Εἰσάπαν, pro Omnino, Prorsus, e Philone affertur. Sonat autem ad verbum In totum, si hoc Latinitas pateretur. ["Duker. Præf. Thuc. p. 8. ad Charit. 559. ad Herod. 471. Τὸ ἐς ἅπαν, Paus. 83." Schæf. Mss.]

Πᾶν geminatur etiam per compositionem, cum sc. DICITUR Πάμπαν, ubi mutatur ν in μ, ob sequentem literam π. Itidem certe geminatur Gall. vocabulum Tout, i. e. πᾶν, cum dicitur Du tout en tout. Signif. autem Πάμπαν, Omnino, estque ap. Poetas potius in usu. II. A. (422.) πολέμου δ' ἀποπαύει πάμπαν, Φ. (338.) μηδὲ σε πάμπαν Μελιχίους ἐπέεσσιν ἀπορεπέτω καὶ ἀρειῇ, Od. B. (49.) βίον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει, Ξ. (149.) πάμπαν ἀναίνεαι. Usus est autem et Herodian. (3, 3, 2.) Annotat porro Eust. in illum Od. B. l., minime mirum esse, si πάμπαν posteriorem correptam habeat, cum et ἅπαν corripiatur ab hoc Poeta, τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίων. Verum id Ionico more fieri, cum alioqui Attici, teste Ælio Dionysio, producant posteriorem hujus nominis syllabam. ["Hom. H. in Cer. 310. cf. Voss. vers. Xen. K. II. p. 2. Valck. Diatr. 80. Brunck. ad Poet. Gnom. 309. Jacobs. Anim. 286. ad Eur. Rhes. 855. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 74. De sede h. v., Schneid. ad Aristot. H. A. 319. Τὸ π., 317. II. οὐ, 175. Wyttēb. ad Plat. Phædr. 149. Οὐ π., Lucian. 3, 472. Od. A. 527. II. N. 7. Heyn. Hom. 6, 435. 491. Apollon. Dysc. 570. Sturz., Volger. ad Sapph. p. 130. Eis π., ad Charit. 559. Lucian. 3, 477. 488." Schæf. Mss. Κατὰ π., Carm. Sibyll. p. 444. Περὶ π., Opp. K. 2, 348.]

Ceterum plurima sunt nomina quibus itidem præfixum est παμ, per comp., ut Παμβασιλεὺς, Παμμέγας, Παμμήκης, Παμμίλαρος, Παμπόνηρος etc. nonnullis autem et παν, ut Πάντολμος: sed ea hujus loci non sunt: sicut nec alterius formæ comp., sc. Παντοκράτωρ, Παντολάβος, Παντολέγωρ, Παντόπτης, etc. AT COMP. Παντελής locum habere hic potest, quod signif. Universus, s. potius Universalis: quod Auctor Rhetorices ad Herenn. cum Absolutus copulat: atque hoc usus est Cic. ad interpretationem illius vocabuli, p. 16. mei Lex. Cic. Alicubi vero exp. et Integer, item Plenus, necnon Perfectus, sicut Absolutus. Plut. Amat. Narr. Συνέβη δὲ Λακεδαιμονίων ἦτταν παντελῆ γενέσθαι, Polit. sensum recte exprimens vertit, Fusi igitur cæsiq. ad unum Lacedæmonii omnes. Philo de Mundo, Παντελής γε μὲν εὐθὺς, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐξετάζεσθαι. Ubi Bud. παντελής vertit Summa, hunc locum ita reddens, Porro autem illa summa est stultitia, genus humanum ab artibus æstimare. Aristides παντελὲς cum μέγα copulavit, Μέγα καὶ παντελὲς εἶναι λόγον. Interdum vero dicitur eis τὸ παντελὲς pro παντελῶς, Omnino, Prorsus: Luc. 13, 11. Καὶ ἦν συγκύπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελὲς. Sic ad Hebr. 7, 25. "Ὅθεν καὶ σώζειν εἰς τὸ παντελὲς δύναται τοὺς προσερχομένους δι' αὐτοῦ τῷ θεῷ, ubi itidem redditur Prorsus. A quibusdam autem Ad plenum, pro Plene, at vero a vet. Interpr. In perpetuum. ["Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 118. CEd. T. 930. ad Herodian. Philet. 440. ad Diod. S. 2, 16. II. δάμαρ, Heyn. Hom. 4, 375. Κατὰ τὸ π., ad Diod. S. 1, 424. Eis παντελὲς, Brunck. Soph. 3, 531." Schæf. Mss. 'Ες τὸ π., In universum, Ælian. H. A. 17, 27.] Ipsum autem ADV. Παντελῶς exp. Omnino, Prorsus, et Plene, Absolute. Accipitur certe pro Omnino cum ap. alios, tum ap. Xen. K. II. 1, (5, 7.) Ἄ δὲ αἰσχροὶ ἡγεῖται εἶναι, παντελῶς τούτων ἀπεχόμενος. Est præterea παντελῶς Platoni et assentientis adverbium, sicut πάντως et παντάπασι, ac similia, Bud. ["Ad Diod. S. 1, 383. 2, 16. Add. ad p. 560." Schæf. Mss. Aristot. Eth. 1, 10.] AT POETICE (et Ionice) Παντελῶς, ["Herod. 670. (4,

95.)" Schæf. Mss.] Ex illo autem Παντελῆς DEDUCTUM Παντελείος, quod itidem exp. Integer, et Perfectus. Suid. παντελείον exp. ὁλόκληρον. ["Valck. Hipp. p. 318. Phryn. Ecl. 117. Phot. c. 276." Schæf. Mss. Τοῖς παντελείοις τῶν Θεσμοφορίων, Præcipuo die Thesmophoriorum, Athen. 476. Δεκάδι τῇ παντελεῖ, Philo 2, 183. Mang. Theolog. Arithm. 63. * Παντελείως, Erotian. Gloss.] Παντέλεια, Perfectio, Perfectionis summa, ap. Philon. [Polyb. 1, 48, 9. Plut. 10, 382. Q. S. 4, 5.]

AT VERO Παντόσυνος compositum non est: significans i. q. παντοῖος, Omnigenus, Varius; nam ex Eur. (Iph. A. 761.) affertur παντόσυνον θεοῦ ἀνάγκαι, pro Sortes dei variæ, omnis generis.

Πᾶν per comp. jungitur etiam superlativis: ut cum DICITUR Πανύστατος, q. d. Omnino ultimus, Omnino postremus. Gallice ad verbum plane, Tout le dernier. Exp. tamen simpliciter Ultimus, Postremus. ["Brunck. ad Hec. 409. Valck. Hipp. p. 239. Wakef. Trach. 874. Jacobs. Anth. 7, 8." Schæf. Mss.] Πανύστατον, Postremum, Soph. (Aj. 857.) ἥλιον προσεννέπω Πανύστατον, ["Porson. ad Hec. 415. Or. 1008. Lucillius 56. * Πανυστάτιος, Epigr. adesp. 716." Schæf. Mss.] ITIDEM Πανυπέρτατος, q. d. Omnino supremus, summus, altissimus. Talem autem Aristot. de Mundo dicit esse οὐρανόν, scribens, Καὶ μὴν μεγέθει μὲν ὁ αὐτὸς πανυπέρτατος, κινήσει δὲ ὀξύτατος, Ac magnitudine quidem ambitum longe summum complexus, motu perniciosissimo circumagitur, Bud. Sic Jovis dicuntur a Poeta quodam πανυπέρτατα δώματα, quæ et ὑπέρτατα, sed et ipse vocatur πανυπέρτατος. [Od. I. 25. "Koen. ad Greg. Cor. 160. Jacobs. Anth. 9, 347." Schæf. Mss.] ITIDEM Πανάριστος, q. d. Omnino optimus, præstantissimus. Pro quo dicitur potius Longe optimus, præstantissimus, Quamoptimus. Hesiod. (Ἔργ. 1, 291.) Οὗτος μὲν πανάριστος ὅς αὐτὸς πάντα νοήσῃ. Sunt autem et alia multa hujusmodi comp., quæ suis vide locis. ["Jacobs. Auth. 9, 484. Heyn. Hom. 4, 242." Schæf. Mss.]

"Πανείπας, Hesychio est ἀναιδής, Impudens." "Πανήρης, Omnibus placens. Hes. enim πανήρεα exp. πᾶσιν ἀρέσκοντα. Eid. πανήρες est non solum πᾶσιν ἀρέσκον, sed etiam παμμήχανον, ποικίλον." "Παντάδουσα, ap. Theophr. H. Pl. 6, 4. legitur in numero eorum, quæ παρὰ τὴν ἄκανθαν ἔχουσι φύλλον, ut sunt ὄνωνις et τρίβολος, ac similia. Gaza "omisit, procul dubio quod suspectum judicaret, ut "sane suspectum est."

Πάντη, Ex omni parte, Quoquoersum, Hesiod. Ἔργ. (1, 124.) Ἥερα ἐσσάμενοι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν, Quoquoersum. Bud. autem pro illarum duarum signif. exemplis affert ex Aristot. l. 1. de Cælo, Τριχὴ δ' ὃν διαιρετὸν, πάντα διαιρετὸν ἐστὶ. Item, Οὐχ οἶόν τε γὰρ τὸ τέλειον ἐλλείπειν πάντα γὰρ ἐστὶ. Ex Eod. de Gener. addit, Διαιετῶν δ' ὄντων πάντα τῶν σωμάτων, πόρους ποιεῖν γελοῖον. Ex eod. Arist. de Mundo affertur in VV. LL. πάντα πεπερατωμένον, Omnem in partem finitum. Et e Luciano (1, 533.) Πάντη περιβλέπονσι, pro Undique circumspiciunt. Sed πάντα malim et hic Quoquoersus, Circumquaque interpretari. Ibid. et πάντα κύκλῳ pro Circumcirca, Quavis parte. Cum πάντως autem junctum πάντα Bud. exp. Quoquoersus ap. Polyb. (6, 23, 14.) Πάντη πάντως σπιθαιμίαον. Et Usquequaque, ac Plane, in hoc Aristot. l., Eth. 1, (10.) Καὶ τὰς τύχαις οἷσι μάλιστα καὶ πάντα πάντως ἐμμελῶς, Usquequaque concinne et decenter perferet, Plane concinne. Atque his πάντα πάντως opp. μηδαμὴ μηδαμῶς. Sed exponi πάντα πάντως, et Prorsus, docebo infra. Profertur præterea et genitivo junctum, e Gal. ad Gl. Πάντη τοῦ σώματος ἀντισπᾶν, pro Retrahere et revelare in universum corpus. Πάντη redditur etiam Passim, ut in hoc Prov. Οὔτε πάντα, οὔτε πάντα, οὔτε παρὰ πάντων: de quo Erasm. consule in his Proverbiis libris verbis, Nec omnia, nec passim, nec ab omnibus. Scribitur autem DORICE Παντᾶ pro πάντη. Παντη, Omnino, Prorsus, Penitus, Aristot. 1. de Gener. et Corruptione, Πέφυκε δ' οὐ τῇ μὲν, τῇ δ' οὐ πάσχειν, ἀλλὰ πάντη, καθ' ὅσον ἐστὶ τοιοῦτον. Memini autem, in duobus duorum Auctorum locis quædam exempl.

habere πάντα, cum in aliis sit πάν. Unus est in Plat. Philebo 229. Ἀδύνατον μὴ ὁμολογεῖν ταῦτα, ὃ Σώκρατες, εἰ καὶ τις φιλονεικοῖ πάντα πρὸς τάναντία: nam in vet. Cod. pro πάντα legitur πάν. Alter est ap. Xen. initio Prædiæ, Πολλοὺς δ' ἐδοκοῦμεν καταμαθηκέναι, καὶ ἐν ἰδίῳ οἴκοις, τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλείονας οἰκέτας, τοὺς δὲ καὶ πάντ' ὀλίγους, καὶ ὁμῶς οὐδὲ τοῖς ὀλίγοις τοῖσι πάντῃ δυναμένους χρῆσθαι: hic enim pro πάντῃ legi in quibusdam vet. Codd. πάντῃ τι admonet Ed. meæ margo. Sciendum est porro πάντα junctum cum illo πάντως hanc quoque interpr. admittere: atque ita exp. a Bud. in hoc Aristot. I. de Gener. Πάντῃ πάντως ἀδιάφορον. Sed huic interpr. valde vicinæ sunt eæ quibus utitur in illo Aristot. I. Eth. 1. ["Beck. Variet. Lect. Aristoph. 15. Toup. Opusc. 1, 228. 2, 77. 85. Valck. Anim. ad Ammon. 146. Hesiod. Θ. 178. 366. ad Xen. Eph. 129. Bernard. Rel. 102. Bergler. Alciph. 252. ad II. II. 496. Herod. 140. ad Diod. S. 1, 202. 204. 2, 434. et v. l. 492. Phryn. Ecl. 154. Thom. M. 830. Wolf. Prolegg. 212. Wakef. Trach. 648. Eum. 255. 970. Abresch. Æsch. 2, 130. Jacobs. Anth. 6, 84. 159. Leon. Tar. 76. Lucian. 1, 842. 2, 80. 95. 126. Heyn. Hom. 6, 347. 8, 108. Conf. c. παντὶ, Bast Lettre 222. Πάντῃ, Toup. Opusc. 1, 233. ad Longin. 356. II. A. 384. Wolf. Πάντῃ, πάντῃ, Koen. ad Greg. Cor. 96. Πάντῃ πάντως, Demetr. Phal. §. 3. Plato Phædro 247. Polyb. T. 2. p. 101. Hand. ad Gronov. Diatr. 289. Schneid. ad Epicur. 72. II. καὶ πάντως, 105. Toup. Opusc. 1, 391. ad Charit. 268. Plut. Mor. 1, 891. Artemid. 327. 330. 395. Lips. Vita Sophoclis p. vi. Ed. Br. 3. Matthæi Præf. ad N. T. I. p. xli. II. καὶ πανταχοῦ, Alberti Peric. Crit. 25. II. πάντα, Xen. K. A. 120. ubi v. Schneid. Παντα, Beck. I. c. Koen. ad Greg. Cor. 95. Musgr. Ion. 205. Wakef. Trach. 648. Eum. 255. Abresch. Æsch. 2, 130. Jacobs. Anth. 6, 406. Brunck. Aristoph. (A. 169.) 1, 17. 18. 2, 157. Παντᾶ, Theocr. 15, 6. Πάντᾶ, Brunck. ad Eur. Or. p. 210." Schæf. Mss.]

Πάντως, Omnino, Omnibus modis, Prorsus, Plato Charmide, Πάντως γὰρ που τηλικούτος ὢν ἤδη ἐθέλει διαλέγεσθαι. A Plut. non semel refertur hoc Agesilai elegantissimum Epistolium, Νικίαν, εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ, ἀφες· εἰ δὲ ἀδικεῖ, ἡμῖν ἀφες· πάντως δὲ ἀφες: ubi πάντως redditur itidem Omnino. Esse autem videtur quod Gallice diceretur, Quoi qu'il en soit. Philo de Mundo, Ἄ τῃν ἐτέραν οἶεται ὑπομένειν, δεκτικὰ καὶ τῆς ἐτέρας ἐστὶ πάντως, Quæcunque unam earum ferre possunt, ea alteram etiam admittere prorsus apta sunt, Bud., qui itidem interpr. Omnino in isto Aristot. I., simul addens, i. valere q. ἀπλῶς: Metaphys. 6. Οὐ γὰρ πάντως τοῦ ἀνθρώπου μέρος ἡ χεὶρ, ἀλλ' ἡ δυναμένη τὸ ἔργον ἀποτελεῖν. In h. autem Gal. I. ad Gl. 1. Καὶ μὲν δὴ καὶ τὰ οὐρα τῶν τοιοῦτων, ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἡμερῶν, ἡ πάντως γε τῇ τετάρτῃ, φέρεται σημεῖον πέψεως, ait significare Ad summum: addens, eum alibi dixisse τὸ πλεῖστον pro eod. Ab Aristot. poni tradit et pro Continuo: intellige autem de ea adverbii Continuo signif., qua dicit Cic. Non continuo si me in gregem sicariorum contuli, sum sicarius. Probl. sect. 10. "Ὅσα μὲν ἡμέρα τῶν ζώων, ἔστι πάντως καὶ ἄγρια· ὅσα δὲ ἄγρια, οὐ πάντως ἡμέρα. Possunt autem huic Aristotelis loco addi et alii, ubi eand. signif. habet πάντως. Affert insuper e Greg. Eἰ μὲν γὰρ τὴν σὴν γινώσκεις γέννησιν, οὐ πάντως καὶ τὴν τοῦ Θεοῦ. Ex Eod., Οὐκ οὐν θελήσεως τὸ θεληθέν· οὐδὲ γὰρ ἔπειτα πάντως. Item, Εἰ δὲ πέπνυται, πάντως καὶ ἥρατο. Sed hoc sciendum est, οὐ πάντως quidem reddi posse apte et loquendi genere valde usitato; Non continuo; at πάντως sine negatione, non item Continuo, nisi interrogativa sit oratio. De qua voce et hoc dicam obiter, non assentiri me iis qui Non continuo in huiusmodi ll. exp. Non ideo; existimo enim potius Continuo hic significatum suum retinere, et sonare quod Gallice dicimus S'ensuit-il incontinent que etc. Quare si quis illud ut minus usitato refugit, auctor ei fuerim ut illic verbat ἔστι πάντως, Omnino necesse est ut sint: itidemque in ceteris ll.: deinde Οὐκ ἔστι πάντως, Non

itidem omnino necesse est ut sint. At in VV. LL. nullum hujus signif., qua ponitur pro Continuo, exemplum affertur; sed in hoc Luciani loco, (1, 400.) Ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας, exp. πάντως Velis nolis: quæ expositio nimium remota mihi videtur; ac malim certe et hic adverbio πάντως eam cujus modo memini interpr. tribuere: ut sc. sit πάντως ἀποθνήσκειν, Omnino esse necesse ut moriantur, q. d. Placuit naturæ moriendi necessitatem hominibus imponere. Eadem annot. πάντως esse adverbium confirmandi, Lucæ 4, (23.) II. ἐρεῖτέ μοι τὴν παραβολὴν ταύτην: et tamen reddunt, Omnino dicetis mihi; cum vetus Interpres verterit, Utique dicetis mihi. Ego certe reddere non dubitarim Nimirum: existimans alioqui, πάντως ἐρεῖτέ μοι, id esse quod Gallice diceremus, Il n'y aura point de faute que vous me direz: perinde ac si dicas Latine, Omnino certum est vos mihi dicturos. Bud. annot. a Plat. in responsione affirmativa usurpari, sicut et παντάπασι, quod alioqui itidem sonat Omnino. In iisd. ET Παντῶς, Dorice. ["Longi Pastor. p. 2. Villos. p. 8. ad Xen. Mem. 2, 6, 19. Brunck. ad Eur. Hec. 821. Valck. Phœn. p. 615. Diatr. 271. Abresch. Lectt. Aristæn. 5. Toup. Opusc. 1, 320. Koen. ad Greg. Cor. 96. Zeun. ad Xen. K. II. 627. ad Lucian. 1, 294. 2, 178. 181. Heind. ad Plat. Phædr. 192. Gorg. 88. Boeckh. in Min. 141. Lobeck. Aj. p. 387. II. γε, Brunck. Aristoph. 2, 233. II. που, Boiss. Philostr. 319. Πάντως fere i. q. ἄλλως τε καὶ, Heind. ad Plat. Theæt. 284. (sic primo loco poni videtur.) Οὐδὲν τι π., οὐδὲν π., ad Herod. 403." Schæf. Mss.]

Παντάπασι, SEU Παντάπασιν, Omnino, Prorsus, Plato de LL. 1. Παντάπασιν ἀγαμαι, Prorsus miror. Ibid. Σκίθαι δὲ καὶ Ὀρᾶκες ἀκράτῳ παντάπασι χρώμενοι, ubi tamen quidam παντάπασι cum χρώμενοι jungendo interpr. Fusissime, et Largissime. Apud Eund. in Charmide παντάπασιν illam habere videtur necessitatis signif., quam et adverbio πάντως subesse docui: Ἐπωδὴ δὲ τις ἐπὶ τῷ φαρμάκῳ εἶη, ἣν εἰ μὲν τις ἐφαδοῖ ἅμα καὶ χρῆτο αὐτῷ, παντάπασιν ὑγιαίνει τὸ φάρμακον, q. d. Necesse est ut ille incolumis evadat. Postest tamen et pro Omnino accipi, jungendo cum ὑγιαίνει. Ceterum pro Omnino, superlativo etiam junctum adverbium παντάπασι, affertur e Plat. de LL. Τινὰ τρόπον παντάπασι χαλεπωτάτην.

Παντάπασι in responsionem affirmativa pro Etiam, Ita, Maxime etc. sicut πάντ' et μάλα, et σφόδρα, et κομίδη. E Plat. Epist. 7. Κάγω, παντάπασιν, ἔφην. Sed multo frequentius addunt particulam γε, aut particulas μὲν οὖν: ut idem Plato Sophiste, Τὸ μὲν ἄρα ἔτερον, οὐδὲ δίκαιον, εἰκός γε οὖν, εἰκόνα καλεῖν; Παντάπασι γε. Et in Phædro, Δήλον ἄρα ὅτι ὁ Θρασύμαχος—Παντάπασι μὲν οὖν. Sed et quod de πάντ' μὲν οὖν infra dicam, idem et de παντάπασι μὲν οὖν hic dico, sc. interdum non per se positas in responsione has vuculas inveniri, sed aliis conjunctas verbis: ut in Phædro circa finem, Παντάπασι μὲν οὖν τοῦτό γε οὕτω πως ἐφάνη. Et non multo post, Παντάπασι μὲν οὖν ἐγὼ γε βοῦλομαι τε καὶ εὐχομαι ἃ λέγεις. ["Bast Lettre 127. Τὸ π., Thuc. 3, 87." Schæf. Mss. "Method. 286." Kall. Mss.]

Πάντοσε, Quoquoversum, In omnem partem, II. M. (266.) Πάντοσε φοιτῆτην. Idem dicit ἀσπίδα πάντοσ' ἔισην, s. πάντοσε ἴσην, ut in quibusdam exempl. scriptum est. Exp. autem Undique æqualem, Undiquaque, ob rotunditatem sc. Hes. quoque πάντοσ' εἰσης exp. πανταχόσε στρογγύλης, cui alioqui πάντοσε est eis πάντα τόπον, et πανταχοῦ. Bud. πάντοσε exp. etiam Quoquo gentium. ["Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 25. ad II. II. 515. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 62. Theocr. Epigr. 4. Jacobs. Anth. 9, 261. 10, 400. Heyn. Hom. 7, 230. 801." Schæf. Mss.]

Πάντοθεν, Undique, Undiquaque, Od. Ε. (270.) περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσση. Apud Epicurum, II. εὐπληροῦσθαι τῶν ἡδονῶν, Cic. vertit Undique compleri voluptatibus, p. 55. mei Cic. Lex. ["Ad Lucian. 1, 186. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 62. ad Diod. S. 2, 280. Thom. M. 678. Marianus 3. Πάν-

ροθε, Jacobs. Anth. 9, 449." Schæf. Mss. "Theocr. 17, 97. Πάντοθεν, cum gen., Arat. 453." Wakef. Mss.] ΑΤ Πάντοθι, Ubique, ["Arat. D. 11." Wakef. Mss.]

Πάντοτε Temporis adverbium, Omni tempore, Semper: sicut et διαπαντός eam signif. interdum habere videmus. Phrynichus tamen hoc vocabulo nos uti vetat, usum alioqui τοῦ διαπαντός, sicut et του ἐκάστοτε, permittens. Sæpe occurrit in N. T. [Lobeck. Phryn. 113. "Vox Gramm., Pierson. ad Mær. 319." Routh. Mss. "Valck. ad Theocr. x. Id. p. 62. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 25. Mær. 319. et n., Phryn. Ecl. 38. Thom. M. 278. 678. Lucilius 71. 114. Fischer. ad Plat. Cratyl. V. p. 19. 'Αεὶ π., Brunck. ad Poët. Gnom. p. 340." Schæf. Mss.]

Πανταχῇ, Ubique. Opp. τῇ μηδαμῇ, Bud., qui accipi etiam ait pro Quoquomodo, i. e. πάντα τρόπον. E Plat. affertur pro Quoquoversus. Apud quem Cic. vertit etiam Undique, p. 20. mei Cic. Lex.: quæ tamen est potius τοῦ πανταχόθεν signif. ["Valck. Phæn. p. 90. Hipp. p. 211. ad Diod. S. 1, 238. 345. Brunck. Aj. 1369. Musgr. Andr. 240. Brunck. 897. ad Æsch. Pers. 223. Valck. Diatr. 27. Thom. M. 278. Eur. Ion. 1126. Abresch. Æsch. 2, 70. Jacobs. Anth. 6, 159. Brunck. Aristoph. 1, 74. 2, 143. 3, 27. Porson. Phæn. 272. Med. p. 36. Plato Lys. p. 7. Lobeck. Aj. p. 415. Cum iota subscr., Porson. Med. p. 100. Cum gen., Valck. Hipp. p. 272. ad Herod. 553. Π. πάντα, Xen. K. A. 120. 132. Schn." Schæf. Mss. Photius: Πανταχῇ πάντα τρόπον καὶ πανταχοῦ, ἐν παντὶ τόπῳ καὶ *πανταχόθι· πανταχοῖ δὲ καὶ πανταχόσε, εἰς πάντα τόπον.] Πανταχοῦ, itidem pro Ubique; et ut opposita reperiuntur πανταχῇ et μηδαμῇ, sic πανταχοῦ et μηδαμοῦ ap. Athen. Magis est autem usitatum. Dem. c. Phil. 4. Πάντων πανταχοῦ κρατοῦμεν. Jungitur et genitivo, ut πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης, et πανταχοῦ γῆς, Chrys. Sic Latine Ubique terrarum, et Ubique gentium. Sed et pro Quovis accipitur, significaus sc. motum ad locum: ut in hoc ejusdem Dem. loco c. Phil. 1. Πρὸς Ἀράβαζον καὶ πανταχοῦ μᾶλλον οἴχεται πλέοντα. ["Valck. Phæn. p. 96. Hipp. p. 211. ad Diod. S. 1, 238. 345. 721. Brunck. Aj. 1369. Aristoph. 1, 74. 2, 143. 241. Musgr. Andr. 240. Markl. Iph. p. 157. Porson. Phæn. 272. Med. p. 36. Lobeck. Aj. p. 415. Thom. M. 278. Xen. Eph. 98. Cum articulo, Paus. 3, 85. Cum gen., Abresch. Æsch. 2, 3. Alciph. p. 4. Conf. c. πανταχόθεν, ad Diod. S. 2, 468." Schæf. Mss.] Πανταχόσε ET Πανταχοῖ, In omnes partes, Quovis, Quoquoversus. Cum gen. ap. Alex. Aphr. præf. l. 1. Probl. 'Εαυτὴν ἀποκαθαίρει πανταχόσε τοῦ σώματος. Vide Ἀπανταχόσε. ["Πανταχόσε, Thom. M. 278. Brunck. Aristoph. 1, 74. Ubique, ad Dionys. H. 3, 1522. Πανταχοῖ, Brunck. l. c. 2, 143. 241." Schæf. Mss. Demosth. 109.] Πανταχόθεν, Undique, Herodian. 1, (15, 9.) Τὰ τε πανταχόθεν ζῶα ἡθροίζετο αὐτῷ: (12, 1.) Ἀρε πολυανθρώπων τε οὐσῃ καὶ τοὺς πανταχόθεν ὑποδεχομένη. ["Thom. M. 278. 678. ad Diod. S. 1, 721. 2, 173. 280. * Πανταχόθι, Brunck. Aristoph. 1, 74. * Πανταχῶς, ibid." Schæf. Mss. "Quovis modo, Dionys. Areop. 227." Kall. Mss.]

Παντοῖος, Omnigenus, Omnifarius, Omnimodus, quibus utor, quod ab Omnis sint derivata; sed hæc composita sunt, cum παντοῖος sit quidem itidem a πᾶν significante Omne, sed compositione careat. Vel Varius, Multiplex. II. Γ. (202.) Εἰδὼς παντοῖους τε δόλους καὶ μῆδεα πυκνά. Usus ejus est et in prosa, ut παντοῖα σιτία, Cibaria omnis generis. Greg. autem dixit aliquem esse παντοῖον ταῖς ἐπινοίαις, 113. Ἄλλ' οὐκ ἔστιν ὅπως ἑαυτὸν ἀποκρύψει, οὐδ' ἂν πολλὰ στραφῇ, καὶ παντοῖος γένηται ταῖς ἐπινοίαις, Ne si quidem sese in omnes verterit facies, Bud. Quæ exp. fortasse convenire possit isti Herodoti loco, (8, 10.) Παντοῖοι ἐγένοντο δεόμενοι Ἰώνων λῦσαι τὸν πόρον: [cf. 3, 124. 9, 109.] Lucian. item sæpe dicit παντοῖον γίγνεσθαι, item παντοῖον εἶναι: (1, 42.) Αὐτίκα μὲν οὐδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοῖος ἐγινόμην. Usurpatur equidem hoc genus loquendi ad exprimendam ἀπορίαν: ut apparet e quodam Ejusd. l., iu quo dicit παντοῖος ὑπ' ἀπορίας: (1, 725.)

Ἐγὼ μὲν οὖν ἐπὶ τούτῳ εὐθὺς ἰδίῳν τε καὶ ἡνθρώπων, καὶ παντοῖος ἦν ὑπ' ἀπορίας. [Barker. ad Etym. M. 1089. "Bibl. Crit. 3, 1. p. 37. Toup. Opusc. 1, 320. Valck. ad Ammon. 141. T. H. ad Lucian. Dial. p. 75. 2, 358. ad Herod. 260. 741. Phryn. Ecl. 98. Heind. ad Plat. Hipp. 126. Heyn. Hom. 8, 296. 418. Seq. accus. cum inf., Herod. 3, 124." Schæf. Mss. * Παντοῖότροπος, unde * "Παντοῖοτρόπως, Saracenica Sylb. p. 34." Boiss. Mss.] Παντοῖως, Omnifarie, Omnibus modis, Herodian. 4, (8, 2.) Καὶ τὴν τε μνήμην αὐτοῦ π. ἀνευέωσατο, Omnibus modis, Polit. ["Toup. Opusc. 1, 91. et Ind. v. Ἀόγιος, ad Herod. 701." Schæf. Mss.]

* Παντότης, Damasc. ap. Wolf. Anecd. 3. p. 196." Kall. Mss.]

"Πάμφι, Hes. affert pro παντάπασι, Omnino."

"Ἀνάπας, Omnis, Universus, ut σύμπας," [Anal. 3, 298. σοφίης ἀναπάσης.]

Ἄπας, αὐτός, ὁ, Universus, Totus. Fem. ἅπασα, Neutr. ἅπαν. Factum e πᾶς, præfixo ἅ, quod vocatur ἀθροιστικόν, Coacervativum, h. e. Coacervationem denotans: quod et vehementiam quandam addit significationi hujus nominis. Sic et componendo πᾶς cum præp. σύν, dicitur σύμπας. Æschin. (90.) Ἐξέκρηξαν δ' ἐκ τῆς πόλεως, καὶ ἐξ ἀπάσης, ἥς Ἀθηναῖοι ἀρχουσιν, Ex universa regione. Sic ἅπαντα τὸν αἰῶνα dicunt Totam vitam, Totum vitæ tempus. Citatur itidem ἅπας ἐνιαυτός ex Hom., pro Universus s. Totus s. Integer annus. Ejusd. Poëtæ est (Il. γ. 156.) Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, Universus campus. E quo loco probat Eust., Homerum, sicut et Iones, posteriorem hujus vocis ἅπαν corripere, cum Attici contra producant, secundum Ælium Dionys. || Ἄπας, Omnis: ἅπαντες, Omnes, Cuncti, in enumeratione: ut τὸν ἀριστον ἅπάντων, Od. ε. (19.) ἅπάντων ἀναισχυντότατοι, ap. Isocr., pro πάντων. Sic et ἅπας τις dicitur pro πᾶς τις, Quilibet, Quivis. Dicitur etiam ἐξ ἅπαντος, subaudito gen. τρόπον, pro Omnibus modis. Sic et ἐν ἅπασι dicunt subaudito substantivo πράγμασι, pro In omnibus rebus, In omni re.

Ἄπας, Summus, Extremus, ἔσχατος, Plato Epist. Eis ἀπορίαν ἐλθεῖν τὴν ἅπασαν, In summas adduci angustias, In extremas angustias redigi. Sie fere dicitur ut, Ἐλθεῖν εἰς ἅπαν τοῦ κινδύνου: quo etiam usurpatur modo simplex πᾶν. ["Ad Phalar. 278. 344. 375. Soph. Trach. 769. Jacobs. Anth. 6, 426. 10, 71. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 233. Brunck. Aristoph. 2, 60. ad Lucian. 1, 796. ad Diod. S. 2, 195. 213. 214. 464. Heind. ad Plat. Theæt. 301. Toup. Emendd. 2, 68. 3, 34. Omnigenus, ad Xen. Eph. 208. Ἄπας et πᾶς, Boiss. Philostr. 602. Buttm. ad Plat. Gorg. 513. Greg. Cor. 214. ad Herod. 253. 480. Lennep. ad Phal. 192. ad Xen. Mem. 1, 1, 11. ad Charit. 219. Brunck. ad Æsch. Pers. 760. Zeun. ad Xen. K. II. 137. ad Herod. 200. ad Diod. S. 1, 387. Ἄπας et ἅμα πᾶς conf., ad Dionys. H. 1, 265. Tzsch. ad Strab. 4, 294. Schneid. ad Aristot. H. A. 283. An ὁ ἅπας ἀνὴρ dicatur, ad Herod. 575. An ἅπας i. q. ἅπαντες? ad Diod. S. 1, 628. Ἄπας cum artic., ad Diod. S. 2, 446. ad Dionys. H. 1, 294. 562. 2, 811. 1053. 5, 2. Ἄπας εἰμὶ παρά τινι, ad Charit. 374. Ἡ ἅπασα συμφορὰ, Summa totaque calamitas, ad Herod. 228. Ἄπαν, cum gen., ad Diod. S. 1, 590. Paus. 3, 38. 39. Ἄπαν ῥύπος, ὄξος, Valck. Adoniaz. p. 312. 416. ad Callim. p. 28. Wessel. ad Herod. 16. Eis ἅπαν, Wakef. Phil. 457. Ἐξ ἅπαντος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 357. Hermann. Gramm. 1, 190. Lucian. 1, 701. 3, 137. Paus. 225. Ἐξ ἀπάσης πόλεως, Ex omnibus civitatibus, Dionys. H. 1, 510. 550. (562.) 2, 949. 3, 1522. Τῆς ἀπάσης ἀκρβείας, Plato Hipp. 160. Demosth. 1290, 11. Ἄπαντες et ἀποστάντες conf., ad Diod. S. 2, 285. 260. Ἀπασῶν et ἀπὸ πασῶν conf., ad 2, 339. Ἀπαντες, Dionys. H. 3, 1451. Plerique omnes, Reliqui omnes, ad Xen. Eph. 208. Ἀπαντα, Abresch. Æsch. 2, 131. Ἀπαντα ποιεῖν, Musgr. Iph. A. 449. Ἀπαντα ἀφθονα, Lucian. 3, 341. 374. Eis ἅπαντα, Soph. Trach. 489." Schæf. Mss.] Ἀπανταχῇ, VEL, Ἀπανταχοῦ, Ubique, Quaquaversum, Passim: Ἀπανταχοῦ δὲ βωμούς καὶ θυσίας, Ubique aras et sacrificia, Omni in

loco. Sic etiam πανταχῇ et πανταχοῦ in usu sunt. ["'Απανταχῇ, Valck. Hipp. p. 211. Brunck. Or. 757. 'Απανταχοῦ, ibid. Valck. l. c. Diatr. 267. Wakef. S. Cr. 4, 179." Schæf. Mss.] 'Απανταχόθι, potius quam πανταχόθι, Ubique, Ubivis, Passim. AT 'Απανταχόθεν, Undique, Undiquaque, Undevis, Omni e parte. Lucian. (1, 195.) Οἶα πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται. Cum gen. γῆς sæpe ponitur, ut ap. Lat. Ubique, et Ubi, cum gen. terrarum, gentium. Est autem ἀπανταχόθι γῆς, In quavis parte terræ, In omni terræ parte. At πανταχόθεν γῆς, E quavis terræ parte, Ex omni terræ parte. ["'Απανταχόθεν, Thom. M. 278. Diod. S. 2, 448." Schæf. Mss.] 'Απανταχόσε, sicut πανταχόσε, In omnem partem, Quoquoversum. Cum gen., ut et proxime præcedentia ἀπανταχόθι et ἀπανταχόθεν, ap. Plut. Camillo, 'Α. τοῦ πεδίου, Per campum quoquoversum, In omnem campi partem, In omnes partes. Observandum ἀπανταχον exponi Quaquaiversum, ἀπανταχόσε Quoquoversum. 'Απαν- τῇ, Adv. Poet. Undique, Undiquaque, [Od. Θ. 278. * "'Απάντη, synonyme de πάντη, est dans Platon LL. 6. p. 752. Dans la même forme on trouve * 'Απαντάσσι dans Athénée p. 431. : dont la véritable forme étoit peut-être 'Απανθάσσι." Corai. Mss. * 'Απάντορε, Lobeck. Phryn. 103. * 'Εξάσας, Lucian. 2, 497.] "Συνάσας, i. q. σύμσας, quod vide." ["Ad Herod. 441. 498. 592. 706. (2, 99. 112.)" Schæf. Mss. "Plato Alcib. 1, 10." Boiss. Mss.]

* "'Επίσας, Inscr. Cretica p. 505. Gruter. Εὐ- νοήσω τοῖς ἐπίσασι Ἱεραπυρνίοις — οἱ ἐπίπαντες Ἱερα- πυρνίοι. In Marm. Oxon. p. 120. extat Οἱ * συνε- πιπαντί καινεώνι κόσμοι, s. * συνεπιπαντί. Vide Clishull. A. A. p. 133." Schn. Lex.]

Πρόσας, poëticum, Universus, Cunctus : ut πρόσας στόλος, Soph. (Æd. T. 169.) Item πρόπαντες, Omnes : Il. B. (493.) Ἀρχοὺς αὖ νῆων ἐρέω, νῆας τε προπάσας. [Æsch. Pers. 440. "Eur. Phœn. 627. 1509. Markl. Iph. p. 314. Abresch. Æsch. 2, 121. Cattier. Gazoph. 88. Heyn. Hom. 4, 6. 286. 7, 784. 8, 588. Πρόπαν ἡμαρ, Ruhnke. ad H. in Cer. 434." Schæf. Mss.]

Σύμσας, Universus, Totus. Sonat autem q. d. Simul totus. Thuc. 2, (60.) Ἐγὼ γὰρ ἡγοῦμαι πόλιν πλέω ξύμσασαν ὀρθομένην ὠφελεῖν τοὺς ἰδιώτας ἢ καθ' ἕκαστον τῶν πολιτῶν εὐπραγοῦσαν, ἀθρόαν δὲ σφαλλο- μένην. Apud Eund. nou uno in loco τὸ ξύμσαν pro In summa, Ad summam. Et alicubi, Τὸ δὲ ξύμσαν εἰπεῖν, Ut in universum dicam, Ut uno verbo dicam. In VV. LL. ex Isocrate, Ζήτει νόμους τὸ μὲν σύμσαν δικαίους, ubi redditur itidem In universum. Affertur ibi τὸ σύμσαν et pro Universitate rerum, ex Aristot., quam τὸ πᾶν a Philosophis dici docui antea. In plur. σύμπαντες, Omnes, Omnes simul, Bud. ap. Dem. exp. : qui et citat hæc Aristotelis, Οὐχ ὡς ἕκαστον, ἀλλ' ὡς σύμπαντας. ["Ad Charit. 219. ad Herod. 441. 706. Reiz. Acc. 108. Musgr. Rhœs. 141. Cat- tier. Gazoph. 90. Heyn. Hom. 7, 185. 8, 130. Σύμ- παν, Toup. Opusc. 1, 453. Τὸ σ., Thom. M. 255. 'Η σύμσασα πονηρία, Heind. ad Plat. Gorg. 182. Οἱ ξύμπαντες, Huschk. Anal. 284. Σύμσασι neutr., Dionys. H. 1, 59. Τὰ πολλὰ ξύμπαντα, Plato de LL. 29. Ast. Cf. Schneid. ad Xen. K. Π. 8, 4, 7. ad Herod. 404. Τρόπον συμπάντων — ἐπιφανέστατον, al. τρώπων, ad Dionys. H. 1, 301." Schæf. Mss.]

* Ἀπόσας, nisi forte scripsit ἀπόσαν, Hesychio est "ξύμσαν s. σύμσαν," [Asclepiades Epigr. 27. τῶν ῥοδίνων δ' ἀπόσας, exp. Simul; sed Cod. Vat. exhibet τε τόσας. "Jacobs. Anth. 7, 45." Schæf. Mss.] "Διάμσας, Hesychio et Suidæ διόλου, καθόλου, δια- παντός, In totum. Exp. etiam Utrimque. Lucian. (1, 440.) Διελαύνεται δ. ἄχρῃς ὑπὸ τὴν πυγὴν. Idem "διαμπερές et διαμπερέως." ["Brunck. ad Eur. Bacch. 982. Musgr. 992. Wakef. S. Cr. 2, 64. Bergler. Alciph. 352." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 65. Suppl. 559. 952.] "Ἐπίσας, Ut semel dicam, In "summa, Summatim : " [Hesychio ἐπιτάξ exp. ἐπ' ἀριστερά. Cf. Ἐπιτάξ.]

ΠΑΝΥ, adv. Omnino, Prorsus. Ideo autem pri- mam huic adverbii istam signif. tribuo, quod sicut Omnino ab Omnis, sic πάνν a πᾶν deductum, et ex eo factum existimem. Non enim debere cuiquam

A scrupulum afferre syllabam παν hic correptam, satis liquet ex iis quæ de eadem in Πάμπαν docui. Hanc autem adverbii πάνν signif. cum in aliis ll., tum in hoc Aristoph. manifestam esse puto : N. (733.) ΣΩ. "Ἐχεις τί; ΣΤΡ. Μὰ Δί', οὐ δὴτ' ἔγω γ'. ΣΩ. Οὐδὲν πάνν; Hic enim οὐδὲν πάνν non video quomodo aptius reddi possit quam Nihilne omnino? vel, Ni- hilne prorsus? Nec dubium est quin eand. signif. habeat et in (901.) οὐδὲ γὰρ εἶναι Πάνν φημι δίκην, Omnino nego. Sic autem et ap. Thuc. et Herodian. observavi positum. In VV. LL. ex Aristoph. affertur et πάνν μανθάνω, pro Prorsus intelligo. Ibid. πάνν junctum cum σφόδρα eodem exp. modo : Plato Apol. (14.) Π. σφόδρα ταῦτα λέγω. Hæc omnino dico. Sciendum est autem, sicut πάνν cum σφόδρα hic jun- gitur, sic Omnino et Prorsus copulata inveniri, in paulum diverso tamen loquendi genere. Possis autem πάνν ita interpretari et ubi concedentis est cum affirmatione : qui frequens est ejus usus. Aristoph. Πλ. (393.) ΒΛ. Παρά σοι. ΧΡ. Πάνν. Sed additam ut plurimum habet particulam γε, aut particulas μὲν et οὖν : dicitur enim πάνν γε, vel πάνν μὲν οὖν, ab eo qui respondet, concedens aliquid cum affirmatione. Plato Alcib. (1. §. 5.) Καὶ τότε ὅποτε βέλτιον; Πά- νν γε. Paulo post, Οὐκοῦν καὶ τότε ὅτε βέλτιον; Πάνν γε. Ibid. ναὶ eadem signif. dicit. Idem in Eu- thyphr. Ἀρ' οὐχ οὕτω; Πάνν γε. Sed et καὶ πάνν γε ap. eum legitur, ubi observa eund. usum PARTICU- LÆ Καὶ, quem habet ante μάλα, cum dicitur καὶ μάλα, ut in Charmide, Τί οὖν, ἔφη, οὐκ ἀπεδύσαμεν αὐτοῦ αὐτὸ τουτο κ. τ. λ. Καὶ πάνν γε, ἔφη ὁ Κριτίας. Item πάνν μὲν οὖν ap. Eund. cum in aliis plerisque ll., tum hoc, Ὑπηρετητικὴ μὲν ἂν, ὡς εἴκεν, εἴη θεοῖς. Πάνν μὲν οὖν. Hoc Cicero, inquit Bud., in 2 Tusc. et in Partt. Sane quidem dixit, et Prorsus. Sæpe autem hæc ap. Xen. quoque sunt obvia. Sed hoc addo iis quæ ille de πάνν μὲν οὖν scribit, inveniri in- terdum has vocolas non per se positas in respon- sione, sed aliis verbis conjunctas, ut ap. eund. Plat. Phædro, cum dixisset Socrates, Ἀτὰρ, ὃ φίλε Φαῖδρε, δοκῶ τί σοι ὥστε ἐμαντῶ θεῖον πάθος πεπονθέναι; addo autem θεῖον e vet. Cod., respondet Phædrus, πάνν μὲν οὖν, ὦ Σώκρατες, παρὰ τὸ εἰωθὸς εὐροία τις σὲ εἴληφε. Sic πάνν μὲν ap. Lucian. (1, 187.) ubi di- centi Socrati, Οὐκοῦν ἀσπασαμένοις τὴν ἀλκυνόνα, προά- γειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ : respondet Chærephon, Πάνν μὲν ποιῶμεν οὕτως. Ubi etiam observa πάνν μὲν responderi, quamvis præcedens sermo interrogativus non sit. His porro locis aptius fuerit Omnino s. Prorsus, quam Admodum : quo alioqui possumus in illis prioribus ll. uti, et quidem alteram hujus adverbii signif. exprimendo : cum enim πάνν significet etiam Admodum, et Valde, quemadmodum Lat. suum illud adv. Admodum res- ponsionis concedentis simul et affirmantis adhibent, ita dicere possumus Græcos in ll. illis hanc suo πάνν signif. dare. Quod si dicamus, pro nobis faciet μάλα, necnon σφόδρα, quæ cum proprie Valde s. Admodum significent, illum itidem usum habent; legimus enim sæpe cum ap. alios, tum ap. Plat., in responsione concedentis cum affirmatione, Καὶ μάλα, et Καὶ σφό- δρα γε, et Κομιδῇ μὲν οὖν. Sin vero πάνν in ll. illis sonare Omnino et Prorsus, malimus, id particulis παντάσσι et πάντως, necnon παντελῶς confirmabi- mus, quæ eund. illum usum habent, cum alioqui proprie sonent Omnino, Prorsus. Ceterum quantum attinet ad πάνν, quod est concedentis cum affirma- tione, sciendum est annotari etiam contra, πάνν junctum cum ADV. Καλῶς, esse renuentis, ap. Ari- stoph. Sed in hoc loquendi genere rationem adverbii καλῶς duntaxat habendam existimo, ut πάνν dun- taxat augeat, et πάνν καλῶς perinde sit ac si diceretur κάλλιστα : idque ironice, eod. plauē modo quo vulgus nostrate dicit, Et de belles. Sed VV. LL. in Πάνν magno errore scriptum habent πάνν κακῶς, pro πάνν καλῶς.

Πάνν sonat etiam, ut modo dixi, Valde, Admo- dum, Maguopere : ut πάνν χαίρω, Valde gaudeo : et πάνν ἀχθομαι, Valde mæstus sum. Sæpe vero cum πολλὸς, et πολλάκις : et cum μακρὸς : itidemque

cum μικρός, et ὀλίγος, ac similibus: ut, Π. πολλῆς τοῦτο δέεται δαπάνης. Xen. autem usus est et cum πολὺ posito adverbialiter cum compar., K. Π. 2, (4, 17.) Ἐὰν μὴ πάνυ πολὺ ἐλάσσων ἢ ὁδὸς ἦ. Invenitur alioqui πάνυ cum compar., etiam non interjecta particula: ut ap. Aristot. οὐ πάνυ πιστότερα ἐρεῖ. Plato Phædro, Π. μακρὸν ποιησάμενος σύγγραμμα: Aristoph. Πλ. (377.) ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ μικροῦ πάνυ Ἐθέλω διαπραῖσαι. Xen. in principio Pædiæ, Καὶ πάνυ ὀλίγους. Et cum adv.: ut πάνυ πολλάκις, Plut. περὶ Δυσωπίας. Et ταχὺ πάνυ in eadem illa Aristoph. Comœdia (57.) λέγειν χρὴ ταχὺ πάνυ. Thuc. 8, (38.) Καὶ ἄλλως ἐν σφίσιν αὐτοῖς οὐ πάνυ εὖ διακείμενοι. Observa autem in duobus illis ll. Arist. postponi: itidemque ap. Plat. Apol. (6.) Ἐπειτα μόλις πάνυ ἐπὶ ζήτησιν αὐτοῦ ἐτραπόμην. Sic autem et ap. alios frequenter. Invenitur vero et procul sejunctum a suo adverbio: ut in hoc Aristoph. versu in eadem illa Comœdia (198.) Εὖ τοι λέγειν ἔμοιγε φαίνεσθον πάνυ, pro εὖ πάνυ. Sæpe autem jungitur negativæ particulæ οὐ, interdum et μή: Οὐ πάνυ προσέμαι, Xen. Interdum vero οὐ πάνυ et οὐ πάνυ τι sic dicitur ut a Cic. Non magnopere, illic vacante propemodum particula πάνυ, sicut hic particula Magnopere. Tale est autem ADV. Ὀλίγον, et quidem conveniens cum Lat. Parum pro Non: Ovid. Quodque parum novit, nemo docere potest. Sic cum dico ὀλίγον μοι μέλει, perinde est ac si dicerem οὐ πάνυ μέλει μοι, pro οὐ μέλει μοι: et Lat. Parum curo, perinde ac si dicerem Non magnopere curo, pro Non curo. Xen. K. Π. 1, (6, 18.) p. 19. meæ Ed., Οὔτε ζημίαις πάνυ τι θέλουσιν εἶκεν, οὔτε δώροις ἐπαίρεσθαι: ita enim scr. ibi existimo potius quam πάνυ τοι: sicut dixi in principio Annotationum quas editioni illi subjunxi: afferens ex Eod. ETIAM Μηδέν τι πάνυ: Ἑλλ. 5, (4, 45.) Ἐφυγον μηδέν τι πάνυ διωκόμενοι, ubi quin τί scriptum ab Auctore fuerit, μηδέν τι πάνυ dicente pro οὐ πάνυ τι, dubitare fas non est. SED Οὐδέν τι πάνυ quædam exempl. habere, ibid. admonui: nihil autem esse inter hanc et illam lectionem discriminis satis constat. Dem. Οὐ πάνυ τι ἡρώχλουν αὐτῷ: scribitur et CONJUNCTIM Πάνυτι, SICUT Πάνυτοι. Herodian. 5, (2, 11.) Ἀπερ ὁρῶντες οἱ στρατιῶται οὐ πάνυ τι ἀπεδέχοντο. || Sed οὐ πάνυ τι a Bud. exp. etiam Non ferme, in Dem. (1347.) Ἡ μὲν γὰρ οὐσία οὐδὲ τριῶν ταλάντων πάνυ τι ἦν. Observavi certe et ap. Aristot. pro Non ferme, Haud ferme, ea sc. signif. qua dixit Cic., Sapientis cogitatio non ferme ad investigandum adhibet advocatos. Apud Terent. autem, Fidelem haud ferme mulieri invenias virum, Ferme a Donato exp. Facile.

Πάνυ articulo jungitur interdum, eadem forma qua jungi videmus ἄγαν: et dicitur ὁ πάνυ, significando emphasisin et celebritatem nominis, Bud. afferens e Xeu. Ἀπ. 3, (5, 1.) Περικλεῖ δέ ποτε τῷ τοῦ πάνυ Περικλέους νῖψ διαλεγόμενος. Exp. certe ὁ πάνυ, Celebris, Illustris, Nobilis; sed malim, Celebris vel Illustris ille etc. Lucian. (1, 563.) Ἡλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος. Greg. de Joanne, Ἰωάννην τὸν πάνυ, Athen. 222(=537.) Περὶ δὲ Ἀλεξάνδρου τοῦ πάνυ τρυφῆς, ubi τοῦ πάνυ Bud. aliud non esse dicit quam τοῦ μεγάλου. Eodemque modo Greg. dixisse non solum Ἀλέξανδρον τὸν πάνυ, sed et Κωνσταντῖνον τὸν πάνυ, scribentem, Ἐπὶ Κωνσταντῖνον τοῦ πάνυ, pro Tempore magni Constantini. Apud Lucian. autem redditur Summus, in Icaromenippo, Ἐγὼ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πάνυ Διὸς ἦκω τήμερον. Sed quamvis iu VV. LL. et alibi afferantur exempla harum vocum ὁ πάνυ junctarum cum nomine proprio, sciendum est tamen et aliis junctas inveniri, et quidem non solum nominibus appellativis personarum, i. e. nominibus quæ personis tribuuntur, sive illarum artem, aut aliquam scientiam, sive munus et functionem declarantia, sed et nominibus rerum, Athen. 132. Φιλόσοφος δὲ ἦν τῶν πάνυ Αἰσχύλος. Sic ap. Thuc. legimus, Τῶν πάνυ στρατηγῶν, 8, (89.) Ibid. Τοῖς πάνυ τῶν στρατιωτῶν, initio libri, ubi existimo τοὺς πάνυ στρατιώτας vocari Primarios, Præcipuos, Præcipui nominis. || Bud. certe ἐν τοῖς πάνυ, sicut ἐν τοῖς μάλιστα, pro In primis poni tradit, in

A Vita Isocratis. Exemplum autem tertii usus habes ap. Athen. 215. Οἱ καὶ τῶν Ὀλυμπίων τὰν πάνυ ἀγῶνα ἀμαυρῶσαι ἐβελήσαντες, ubi reddere potes Celebrem illum, vel Nobilem illum. [“Valck. ad Phalar. p. xvii. Porson. Hec. p. 53. Ed. 2. Lucian. 2, 194. Cum superl., Athen. 22. Abresch. Lectt. Aristan. 283. Markl. Suppl. 246. Heyn. Hom. 4, 256. Boeckh. de Metr. Pind. 237. Conf. c. πάντη, ad Lucian. 2, 228.: cum τανῶν, Schneid. ad Xen. Mem. 187. Ed. 3. Πάνυ trajectum, Heind. ad Plat. Hipp. 126. 360. Apol. 175. Xen. CEC. 7, 3. Polyb. 2, 131. Ὁ πάνυ, ad Xen. Mem. 3, 5, 1. Οὐ π., Alciph. 122. Wakef. S. Cr. 4, 67. Ind. ad Plat. 4. Diall. Biest. v. Οὐ, Lucian. 3, 234. Dionys. H. 1, 585. Plato Phædro 193. Heind., Xen. CEC. 7, 1. Schneid. p. 41. Simon. Dial. 59. Οὐ π. τοι, Heind. ad Plat. Lys. p. 6. Οὐ π. τι, 7. Fischer. ad Euthyphr. p. 8. ad Weller. Gr. Gr. 2, 133. Artemid. 358. 383. Reiff. Dionys. H. 5, 261. Οὐ γὰρ πάνυ, ἔφη, τί—, Plato 1. p. 111. Bekk. Π. οὐ, Heind. ad Plat. Theæt. 328. Μὴ π., Callim. 1, 429. Μὴ π. τι, Heind. ad Plat. Phædr. 310. Μὴ π. τοι, Schol. Apoll. Rh. p. 293. Π. τι, 261. Zeun: ad Xen. K. Π. 122. ad Lucian. 1, 476. 477. 506. 812. Π. πον, Boiss. Philostr. 319. Π. πολὺ, Plato Charm. 69. Π. πλέον, Hipp. 126. ubi falli videtur Heind. cf. p. 360. Π. μὲν οὖν, ibid. 124. Π. σπουδῇ, Wolf. ad Demosth. c. Lept. 321. Valck. ad Phalar. p. xvii. Π. σφόδρα, Zeun. ad Xen. K. Π. p. 7. Musgr. ad Hec. 489. Lennep. ad Phal. p. 7. T. H. ad Plutum p. 253. Ἐν τοῖς π., Dionys. H. 1, 49. 167. Πολλοῖς π., Dionys. H. 2, 1174. * Παννύλιξ, Jacobs. Anth. 12, 425. ad Charit. 217. * Πάμπανυ, Crus. ad Suet. 370.” Schæf. Mss. Dio Cass. 590.]

“Πάγχνυ, adv. poet. Omnino, Penitus, Il. T. (343.)

“Ἡ νύτοι οὐκέτι πάγχνυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ’ Ἀχιλῆος.”

“Λεύς: Od. O. (326.) πάγχνυ λιλαίει αὐτόθ’ ὀλέσθαι.”

[“Bibl. Crit. 3, 1. p. 100. Koppfers. Obs. 145. Jacobs. Anim. 305. Anth. 7, 238. Exerc. 2, 167.

Οὐκέτι π., Il. N. 747. Οὐπω μάλα π., E. 143. Heyn. Hom. 6, 652. * Πάγχι, Gesner. Ind. Orph.” Schæf. Mss. * Πάγχνυ, Alex. Aet. Fr. 4. ap. Anal. 1, 419.

ubi tamen Brunck. rescripsit πάγχνυ.] “Ἐπιπάγχνυ,

“Omnino, Penitus, i. q. πάγχνυ: nisi dicamus præp.

“ἐπὶ esse epitaticam: ut ἐπιπάγχνυ valeat i. q. μάλα

“πάγχνυ.” [Lobeck. Phryn. 48. “Const. Manass. Chron. p. 104.” Boiss. Mss. Ad Hesiod. “Erg. 262.]

ΠΑΣΣΩ, VEL Πάττω, Inspergo, Conspergo: ut

cum aliquid sale vel alia re conspergimus. Unde

Ἀλίπαστος, Sale conspersus. Dicitur tamen per

gen. ab Hom. Il. I. (214.) Πάσσε δ’ ἄλως θέλω, ubi

quavis reddatur Sale conspergebat, malim Salem

inspergebat; nec enim dubium est quin πάσσειν ἄλως,

ea dicatur forma qua πίνειν οἶνον, et φαγεῖν ἄρτον,

multaque alia hujusmodi: nam et Auctor brevium

Scholl. πάσσε δ’ ἄλως resolvit in accus. cum dat. di-

cens, ἐπάσσε τὰ κρέα ἄλσι. Itidemque cum dat. ap.

LXX. Interpret., τῷ χοῖ πάσσω, malim verbo Con-

spergere reddere, dicens Pulvere conspergens, asper-

gens, non Pulverem spargens. Quod tamen verbum

habent VV. LL., in quibus τῷ χοῖ πάσσω redditur

Terram spargens. Sic igitur sentio, cum dicitur

πάσσειν τὰ κρέα ἄλσι, esse Conspergere carnes sale,

itidemque πάσσειν χοῖ esse Conspergere pulvere, s.

potius Aspergere pulvere, eodemque cum aliis datt.

modo: ut πάττειν χρυσῷ et πάττειν ῥόδοις, Aristoph.

Πλ. (912.) Χρυσῷ πάττων μ’ οὐ γινώσκεis: et (1330.)

πάττε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις. At πάσσειν ἄλως s. ἄλων τοῖς

κρέασι, Inspergere carnibus salem, (proprie autem

q. d. aliquid salis.) Non ignoro interim, afferri e

Gal. Προσπάττειν λουτρά ἄλων, cum potius dicendum

esset προσπάττειν λουτρά ἄλσι, vel προσπάττειν ἄλων

λουτροῖς. Quo fit ut locum illum vel mendosum esse

suspicer, vel constructione quadam huic loquendi

generi peculiari, et ex illo Hom. loco tracta, ut quas-

dam alias ab eo manasse constat, positum esse gen.

pro dat. In VV. LL. e Luciano (2, 927.) Κόνις ἐπὶ

τῇ κεφαλῇ πάσσεται, pro Pulvis per caput spargitur.

Et πάττεται ἐπὶ τὸ δῆγμα, Morsui inspergitur. Exp.

autem πάσσω et verbo ἐπιβάλλω, Superjicio : de qua exp. dicam in Ἐπιπάσσω. [3 Macc. 1, 18. Σποδῶ καὶ κόνει τὰς κόμας πασάμεναι, Cinerem et pulverem in comas suas spargentes.] || Πάσσειν non solum est ἐπιτιθέναι ἄλλας πρὸς ταριχείαν, sed et ποικίλλειν, unde παστὰς, Eust. 1399. Idem p. 393. in istud hemistichium Homeri, πολέας δ' ἐνέπασσεν ἄεθλους, scribit ex hoc ἐνέπασσεν factam esse nuptialem πασάδα. Addens, E tali autem πάσσειν, nam hic simplici utitur, dictus est ὁ τοῖς ἄνθεσι κατάπαστος νικητής. Videtur autem, inquit, dictum esse hoc πάσσειν ad similitudinem alterius πάσσειν : ut, πάσσε δ' ἄλδς θείοιο : unde et ἀλίπαστον. Dicam autem de illa signif. et in comp. Ἐμπάσσω. ["Ad Herod. 141. 170. ad Diod. S. 1, 101. ad Charit. 551. T. H. ad Plutum p. 97. Jacobs. Anth. 11, 212. 12, 126. Heyn. Hom. 4, 599. 5, 169. 575. 8, 339. De fut., ad Il. P. 564. Variago, Ruhn. Ep. Cr. 197. Bibl. Crit. 2, 4. p. 24. Χρυσῶ πάττειν, Kuster. Aristoph. 60." Schæf. Mss. Πέπαστο, Hesychio ἐπεπλήρωτο. Longi Pastor. 1. p. 12. Χώματος καὶ πηλοῦ πέπαστο καὶ τὰς κόμας καὶ τὸ ἄλλο σῶμα, Apoll. Rh. 1, 729. δαίδαλα πόλλ' ἐπέπαστο.] "Παστέα, Spar- genda : item Spargendum, Aristoph." [Eip. 1074.] Πάσμα, vide Διάπασμα. ["Alex. Trall. p. 190. Suid. 2, 392. "Heyn. Hom. 4, 599." Schæf. Mss.] Παστός, Conspersus. Sed in compositione potius, ut ἀλίπαστος, Sale conspersus. A Schol. Aristoph. Φάρμακον παστὸν exp. τὸ πασσύμενον : ut certe videmus Hom. dixisse ἐπὶ τ' ἥπια φάρμακα πάσσειν. Eudemus ap. Athen. (371.) tria esse τεύτων genera scribit, παστὸν, καυλωτὸν, λευκὸν, πάνδημον. Ælius Dionysius ap. Eust. παστὰ esse ait ἔγνος ἀλφίτοις μεμιγμένον, et ἐπίπαστα dici αὐτὰ τὰ ἄλφιστα. Apud Hes. scriptum est παροxytone πάστα, qui aliam quoque signif. affert, quam ap. eum vide. "Πάστα, Hesychio Edulium e caseo non salso, similigine et sesamo confectum. Alii esse volunt Pulmentum e leguminibus, mixtum farina, teste Eod. Forsan "παρὰ το πάσσεσθαι, Quod farina conspergeretur. "Vide Πάστη." || Παστός autem, quod est ab altera verbi πάσσω signif., vide cum Παστὰς, quod proxime sequitur. ["Valck. ad Theocr. x. Id. p. 132. Schol. Aristoph. Πλ. 717. Heyn. Hom. 4, 599. 8, 339." Schæf. Mss. Παστὸν, Gl. Salsum. Mathem. Vett. p. 89. Μιχθεῖσα τρίτῳ μέρει παστοῦ, τροφήν ἰσχυρὰν παρέχεται.] "Πάστη, Jusculum farina mixtum s. conspersum, J. Poll. (6, 56.) plurali πάσται pro ζωμὸς ἀλφίτων affert, ex Aristoph. φύσκει, πάσται, ζωμοί, "χόλικες. Simile quid πάστα Hesychio." ["Thom. M. 607. Aristoph. Fr. 281." Schæf. Mss.] Παστὰς, ἄδος, ἡ, Thalamus, ut etiam apparet e verbis Eustathii, quæ protuli in Πάσσειν, τὸ ποικίλλειν. Et in plur. πασάδες, Thalami, Bud. e Chrys. Idem Plutarcho ait significare Porticum, in h. l. qui habetur in Vita Galbæ, Τοῦ δ' Ἰλλυρικοῦ τάγματος ἐν τῇ καλουμένῃ πασάδι Βαψανία στρατοπεδεύοντος. Extant certe et alii plerique Plutarchi II. in quibus eand. signif. huic verbo dare videtur. Sed in VV. LL. ex Ejusd. Lycurgo (6.) affertur pro Atrio ubi habebantur conciones. Tradunt præterea esse Cænaculum, et Convivii locum, deducendo a πάσασθαι : sed huic derivationi refragantur Eustathii verba supra : denique Quamvis domum ad aliquem excipiendum aptam, e Moschop. "Hesychio πασάδες "sunt παστοὶ στοαί, et γεγραμμένοι οἶκοι, α πάσαι, "ποικίλαι, Variegare : item τόποι ἐνθα ἐδείκνυν, α "πάσασθαι, Edere : præterea τῶν ἀμπέλων αἱ συντάδες." ["Ind. Xen. Mem. et ad 3, 8, 9. ad Mær. 88. Valck. Phœn. p. 155. Toup. Opusc. 1, 243. 276. 2, 188. Jacobs. Exerc. 1, 71. Anth. 6, 436. 8, 11. 94. 191. 9, 126. 429. 11, 74. 319. 12, 286. 400. Herod. 186. (2, 169.) Wyttenb. Select. 356. ad Eur. Or. 1367. Larcher Herod. 2, 501. Brunck. Apoll. Rh. 36. (1, 789.) Epigr. adesp. 11. 611. ad Charit. 718. Wakef. Trach. 920. Leon. Tar. 5. Dionys. H. 1, 470. ad 580. Heyn. Hom. 5, 634. 635. 8, 8. Schneid. ad Xen. Hier. 261. (12, 2.)" Schæf. Mss. Cf. Παραστάς. "Soph. Antig. 1207. de Sepulcro vivæ Antigones." Seager. Mss. Plut. Bruto 55. J. Poll. 7, 122. Theocr. 24, 40. Schn. Lex. *Προπαστὰς, Porticus, Schol. Apoll.

Rh. 1, 789. "Porphyr. Schol. Hom. in Valck. Diss. de Schol. Hom. 101." Boiss. Mss. "Heyn. Hom. 5, 635." Schæf. Mss.] Ceterum pro Παστὴς significante Thalamum dicitur ETIAM Παστός : ut in Luciano (1, 428.) Κέλυσον τὸν Ἑρμῆν τούτον νεανίαν εὐθὺς ἀπεργάσασθαι, οἷος ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ : vide et in Ἐμπάσσω quædam de hac voce. ["Ad Diod. S. 1, 34. Meleager 125. Brunck. Apoll. Rh. 239. Jacobs. Anth. 11, 319. 12, 286. Torus nuptialis, 8, 94. 235. 9, 126. 186." Schæf. Mss. Schol. Apoll. Rh. 1, 775. Orph. Arg. 1334. Affertur etiam *Παστὸν, τὸ, Velum variegatum, quod foribus thalami appendi solebat, e nullo tamen Auctore. Cf. Ἐμπάσσω. *Παστοπηγία, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 158. (γαμήλιος π.) *Παστοπήγιον, Const. Manass. Chron. p. 131. Nicet. Eugen. 6, 512." Boiss. Mss. "Theod. Prodr. Rhod. 301. Νυμφικῶν ἐννοια παστοπηγίων." Elberling. Mss.] Παστοφόρος, ET Παστοφορεῖον. Sonat autem παστοφόρος q. d. Thalamifer, i. e. Thalamum ferens. Sic Veneris epith. est Παστοφόρος, Thalamifera. ["Ad Diod. S. 1, 34. Jacobs. Anth. 10, 197." Schæf. Mss. "Ferens pallium, Clem. Alex. (Pæd. 3, 2.) 93. 269. licet in Ind. afferatur πλαστοφόρος. Cf. Lex. Basil. Curion., ubi est etiam Veneris epith." Kall. Mss.] AT Παστοφορεῖον seu Παστοφόριον est Thalamus, si Hieronymo credimus, in caput 22 Esaïæ, dicenti usurpatum in Græca Bibl. Interpretatione pro Thalamo in quo habitat præpositus templi. [Schleusn. Lex. V. T. Vide Ῥαμνοῦς.] "Αὐτόπαστα, Hesychio sunt "πόλαι πασάδας ἔχουσαι, ποικίλαι." "Πρόπαστος, "i. q. προκοιτών, Vestibulum cubilis, Locus ante "thalamum." [* Προπάστιον, Vestibulum thalami, Hes. * Παστόω, Thalamum pono, Aqu. Deut. 33, 12.]

["Ἀναπάσσω, Pind. O. 10, 114. "Heyn. Hom. 4, 473." Schæf. Mss. * Ἀποπάττω, Codin. 13, 3. et not. p. 254.]

Διαπάσσω, VEL Διαπάττω, Conspergo, Gal. ad Gl. Διαπάττειν ἀλλί τε καὶ νίτρω καὶ γάνυϊ. Sed dicitur διαπάττειν et pro Inspergere, Spargere : Herod. Διαπάσας ἐς τὰς τρίχας τοῦ ψήγματος, Cum inspersisset crinibus, Cum sparsisset per crines. Et διαπαττομένη γῆ, Terra quæ inspergitur. || Dicitur vero et διαπεπασμένος μελανι, pro Nigris maculis conspersus, respersus, sparsus. Virg. autem dixit, sparsis pellibus albo : i. e., Nigris maculis sparsis s. dispersis variegatus. ["Casaub. ad Athen. 138. Meurs. ad Apoll. Dysc. 80. Valck. ad Herod. 66. 496." Schæf. Mss.] Διάπασμα, Quod (corpori) inspergitur, Quo (corpus) aspergitur, q. d. Aspergo. Sonat tamen potius q. d. Aspergimen, Aspergimentum. Bud. autem Inspergimen etiam reddit. Diosc. de nardo, Καθύγροις σώμασι διάπασμα. Idem, Διάπασμα ὅλον τοῦ σώματος. Plin. Siccis odoribus constant, quæ διαπάσματα vocantur. Dicit autem siccos odores, quoniam erant et liquidi odores : quibus verbis ab Horatio appellantur Unguenta. Idem loquens de rosa, Διαπάσματα inde fiunt ad sudores coercendos, ita ut a balneis inarescant corporibus, deinde frigida abluantur. Porro non solum διαπάσματα vocantur, ut habent VV. LL., sed etiam κατάπαστα, ap. Gal. κ. Τόπ. et πάσματα, et καταπάσματα. At Hes. aliam signif. habet πάσμα, quam ap. eum vide, cujus tamen verba mendo carere non videntur. Apud Eust. autem legimus ἀλφίτων πάσμα, 1668. Διαπάσματα, inquit Gorr., dicuntur Aspergines medicamenti alicujus sicci et in pulverem triti. Fiunt autem ad varios usus : Plin. quædam ad coercendos sudores, e rosis parari scribit, etc. ex his Dioscoridis, Χρῶνται δὲ καὶ πλείους ἐν διαπάσμασι καὶ συγχρίσμασι μετὰ τὸ λουτρὸν, καὶ μετὰ τὸ ξηρανθῆναι ἀπεκλούονται ψυχρῶ. De his et Martial. 1, (88.) Quid quod olet gravius inistum diapasmate virus ? Diapasma enim dixit siccos odores qui in pastillos inspergebantur. Veruntamen non eum modo usum præstabant, nec e medicamentis unius generis componebantur. Siquidem totis corporibus vel eorum partibus fovendis, siccandis, laxandis, astringendis, inoliendis, durandis et odorandis aliquando inspergebantur. Id quod satis evidenter docet P. Ægin. 7, 13.

καταπάσματα appellans, quæ omnino ead. sunt atque διαπάσματα. Dicitur autem διάπασμα non id modo, quod corpori siccum iuspergitur, verumetiam quod in potum inditur, et inspersum potui bibitur. Nam et huius exempla quædam babentur ap. Gal., ut κ. Τόπ. 9. Anchusam tenuissime tritam cum aqua potabili bibendam dato. Et, Struthii cochlearium cum melle dato. Nam ipse medicamenta hæc, κατάπαστα, sive, quod idem est, διαπάσματα appellat. Refert tamen Oribasius ex Antyllo, ἐμπάσματα, καταπάσματα, et διαπάσματα differre: quod ἐμπάσματα compescendis sudoribus aut alia corporis per halitum digestionem adhibeantur, aut ad summam cutiū scarificandam, aut commovendum pruritus; καταπάσματα vero ulceribus superponantur; at διαπάσματα ad odoris gratiam apparentur, et alis atque feminibus, ad summovendam graveolentiam, illinantur. [“Reuss. Diss. de Diapasmate.” Schæf. Mss. Plut. Q. S. 1, 6.]

Ἐμπάσσω, seu Ἐμπάττω, Inspergo. Sed Gal. dixit ad Gl. 2. Ἐμπάττω τὸ μέλι τῶν εἰρημένων φαρμάκων, quod exp., Aliquod e dictis medicamentis melli inspergo: non autem ἐμπάττω μέλι τινὶ τῶν εἰρημένων φαρμάκων, Inspergo mel alicui e dictis medicamentis. Possit tamen videri ἐμπάττω μέλι potius vertendum Aspergo melle. E Nicandro Ἀ. (79.) Ἀφρὸς ἐπιστόφῳ ἐμπάσσεται. [Schn. ἐμπλ.] || Ἐμπάσσω, metaphorice pro Intexo, quia quæ intextuntur, velut insperguntur, Il. Γ. (126.) de Helena, ἥ δὲ μέγαν ἰστὸν ὕφαινε Δίπλακα μαρμαρέην πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους: X. (441.) Ἀλλ' ἢ γ' ἰστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμον ὑψηλοῖο Δίπλακα μαρμαρέην ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἐπασσε, ubi Eust. ἐμπάσσειν vult esse ἐμποικίλλειν: quem et supra πάσσειν exponere ποικίλλειν docui, agentem alioqui de hoc ipso loco; scribit enim, Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐπὶ Ἑλένης μὲν ὥρισε τί ἐνεποίκιλλε τῇ δίπλακι, ἐνταῦθα δὲ οὐχ ὥριστα ὁ * ποικιλμός. Habet quoque et brevium Scholl. Auctor in loco illo, ἐνέπασσεν, ἐνεποίκιλλεν: unde παστοὶ vocantur τὰ ποικίλα παραπετάσματα. Videtur autem hoc Ἐμποικίλλειν in ista exp. esse Varie intertexere, Intertexere variando. [“Heyn. Hom. 4, 473. 8, 339. ad Herod. 170. Intexo, Ruhnck. Ep. Cr. 197. ad Il. Π. 306.” Schæf. Mss. * “Ἐμπάσμα, ad Hesych. 1, 1228, 19.” Dahler. Mss. Ἐμπαστήρ, vide Lex. VV. Peregr.] “Ἐμπαστήρια, Hesychio sunt μελίπηκτα.” [* Ἐμπαστος, unde * Χρυσέμπαστος, Chrys. 7, 633. * Ἐπεμπάσσω, Alex. Trall. 8. p. 421. 501.] “Παρεμπάσσω, Præter alia inspergo, Diosc. Oὐ δὲ ψιμύθιον παρεμπάσσουσιν ἀντὶ τοῦ θεῖου,” [“Geop. 2, 34. 3, 9.” Kall. Mss.] Προσεμπάσσω, “s. Προσεμπάττω, Insuper,” Præterea inspergo. At in VV. LL. προσεμπάσας, Qui aspersit. “Συνεμπάσσω, Simul inspergo.”

Ἐπιπάσσω, seu Ἐπιπάττω, q. d. Superspergo. Redditur tamen commode et verbo Inspergo. Unde pass. Ἐπιπάσσομαι, Inspergor, Herodian. 1, (7, 9.) Ἴς τοὺς μὲν οἶσθαι ῥίνημα χρυσοῦ προϊόντι ἐπιπάσσεσθαι, Ei scobem auream inspergi, vel, Eum scobe aurea conspergi, ut Polit. vertit. Et φάρμακα πάσσειν, ex Hom., vide Παστός. In VV. LL. affertur e Theophr. hoc verbum sequente etiam præp. ἐπὶ, sc. ἐπιπάττω ἐπ' ὄξος: quod ibi exp. Aceto aspergo. Ibid. ἐπιπάσσοντες γάλα exp. etiam Lacte macerantes. Et ἐπιπαρθεῖσα ῥίζα e Diosc., Radix in pastillos conformatā, [“Kuster. Aristoph. 61. Heyn. Hom. 4, 599. 5, 81. 6, 624. Wyttenb. Ep. Cr. p. 8. ad Herod. 66. 357. Wakef. S. Cr. 1, 70. De medicamentis topicis, Villos. ad Long. 47.” Schæf. Mss. * Ἐπίπασμα, Alex. Trall. 12. p. 215. * “Ἐπίπασμα, Schol. Theocr. 15, 116.” Boiss. Mss.] Ἐπίπαστος, ὁ, ἡ, Qui inspergitur, inspergendo adhibetur; at interpretando Inspersilis, scr. potius esset Ἐπιπαστός. Sed ἐπίπαστα peculiariter dicta putantur τὰ ἐπιπαρσόμενα τῷ ἔνναι ἄφιστα, ut ex Hes. et Eust. discimus, necnon Schol. Aristoph. in Ἰππ. (103.) Ἐπίπαστα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος. Sed addit ille cum alia, tum hæc, “Ἐθος δὲ εἶχον ποιεῖν πλακοῦντας ἢ ἄρτους, καὶ ἐπιπάσσειν τινὰ καρυκεύματα ἀλμυρά” καὶ διὰ τοῦτο ἐφ' ἐπίπαστα. Idem in hunc ejusd. Comædiæ locum (1089.) λείχων ἐπίπαστα, annotat itidem, Πλακοῦσι γὰρ ἐπέπασσον ἀλμυρά, καὶ ἐκ τούτου ἡγα-

ἀάζοντο πίνειν πολλά. Item medicamenta ἐπίπαστα, quibus utimur ea inspergentes corpori, s. corpus iis conspergentes. Theocr. 11, 1. Οὐδὲν πὸτ τὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, Νικία, οὐτ' ἔγχριστον, (ἐμὴν δοκεῖ,) οὐτ' ἐπίπαστον. At vero ap. Schol. Aristoph. habetur simplex παστὸν in hac signif. [“T. H. ad Plutum p. 240. Heyn. Hom. 4, 598. 599. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 132.” Schæf. Mss. * “Ἐπίπαστρον, Etym. G.” Dahler. Mss. * Προεπιπάσσω, Alex. Trall. p. 777=241.] “Ἐπιπίσω, Inspergo. “Ab Hes. enim exp. ἐπιπάσσω.”

Καταπάσσω, sive Καταπάττω, Conspergo; Alex. Aphr. Probl. Τὴν δρὺν θείῳ καταπάσσειν, Quercum sulphure conspergere. Et cum præp. κατὰ ap. Aristoph. N. (177.) Κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν, Per mensam spargens: [cf. Brunck. ad Ἰππ. 99. “Ad Diod. S. 1, 83. 101. ad Herod. 141. 315.” Schæf. Mss.] Κατάπασμα, Id quo corpus conspergitur, vide Διάπασμα. Sciendum est autem cum alibi, tum ap. P. Ægin. 7, 13. perperam legi κατάπλάσματα pro κατάπασματα. Κατάπαστος, ὁ, ἡ, ut κατάπαστα medicamenta quibus utimur ea inspergentes; nam Inspersilia responderent potius τῷ καταπαστῷ, sicut et τῷ ἐπίπαστῷ, ut modo dixi, de quibus vide in Διάπασμα. Et per metaph. ap. Aristoph. Ἰππ. (502.) Ἑλθοὶς στεφάνοις κατάπαστος, Schol. “κατάπαστος et πλήρης πεποικιλμένος: (cf. 968.) Sic Eust. in Il. Γ. (126.) πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους: ex hoc autem πάσσειν, inquit, est ὁ τοῖς ἀνθεσι κατάπαστος νικητής.

Παραπάσσω, Inspergo, Plut. (9, 756.) Οἱ δὲ χαλεκοὶ τῷ πυρρὸν καὶ ἀνατηκομένῳ σιδήρῳ μάρμαρον καὶ λατύπην παραπάσσουσι.

Περιπάττω, Circumquaque spargo, Conspergo, “Perspergo,” [“Wakef. S. Cr. 5, 6.” Schæf. Mss. * Περιπάστος, Conspersus, Athen. 293.] Προσπάσσω, Inspergo, vide Πάσσω. [Brunck. ad Aristoph. Ἰππ. 100. “Schol. Nicandri Ἀ. 564. * Προσπαστός, unde * Προσπαστικός, Aristot. H. A. 10, 3.]

Συμπάσσω, Conspergo, [Plut. 6, 333.] UNDE Συμπάσματα, Ea quibus corpus conspergitur, ut de διαπάσματα dictum fuit. In VV. LL. συμπάσματα exp. Corpori conspersi, rectius inspersi, pulvisculi. Item Aspersiones, s. Aspergines, quæ ob corporis pruritum adinventæ sunt, e Cæl. Aurel. Chron. 3, 5, 7. “ὑποπάσσω, Subinspergo,” [“Valck. ad Herod. 66.” Schæf. Mss. Theophr. Fr. 6, 3, 12. ὑποπάσας ἀργύλον.] “Unde ὑπόπαστον, Subinspersum. E Plut. “affertur pro alia etiam signif., verum e loco qui “suspectus est,”

ΠΑΣΧΩ, Patior: aor. 2. ἐπαθον, tanquam a Πήθω, Fut. πήσομαι, tanquam a Πήθομαι, deinde mutando η in ει, πέισομαι: de qua scriptura dicam plura, ubi signif. hujus verbi explicaro. Præter. med. πέπονθα, Attice pro πέπηθα: ut λέλογχα pro λέληχα. Quidam vero a πονῶ deduxerunt, dicentes ex hujus præter. act. πεπόνθηκα fieri med. πέπονθα, e quo πέπονθα per pleonasmum τοῦ θ. Invenitur autem ET Πέποσθε ap. Poëtas pro πεπόνθατε, quod factum putatur vel e πεπόθατε, per sync., deinde pleonasmum τοῦ σ: vel e πεπόνθηθε. Il. Υ. (297.) Ἀλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναιτιος ἀλγέα πάσχει Μᾶψ' ἐνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων; E. (894.) Τῷ σ' ὅτω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεύουσιν. Et in proxime sequente versu habetur nomen illud ἀλγέα: subjungitur enim, Ἀλλ' οὐ μὲν σ' ἐτι δρὸν ἀνέχομαι ἀλγέ' ἔχοντα. Itidem cum accus. κήδεα, Od. P. (555.) καὶ κήδεά περ πεπαυμένη, de quo participio dicam infra, et cum accus. κακὰ, Il. Γ. (99.) ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε. At Od. K. (465.) cum μάλα πολλὰ, non adjecto substantivo illo, ἐπειὴ μάλα πολλὰ πέποσθε. Item cum accus. ἀέθλους, Il. Γ. (128.) Οὐς ἔθεν εἶνεκ' ἐπασχον ὑπ' Ἀρης παλαμίων. At Od. T. (464.) Οὐλὴν οἷσι πάθοι, Il. P. (242.) Ὅσσην ἐμὴ κεφαλῇ πέρι δειδία, μή τι πάθοι, Καὶ σῆ. Aliquando verbo ἐπαθον subjungit ἐμόγησα: Od. E. (223.) Ἡδὲ γὰρ μάλα πόλλ' ἐπαθον, καὶ πόλλ' ἐμόγησα Κύμασι καὶ πολέμῳ. In soluta oratione legitur verbum πάσχειν cum his aut aliis hujus generis accus. Dem. (241.) Εἰς ἑλάνοις καὶ ὑβρίζουσιν, καὶ τί κακὸν οὐχὶ πασχόντων; Idem alibi, Ὅστε πάντων ἀνδρῶν δεινότερα πάθοιμεν, εἰ ἢ

ἥστερον κ. τ. λ. Sic in Prov. Δεινότερα Σαμβίκον παθεῖν, ejus meminit Plut. (7, 206.) Et, Πάντα τὰ ἔσχατα πάσχειν, ap. Xen. Talem autem habet usum verbum Pati ap. Virg., ubi dicit Digna indigna pati. Ex Herod. affertur παθόντες ταῦτα πρὸς Αἰγινητέων, pro Hac clade accepta ab Aeginetis. Item ἔτοιμος ὄτιον πάσχειν, ap. Isocr. et Dem. Isæus quoque dixit, Δῖσχυριζόμεθα ἐναντίον των δικαστῶν, ἐθέλοντες ὄτιον πάσχειν : quod Bud. vertit, Quamvis mulctam pati non recusantes. Greg. Καὶ τί γὰρ οὐ πάσχω, τί δ' οὐκ ἀκούω, οἷς οἱ τοιοῦτοι νεανιεύονται ; i. e., ut Idem reddit, Nihil non contumeliarum perpessus, quas isti petulanter conjicere soliti sunt. Isocr. Pannegyr. Οὐδὲν γὰρ ὅτι τῶν τοιούτων οὐκ ἄξιός εἰμι μὴ πάσχειν. Non esse autem necesse verbo Pati aut aliis synonymis semper hoc verbum interpretari in hujusmodi ll., apparet ex his Bud. verbis, quibus locum illum Isocratis interpretatur, Nulla est enim hujusmodi nota, qua non ego dignus sim mulctari atque affici. Idem ap. Xen. Cæc. (11, 25.) Καὶ διειλημμένως πολλάκις ἐκρίθην ὅτι χρή παθεῖν ἢ ἀποτίσαι, vertit Præcisa etiam illa judicii formula, ut aut capitis pœnam aut pecuniæ penderem. Lucian. (1, 196.) Δίκαια ἔσομαι πεπονθὼς πρὸς ὑμῶν, Meritas pœnas vobis dederō.

Sed particulæ τὶ, habenti præfixam ei, junctum hoc verbum in optativo s. conjunctivo, peculiarem habet Patiendi signif., sc. Patiendi mortem. Dem. (1242.) Εἰ ἐβούλετο δωρεὰν δοῦναι αὐτῷ ὁ Λύκων, εἴ τι πάθοι, τὸ ἀργύριον, Si quidem volebat donationem hujus pecuniæ in eum conferre, si quid sibi accidisset, h. e. Si donare volebat causa mortis. Et ap. Eund., Εἰ παθεῖν τι μοι συνέβη, Si quid mihi humanitus accidisset, Cic. Dicitur etiam, 'Εἰ τι πάθοι ἀνέκροτον. De inanimatis quoque legimus παθεῖν τι, τι ἀνέκροτον, Bud. 85. Alium vero usum hujus generis loquendi παθεῖν τι, vide infra, ubi agam de ea τοῦ πάσχειν significatione qua ponitur pro Affici. || Jungitur verbum πάσχω adverbio etiam, Aristoph. Πλ. (900.) οἶμ', ὡς ἄχθομαι "Ὅτι χρηστὸς ὢν καὶ φιλόπολις, πάσχω κακῶς, cum dixisset in præcedente parte versus, Τοῦτους ὑβρίζειν εἰς ἐμ'. Thuc. Κακῶς πεπονθὼς ὑπ' αὐτῶν, ubi animadvertit et præp. Quibus in ll. Græcum adverbium Latino reddere non possumus, sed aut accusativo reddere debemus, aut alio genere loquendi uti: interpretando sc. κακῶς πάσχω, Mala patior, Injurias s. Contumelias patior, Injuriis s. Contumeliis afficior. Usus est certe et Hom. isto verbo cum illo adv. Od. II. (275.) σὺν δὲ φίλον κῆρ Τερλάτῳ ἐν στήθεσσι κακῶς πάσχοντος ἐμεῖο : deinde profert aliqua eorum quæ intelligit per κακῶς πάσχοντος, subjungens, "Ἦνπερ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν ἔλκωσι θύραζε, "Ἡ βέλεσιν βάλλωσι. Invenitur autem παθεῖν et sine adjectione pro κακόν τι πάσχειν, Aliquid mali pati, Damno aliquo affici, Hesiod. "Erg. (1, 216.) παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω : quod Proverbiale est, sicut et ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. Unde Plato Symp. Καὶ μὴ κατὰ τὴν παροιμίαν, ὥσπερ νήπιον, παθόντα γινῶναι. Sic et quidam Achilles Statius, sive Tattius, in sua oppidoquam lepida Historia, quæ nondum in lucem prodierat, Οἱ δὲ οὐ λαβόντες σχολὴν ἀμύνασθαι· ἅμα γὰρ ἐμάνθανον, καὶ ἔπασχον. Huc pertinet et τῷ πάθει μαθὼν, quod afferam ex Aeschilo in Πάθος. Sed invenitur ὁ πάσχω ap. Hippocr. et pro Aegroto, pro quo itidem dicimus interdum sermone vernaculo Le patient : quod sonat ad verbum, Patiens. Interdum vero cum aliqua adjectione dicitur Le poure patient. Sed usurpamus Le patient, et Le poure patient, de eo quoque qui a carnifice supplicio mortis afficitur : quem etiam usum an habeat πάσχω, nondum mihi compertum est. Est præterea frequens πάσχειν cum correlativo ποιεῖν, s. δρᾶν, ap. Poetas autem cum et ἔρδειν : ut in hoc versu, Αἶ κε πάθη τά κ' ἔρεξε, δίκη δ' ἰθεῖα γένοιτο, et quidem non solum cum accus., sed nonnunquam et absque illo. Thuc. 7, (71.) Παραπλήσιά τε ἐπεπόνθεσαν καὶ ἔδρασαν αὐτοὶ ἐν Πύλῳ, Xen. K. Π. 7, (1, 19.) Καὶ ἐποίουν μὲν οὐδὲν ἔτι, ἔπασχον δὲ πολλὰ καὶ δεινὰ, Plut. Pericle, Πολλὰ μὲν δρῶντες κατὰ τοὺς Ἀθηναίους, πολλὰ δὲ πάσχοντες. Rursus Xen. 'Ελλ. 2, (2, 2.) Πείσε-

PARS XXII.

σθαι νομίζοντες οἷα ἐποίησαν. Herodian. 1, (12, 17.) Οἱ δὲ ἔπασχον ἅπερ δεδράκεσαν. Interdum vero πάσχειν habet et præp. πρὸς s. ὑπὸ cum suo gen., δρᾶν autem habet et suum accus. personæ : (2, 1, 19.) Καὶ ἅπερ ἡμᾶς αὐτὸς δρᾶσαι διενόεῖτο, ταῦτα πρὸς ἡμῶν παθῶν. Interdum diversos accus. habent : Plut. Solone 150. μετὰ Ed. Οὐδὲν ἐπαθον δεινόν, οὐδ' ἐποίησαν αἰσχρόν. Sine casu autem, ut in isto Thuc. 1, 3, (38.) 'Ὁ γὰρ παθὼν τῷ δράσαντι, ἀμβλυτέρῳ τῇ ὀργῇ ἐπεξέρχεται, ubi et ἀμύνεσθαι opp. τῷ παθεῖν. || Sed Dem. ποιεῖν et πάσχειν in obscena etiam signif. dixit, quam Lat. in nomine Pathicus secuti sunt : (270.) "Ἦν ἔμπονσαν ἅπαντες ἴσασι καλονμένην ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν δηλονότι. Apud Aeschin. quoque (76.) legimus, "Ἦκησε πολὺν χρόνον ἐν τῇ Δημοσθένους οἰκίᾳ· ὅτι δὲ πράττων ἢ πάσχω, ἀμφίβολος ἡ αἰτία, καὶ τὸ πρῦγμα οὐδαμῶς εὐσχημον ἐμοὶ λέγειν. Sunt qui tradant Lat. eadem etiam in signif. dixisse Quidvis facere et pati. Dixerunt certe quidam ex illis Muliebria pati pro πάσχειν. Atque itidem πεπονθὼς ὑπὸ Κλέωνος Bud. ap. Diog. positum testatur pro Muliebria passus.

Ut autem πάσχειν κακόν, sic et πάσχειν ἀγαθόν dicitur : item πάσχειν εὖ, sicut πάσχειν κακῶς : ubi verbum Pati retinere non possumus ; sed uti licet aut verbo Afficior, quod et in interpretatione τοῦ πάσχειν κακόν, s. κακῶς, habet locum ; nam ut ἀγαθόν vel εὖ πάσχειν est Commodo affici, sic κακόν πάσχειν est Incommodo affici, aut verbo Percipere ; dicitur enim interdum Commodum percipere, s. Utilitatem. At cum nomini κακόν aut alii hujusmodi jungitur πάσχειν, tunc redditur potius Accipere. Dicitur enim Accipere incommodum, detrimentum, injuriam, mærorem. Sed nec Accipere commodum, utilitatem, nullo confirmari exemplo potest. At cum nomine Beneficium frequentissimum est verbum Accipere : potest autem his omnibus modis reddi ἀγαθόν πάσχειν. Lysias, Τίς οὖν ἐλπὶς ὑπὸ τοῦτον τὶ ἀγαθόν πείσεσθαι ; Eur. Hec. (252.) "Ὅς ἐξ ἐμοῦ μὲν ἐπαθες οἷα φῆς παθεῖν, Δρᾶς δ' οὐδὲν ἡμᾶς εὖ, κακῶς δ' ὅσον δύνῃ : quod perinde est ac si dictum esset, ἐπαθες ἀγαθὰ οἷα φῆς παθεῖν, Iis affectus es beneficiis, Accipisti ea beneficia. Sic εὖ πάσχειν pro Commodo affici s. Beneficio, Accipere beneficium. At Bud. πάσχειν sine adjectione etiam, interpr. et Affici commodum ; sed hujus usus verbi πάσχειν exemplum desidero. Nec raro cum εὖ πάσχειν ponitur et εὖ ποιεῖν, s. εὖ δρᾶν, quæ sunt velut correlativa, ita enim appellare malo quam opposita, cum Bud., ut Accipere et Dare beneficium. Dem. "Ὅταν μὲν οὖν εὖ πάσχειν δέῃ, τὸν βουλούμενον εὖ ποιεῖν ἡμᾶς ἐάσομεν. Aristot. Ethic. Ἐλάττων γὰρ ὁ παθὼν εὖ τοῦ ποιήσαντος, ubi animadvertit omitti εὖ, quod sc. repeti debeat ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. Et cum ὑπὸ, ap. Plut. de Socr. Dæm. Εἰ γὰρ εὖ ποιεῖν φίλους καλόν, οὐκ αἰσχρόν εὖ πάσχειν ὑπὸ φίλων. At εὖ πάσχειν et εὖ δρᾶν, Thuc. 2, (40.) Οὐ γὰρ πάσχοντες εὖ, ἀλλὰ δρῶντες, κτῶμεθα τοὺς φίλους, ubi itidem omittitur εὖ cum δρῶντες. || Interdum πάσχω redditur potius Afficior, alio etiam sensu : Τοῦτο παθὼν πρὸς ἐκείνην, ap. Plut. Sic erga illam affectus. Et ὁμοίως πάσχω πρὸς τινά, Itidem afficior : Plato Gorgia, Καὶ ἐγώ γε ὁμοίωτατον πάσχω πρὸς τοὺς φιλοσοφούντας ὥσπερ πρὸς τοὺς ψευδίζοντες καὶ καίζοντας. Affertur etiam et τοιοῦτον πάθος πεπονθότες e Plat. Apol. Socr. (7.) pro Similiter affecti. Idem usus verbi hujus est in παθεῖν τι ap. Dem. (402.) 'Ὡς δὲ ἀκούσαι τοὺς παρόντας ἐν τῷ συμποσίῳ, τοσοῦτον κρότον καὶ ἔπαινον καὶ θόρυβον παρὰ πάντων γενέσθαι, ὥστε τὸν Φίλιππον παθεῖν τι καὶ δοῦναι, Affectum esse misericordia, puellasque captivas Satyro condonasse, Bud. Crediderim autem significare itidem Affici, vel tale quid in isto Synesii loco, Τί γὰρ καὶ πάθω, τὰς φιλάτας κύνας ἀθήρους ὄρων, καὶ τὰ τόξα θριπιδέστατα ; ita enim hunc locum reddi posse arbitror, Quomodo enim animo affectus esse queam ? Aut certe, Quid enim mihi animi esse possit ? ut ap. Ovid. aliquoties, Quid mihi tunc animi etc. Aliquando tamen aliter etiam exponi hoc loquendi genus, docebo in Πάσχω, quod redditur verbo Facio, Ago.

Πάσχω τοῦτο, Hoc mihi accidit, usuvenit, Plato de Rep. 1. Εἰ γὰρ ἢν τοῦτο αἴτιον, κὰν ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐπεπόνθειν: quæ Cic. ita vertit, Nam si id culpa senectutis accideret, eadem mihi usuvenirent. Plato Symp. Καὶ τί ἐφη αὐτόθι γελοῖον παθεῖν. Sic Plut. de Socr. Dæmon. Καὶ περὶ τὴν τοῦ βωμοῦ κατασκευὴν γελοῖα πάσχοντες. Symp. sept. Sap. (557.) Πρὸς δὲ τὴν μετὰθεσιν τὸ τοῦ νεαγίσκου πέπονθα. Thuc. 1, (80.) "Ὅστε μήτε ἀπειρία ἐπιθυμῆσαι τινα τοῦ ἔργου, ὅπερ ἂν οἱ πολλοὶ πάθοιεν, μήτε ἀγαθὸν κ. τ. λ. Atque ut hic dixit Thuc. ὅπερ ἂν οἱ πολλοὶ πάθοιεν, sic ap. Isocr. legimus, ὅπερ πάσχουσιν οἱ πολλοὶ, pro Quod hominum vulgo usuvenit, accidit, (ad Dæmon. 4.) Μηδὲ τὰς χάριτας, inquit, ἀχαρίστως χαρίζεσθαι, ὅπερ πάσχουσιν οἱ πολλοὶ, ποιοῦντες μὲν εὖ, ἀηδῶς δὲ τοῖς φίλοις ὑπουργοῦντες: ubi tamen Bud. vult posse exponi non solum Quod hominum vulgo accidit, sed etiam Quod multi faciunt: quæ exp. nullo mihi modo placet. Subjungit autem et h. Aristot. 1., de Mundo, Τοῦτο δὲ πάσχουσι διὰ τὸ ἀθέατοι τῶν κρειττόνων εἶναι. Hæc Ejusd. in eod. l. verba, "Ὅπερ γὰρ αἱ παρ' ἡμῖν νῆσοι πρὸς ταῦτα τὰ πελάγη πεπόνθασι, τοῦτο ἦδε ἡ οἰκουμένη πρὸς τὴν Ἀτλαντικὴν θάλασσαν, sic interpr. Nam quod insulis nostris accidit, undique ut nostra maria eas alluant, idem orbi quoque huic contigit, rationem insulæ ut obtineat Atlantico mari cinctæ. Itidem vero e Xen. (Ἀπ. 1, 2, 30.) affertur οὐκ ὄν τι δοκεῖ πάσχειν, pro Talæ quid illi quale suibus accidere videtur, ubi tamen et verbo Pati redditur. Plato Epist. Πάσχω πάθος κυβερνήτου ἀγαθοῦ, Idem mihi quod bono gubernatori usuvenit: nisi quis malit Perinde afficior, s. potius Perinde animo afficior, ut in alio Ejusd. l. quem attuli supra, huic verbo cum eod. nomine tribuitur ista signif. Affertur vero et τί πάσχεις, item τί χροῖμα πάσχεις, ex Aristoph. (N. 816.) quæ itidem exponuntur Quid tibi accidit? Sed et aliter exponi τί πάσχεις, docebo paulo post. || Cum autem dicunt τί παθὼν, sequente verbo, tunc quoque nonnulli verbum Accidere in interpr. hujus generis loquendi habere locum putant: Lucian. (1, 416.) Τί παθὼν σαντὸν εἰς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες; Quid tibi accidit ut te in crateres Ætnæos conjiceres? Sed quod ad hanc sermonis formulam attinet, ejus interpretationi accommodari fortasse potest aliquid verbum illud, sed aliis puto modis vim ejus melius exprimi posse. Hoc autem exemplis manifestum faciam, incipiens ab Hom.: in cujus Il. A. (313.) legitur hic versus, Τυδείδην, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος Ἀλκῆς; Hic certe perinde esse puto ac si dixisset, Tydides, quomodo nunc affecti animo sumus, ut præter morem nostrum, ignave nos gerere velimus? Vel, Quomodo mutata nunc mente ignave nos gerimus? Ideoque non dubitarim uti hac formula usitatissima Latinis, Quid nobis in mentem venit, ut ignave nos gerere velimus? Vel, magis ad verbum, Ut pristinæ fortitudinis immemores esse velimus? Ac fortassis ita resolvendo, locum aliquem habebit et verbum Accidit, dicendo sc., Quid nobis accidit ut velimus etc. Sed illæ mæx interpr. magis mihi placent: quibus addo hanc, Quid nobis in mentem incidit, ut velimus etc. Sic autem ap. Plut. de Def. Orac. Διὸ καὶ Χρύσιππὸν ἐστὶ θαυμάζειν, μᾶλλον δὲ ὅλως διαπορεῖν, ὅτι δὴ παθὼν τὸν κοσμὸν ἐν μέσῳ φησὶν ἰδρῦσθαι, Quid ei in mentem venerit, ut diceret etc. vel, Quid ei in mentem inciderit. Legimus ap. Eund. de Herod. circa fin. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Λακεδαιμόνιοι τί παθόντες, εὐθὺς τότε πρὸς μὲν ἀλλήλους ὀλίγον ἐδέησαν εἰς χεῖρας ἔλθειν περὶ τοῦ τροπαίου τῆς ἀναστάσεως. Idem Plut. c. Col. (632.) de Epaminonda, Καὶ πυνθανόμενοι τί παθὼν ἐβάδιζε διὰ τῆς Πελοποννήσου μέσης, καὶ οὐ πηλιδίον ἔχων κ. τ. λ. Non ignoro alioqui doctissimum virum Adr. Turnebum h. Philonis l. Τί παθοῦσαι μετέτε, δέον ἀγειν εὐθύς; ita vertisse, Quid, malum, quem huc statim adductum oportuit, missum fecistis? Necnon illum Homeri, quem attuli supra, fuisse ita expositum, Quæ malum ratio nos fugere suadet, oblitos nostræ virtutis? Hæc inquam non ignoro; sed præterquam quod hoc vocab. nullo modo vim Gr. verborum exprimit,

convenire iis tantum locis potest, ubi sunt alicujus indignationis s. indignantis verba, cum sit interpositæ indignationis adverbium, Donat. Præterea vero, sequendo meam illam interpr., similem habebit signif. hoc verbum in his ll., ei quem habet in quibusdam præcedentibus, ubi pro Affici s. Affici animo, poni docui. Non dubito autem quin et Quid factum est quod, i. sonet q. τί παθὼν, in quodam Petronii Arbitri Epigr., cujus initium est, Quid factum est quod tu projectis Jupiter armis, Inter cœlicolas fabula muta taces? Habet certe Gallicum vulgus lepidum quoddam loquendi genus pro illo τί παθὼν, Quelle mouche vous a piqué? Dicitur autem alioqui eadem signif. Quelle fantaisie vous a pris? vel, Vous est montée en la tête? Sed hæc illis verbis Latinis, Quid tibi in mentem venit, viciniore sunt.

Πάσχω, pro Facio, Ago. Bud. postquam dixit πάσχειν accipi pro Facere, affert e Dem.; perperam enim in vulg. Edit. scribitur Idem, tanquam referendo ad Xen., cujus nomen ibi proxime præcedit: Τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς τι μὴ δοῦναι, γνώμῃ χρησαμένων ἀνθρώπων ἐστὶ τὸ δὲ τοὺς ἔχοντας ἀφαιρεῖσθαι, φθονούντων τοῦτο δὲ οὐκ ἔδει δοκεῖν ὑμᾶς πεπονθέναι. Inde illa locutio, Ἀλλὰ τί ἂν πάθοις; Gal. Therap. 10. Τί ἂν οὖν τις πάθοι πρὸς ἀνθρώπους μήτε ἔργῳ μήτε λόγῳ πεισθῆναι δυναμένους; Terent. Heaut. Quid cum illis agas, qui neque jus, neque bonum atque æquum sciunt? Cic. pro Cecinna, Quid huic tu homini facias? nonne concedas interdum etc. Cum vero dicitur Quid hoc homine facias, id Græce est, τί ἂν τοῦτον ποιήσας, δρώης, ἐργάσαις; Cic. pro Cluentio, Quid hoc homine factum est? Et in Verr. Quid te futurum est? quo confugies? Hæc Bud., qui paulo ante dixerat πάσχειν reddi etiam posse Admittere, atque adeo hunc Dem. locum, (449.) Μηδαμῶς μηδὲν ἀβέλτερον ὑμεῖς πάθητε, reddiderat, Videte ne sic stulte statuatis; item, Ne quid stulte admittatis. Quinetiam ὁμοίως πάσχω πρὸς τινα dixerat signif. Itidem afficior, Eod. modo facio. Hactenus ille. At ego existimo πάθητε in h. Dem. l., et multo etiam magis πεπονθέναι in illo superiore Ejusd., secus etiam exponi posse; cum enim dixerit Dem. Τὸ δὲ τοὺς ἔχοντας ἀφαιρεῖσθαι, φθονούντων, deinde subjungat, Τοῦτο δὲ οὐκ ἔδει δοκεῖν ὑμᾶς πεπονθέναι, apte redditum iri puto verba hæc Græca Latinis istis, At videri vos ita fuisse animo affectos non decet, Eo animo fuisse. Sed et ad alterum l. quod attinet, Μηδαμῶς μηδὲν ἀβέλτερον ὑμεῖς πάθητε, malim ita reddere, Absit ut hoc animo præditi sitis, hac mente sitis; certe hoc modo, Videte ne vobis accidat ut tam stulte vos geratis; vel, Ne vobis accidat ut hoc stulte admittatis. At πάσχω cum ὁμοίως exposuerim quidem, Itidem afficior, animo afficior, Eod. sum animo: nequaquam autem Eod. modo facio. Nunc venio ad illud loquendi genus, in quo potius videtur παθεῖν reddi posse verbo Facere; ac primum dico id ab Hom. videri manasse, ap. quem legimus Od. E. (465.) "Ὡ μοι, ἐγὼ τί πάθω; τί νύ μοι μήκιστα γέννηται; Sed quævis ab Hom. originem habuerit, non dubium est quin παθεῖν aliam etiam interpr. videatur admittere, quam in illo Gal. l., et in iis in quibus non sequitur itidem præp. πρὸς, sed partic., aut adv. ὅτε s. ὁπότε, vel alia quæpiam particula. Verbi gratia, Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁρῶν ἑαυτὸν ὑφ' ἀπάντων τῶν φίλων καταλειπόμενον; Et ap. Lucian. 1, (458.) *Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζεται; (491.) *Ὑπουργητέον δὲ ὅμως τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, (ita enim hic scribitur, non πάθοι,) ὁπότε φίλος τις ὦν βιάζεται; Nam hic τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, vel, quod malo, πάθοι τις, nec ipse dubitarim reddere, Quid enim faciat aliquis, vel, per secundam personam, quam Lat. lubenter hujusmodi locis adhibent, Quid enim facias? Aut etiam, Quid agas? At in Hom. illo versu, "Ὡ μοι, ἐγὼ τί πάθω; τί νύ μοι μήκιστα γέννηται, puto τί πάθω i. prorsus esse q. τί μοι γέννηται; atque hoc confirmari videtur isto ejusd. Poetæ versu (299.) ubi altero duntaxat horum loquendi generum, in re alioqui eadem, utitur, "Ὡ μοι, ἐγὼ δειλὸς, τί νύ μοι μήκιστα γέννηται; Ex his autem conse-